Jan Dobšenský

ZKRÁCENÁ VERZE
ZDARMA

Z prachu cesty

KNIHY.CZ

1.vydání vydáno v září 2020 jako …. publikace vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)
ISBN 978-80-7570-178-7 (epub)
ISBN 978-80-7570-179-4 (mobi)
ISBN 978-80-7570-180-0 (pdf)
Copyright: Jan Dobšenský © 2020
Ilustrace: Peter Eliáš © 2017-2020, Pavel Talaš © 2014-2015
Návrh a zpracování obálky: Jan Dobšenský, Peter Eliáš
Jazyková redaktorka: Daniela Poláková

Yorrân

1. díl

V časech stínu

Jan Dobšenský

www.yorran.cz

Kapitoly

1. **Prolog**
2. **Krvavý úsvit**
3. **Stín se vrací**
4. **Dar bohů**
5. Proroctví
6. Duch Tripatí
7. Lodivod
8. Velká cesta
9. Světlo se rodí ze tmy
10. Před bouří
11. Lev vykročil…
12. Epilog

Pokud se chcete dozvědět více o historii a geografii světa, kde se příběh této knihy odehrává, navštivte webové stránky autora věnované tomuto příběhu – **www.yorran.cz**

Prolog

Nejzápadnější výspu známého světa tvořilo Prstencové souostroví, které se táhlo v dlouhém oblouku od severu k jihu a jako pomyslná hráz oddělovalo obávaný Velký oceán od klidnějších vod rozlehlého zálivu, kterému se říkalo, trochu nadneseně, Středomoře.

Prstencové ostrovy neměly mezi obyvateli tehdejšího světa dobrou pověst. Z mořských hlubin se vynořily za podivných okolností, v bolestných časech Bědných roků. Když vítr času konečně milosrdně odvál temné mraky, spatřili ti, kteří tento věk přežili, ve vodách Velkého oceánu novou zemi. Od té doby byla považována za útočiště lupičů a psanců. Ihned se také vynořily vzpomínky na zapomenutou pověst o Válce hněvu, během které část pevniny zmizela pod mořskou hladinou. K této pověsti se však také vázalo proroctví o tom, že se tato pevnina jednoho dne z mořských hlubin znovu vynoří, aby předznamenala návrat Stínu.

Je pochopitelné, že lidské pokolení, které nedávno přečkalo hrůzy Bědných roků, jen samotný pohled na zemi zvěstující další strádání děsil. Nebylo divu, že nová pevnina zůstávala dlouhá desetiletí neobydlená a pustá a většina mořeplavců a obchodníků se jí vyhýbala.

Prvními odvážlivci, kteří překonali obavy z neznámého, byli Nassové, mořští lupiči, kteří se začali na těchto ostrovech usazovat koncem čtvrtého století. Po nich přišli Ailwingové, psanci, jež z jejich domovů na dalekém severu vyhnaly důsledky bratrovražedné války. Ti si v kruté a krvavé válce s Nassy vybojovali největší ostrov celého souostroví, nazývaný poeticky Ostrov květů, a učinili z něj základ svého nového panství, které jim poskytlo tolik žádaný klid a bezpečí.

V nejzápadnějším cípu Prstencového souostroví ležel ostrov, který byl kam až lidská paměť sahala neobydlený a porostlý hustým lesem. Ostrovu se říkalo Anegdair, což bychom mohli přeložit jako Konec světa.

A právě tady, na konci známého světa, začíná jedné letní noci naše vyprávění.

Ráno toho dne přirazila k východnímu pobřeží ostrova knížecí galéra, aby zde vysadila dvojici mladých mužů s několika průvodci. Jednalo se o dva bratry, kteří si sem vyrazili na loveckou výpravu.

V úvodu našeho vyprávění je nutné podotknout, že oba bratři byli, jak už to v životě bývá, odlišní jako voda a oheň. Starší Laven byl málomluvný, přemýšlivý a často se na dlouhé dny zavíral do knihovny v hlavním městě, kde studoval staré letopisy. Mladší Aevan byl ohnivý mladík, který miloval život a vše, co s ním souviselo, rytířské zábavy, turnaje, lov. A byla to právě jeho lovecká vášeň a nerozvážnost, která způsobila, že se toho dne ve vnitrozemí neznámého ostrova ztratili svým průvodcům.

Když se konečně vynořili z husté vegetace, zjistili, že se ocitli na západním břehu. Blížil se soumrak a bylo zřejmé, že noční návrat do kotviště na opačném břehu by představoval zbytečné riziko. Oba mladí lovci se rozhodli přenocovat na široké písečné pláži, kde si zřídili tábor a rozdělali oheň. Nebylo to pro ně nic nového, na loveckých výpravách byli zvyklí trávit celé

dlouhé dny. Rozdělili se o skromné zásoby jídla, a než dojedli, okolní duny zmizely v šeru a svět kolem se smrskl na nevelký kruh osvětlený září jejich ohně. Vědomí, že široko daleko není živá duše, v nich vyvolalo zvláštní pocity.

„Pověz, Lavene, už jsme někdy tábořili v takové pustině? A podívej, tamhle na západě už se objevila první hvězda," oslovil mladší Aevan svého staršího bratra.

Ten se otočil za nataženou rukou a přitakal: „Máš pravdu, to je Večernice. Dnes je opravdu mimořádná noc, jasno, ani obláček. Jestlipak víš, Aevane, jaká pověst se k té hvězdě váže?"

Aevan ani náznakem nedával najevo, že by mu nocování v divočině vadilo. Lokl si vína z láhve, která byla součástí jejich zásob, a odpověděl: „Pověst? To netuším. Ale co si pamatuji, ty jsi byl odjakživa snílek ležící v knihách, Lavene. Tak povídej, cos tam vyčetl! Žádnou společnost dnes nečekáme, a tak myslím, že strávit noc poslouchánímstarých příběhů je asi to nejlepší, co můžeme s dnešním večerem udělat."

Starší bratr přikývl a zvedl hlavu vzhůru k temné obloze.

„Má mnoho jmen. Říká se jí Světlo ztracených a Maják mořeplavců. Večernice jí říkají proto, že při soumraku vychází na západě. A málokdo ví, že je to tatáž hvězda, která se pod názvem Jitřenka za rozbřesku ztrácí na východě. V jedné staré kronice jsem však našel ještě jedno jméno. Kdysi dávno jí prý elfové říkali Hvězda naděje. To díky jejímu neobyčejnému svitu. To kdysi osvětlovalo první svět bohů a prý pocházelo ze zvláštních stromů..."

„No tak to jsi zabrousil opravdu hodně daleko do minulosti, bratře! Elfové a světlo stromů? A jak by se asi takové světlo dostalo na nebe?" zamudroval nad lahví vína Aevan a pak se pro jistotu opět napil.

„V tom prvním věku žil klenotník, který dokázal ukrýt jejich světlo v kouzelném drahokamu. Když stromy zahynuly, zůstal výtvor jeho šikovných rukou poslední památkou na ten ztracený čas. O ten šperk se vedly krvavé války, během nichž klenot vystřídal několik majitelů. Žádnému z nich však štěstí nepřinesl. Posledním držitelem byl hrdina, který se proslavil ve Válce hněvu. O té jsem ti kdysi jako malému chlapci vyprávěl. Vzpomínáš?"

„Máš pravdu, matně si vzpomínám," přitakal Aevan. „Ale ani za nic na světě už si nevzpomenu, co se během ní odehrálo."

„Ta válka byla dlouho nerozhodná až do chvíle, než Černý vypustil ze své ohrady největšího draka, jaký kdy žil, a vítězství se přiklonilo na stranu temnoty. Tehdy prý přispěchal tento rek a draka srazil na zem. Bohové mu za odměnu otevřeli dveře nebes, aby jako jejich posel plul po nebeské klenbě a zvěstoval naději."

Aevan si znovu přihnul z lahve a přikývl. „Máš pravdu, matně si vzpomínám, hezký příběh. Ty určitě víš, jak se ten muž jmenoval?"

Laven rozpačitě zavrtěl hlavou. „Nejsem si jistý, Aevane. Ten příběh je tak starý. Jeho původní znění se ztratilo už před dávnými časy. Já četl jen jeho zkrácenou verzi ve starém opisu Findegilovy kroniky, která o něm hovoří jako o Mořeplavci, ale snad tam byla i zmínka, že se jmenoval Azrubêl. Už nevím."

„To tedy musí být ten příběh pěkně starý!"

„Máš pravdu, podle kroniky pochází z časů, kdy náš svět obývali společně lidé, elfové a bohové. Dnes jsme tu zůstali už jen my lidé.“

„Bohové a elfové? Nevěřím, že by některý z nich někdy chodil po této zemi. A hrdina, který pluje po nebeské klenbě, aby připomínal čas bohů? Hezky se to poslouchá, ale to je taky jen pohádka. Kolik uší už ji poslouchalo a kolik úst ji vyprávělo. Každá si něco přidala nebo změnila. Vždyť to znáš, Lavene. Kdejaký bard a zpěvák ti takových příběhů za džbán vína a dobré jídlo přednese celý tucet. A každý z nich upraví tak, aby se zavděčil svému chlebodárci. Za pár let už pak sám neví, jak vypadalo původní znění. K čemu jsou pak takové příběhy dobré?“

Laven už chtěl odpovědět, když se ze tmy nečekaně ozval neznámý hlas: „Aby dodávaly víru srdcím a sílu pažím ve zlých časech. Arela irlú, poutníci! Mohu si přisednout k vašemu ohni?“

Oba mladíci překvapeně vyskočili ze svých míst a chopili se zbraní. Byli tak skálopevně přesvědčeni, že ostrov je neobydlený, že je hlas znějící z temnoty vyděsil.

„Co jsi zač? Přízrak, nebo démon?“ ozval se Aevan, který bez ohledu na vypité víno bleskově vyskočil a teď držel napnutý samostříl, jehož šíp směřoval do tmy.

„Jsem člověk právě jako vy. Nemusíte se obávat, nemám zlé úmysly. Chci si jen popovídat. Vyslechl jsem váš rozhovor. Možná bych ho mohl doplnit.“

„Jsi tedy člověk? Tak se ukaž,“ vyzval jej opatrně Aevan.

„Ano, ale zachovejte klid,“ odpověděl neznámý a vykročil z temnoty. Opatrně se zastavil na hranici světla a tmy, kde mu stačil pouhý krok zpět, aby oběma bratrům opět zmizel z očí.

„Vypadám snad jako skřet nebo elf či snad lesní víla?“ obrátil se neznámý s lehkou nadsázkou k oběma mladým mužům.

Aevan zavrtěl hlavou a sklonil svůj luk a také Laven vrátil do pochvy svou dlouhou loveckou dýku.

„To ne. Jen jsme překvapení. Netušili jsme, že na tomto ostrově někdo žije. Říkali nám, že ostrov je pustý, neobydlený,“ odpověděl nedůvěřivě starší bratr. „Tak se nediv, že jsi nás tak překvapil. Obávali jsme se, že by sem mohla zabloudit loď Nassů a vysadit zde nějaké hlídky.“

„Nassové se tomuto ostrovu vyhýbají. Bojí se ho,“ odpověděl neznámý a udělal několik opatrných kroků směrem k ohni. V jeho záři již byly patrné rysy jeho tváře a podrobnosti jeho ústroje. Byl to starý muž, lehce shrbený, jehož dlouhé šedivé vlasy byly sepnuté do ohonu padajícího hluboko na záda. Tvář mu zdobil dlouhý neupravený vous. Měl na sobě podivný úbor, který vypadal, jako by byl ušit podle stovky let starého vzoru.

Aevan s uspokojením postřehl, že muž není ozbrojen, a tak jej vyzval: „Přisedni k ohni, cizinče. Jsi vítán. Jen nepočítej s velkým pohoštěním. Neplánovali jsme, že tu budeme tábořit, a naše skromné zásoby už téměř zmizely. A pověz, jak jsi se ocitl na tomto bohy zapomenutém místě? Žiješ tu sám? A jak jsi nás našel?“

„Děkuji za pozvání,“ odpověděl muž, došel k ohni a nenuceně se posadil na jeden z kamenů, přivalených k ohni jako sedátko.

„Nejsem na ostrově sám. Žije nás tu asi tucet, ale mí druhové nemají o setkání s cizinci zájem. Jsme mniši a poustevníci. Naše obydlí jsou vzdálená asi míli. Zahlédli jsme záři vašeho ohně a moji druzi mě poslali, abych zjistil, zda tu nepřistála nějaká loď."

Laven zavrtěl hlavou. „Ta naše kotví na opačném břehu ostrova. My jsme sem zabloudili na lovu.

„Poustevníci? Svatí muži, co tráví svůj čas v modlitbách? Jsi první, kterého jsem kdy potkal," podivil se Aevan. „Pak ti ani nebudu nabízet svůj roh s vínem? Vy jistě pijete jenom vodu!" dodal s lehkým výsměchem v hlase.

Laven se na svého bratra pohoršeně podíval a obrátil se k neznámému: „Odpusť mému bratrovi jeho neuvážená slova. Je mladý. Můžeš nám říci své jméno?"

„Nic se nestalo. Obavy se někdy ukrývají za silná slova. Jmenuji se Godrik," odpověděl poustevník.

Aevan se popuzeně narovnal a odpověděl: „Chceš naznačit, poustevníku, že bych se snad bál neozbrojeného muže?"

Ten se jen laskavě usmál a odtušil. „Nemyslím, že máš bázlivé srdce. Ale náš rozum se často obává neznámého."

Aevan chtěl opět něco říci, ale Laven jej zarazil: „Jen klid, bratře, náš host se tě jistě nechce dotknout. Musíš pochopit, že muž žijící v lesích nebude ovládat dvorské způsoby."

Potom se otočil zpět k poustevníkovi. „Říkal jsi, že bys mohl naše vyprávění doplnit? Tak pověz, co bys k tomu dodal?"

„Nejsem potulný bard, který jak to správně řekl tvůj bratr, nabízí sny za skývu chleba a hlt vína. Já znám jen jeden příběh, ale za to tak podrobně, že jinde byste to vyprávění slyšet nemohli."

„Co je to za příběh?"

„O Yorrânovi."

Nezvykle znějící jméno okamžitě probudilo zájem obou bratrů.

„Yorrân? To přece není žádná stará báje. Jeho příběh je podrobně popsán v kronikách. My to musíme vědět, že ano, Lavene… Jsme Ailwingové, a tedy tak trochu jeho příbuzní."

Poustevník pozdvihl obočí a pak pokývl hlavou. „Urození pánové jsou tedy princové z váženého rodu? Když znáte tak dobře Yorrânův příběh, pak budete znát i pověst, která se váže ke dvěma hvězdám ze souhvězdí Chodce?"

Poustevník se obrátil k Lavenovi: „Ty se vyznáš ve hvězdách, můj pane? Dokážeš najít souhvězdí Chodce?"

Laven přikývl, otočil se a ukázal na shluk hvězd. „Ano, tamhle na severu, to jasné souhvězdí kousek nad obzorem."

Godrik přikývl. „Když spojíš jednotlivé hvězdy čárou, dostaneš siluetu muže, který kráčí. Nad jeho hlavou jako koruna září dvě hvězdy…"

„Válečník a Mág?"

„Správně. Ale zdalipak víte, že v Yorrânových časech, a to není tak dávno, tam ani jedna z nich nebyla?"

Oba bratři se na sebe podívali. Aevan se nejistě usmál a namítl: „Ale hvězdy jsou věčné, poustevníku. Na stejnou oblohu se dívali naši dědové a stejnou uvidí i naši vnuci.“

„Náš život je příliš krátký, abychom mohli soudit život hvězd. Snad jen hvězdopravci zakreslující jejich polohu do svých map by mohli. Jisté však je, že v kronikách z časů, které předcházely Yorrânově příběhu, o nich není ani zmínka. A to je jisté, protože souhvězdí Chodce se vztahuje ke královskému rodu, a tak jej hvězdáři již od počátku našeho věku sledují mimořádně pečlivě.“

Muž se na okamžik odmlčel a podíval se přes oheň na oba bratry, kteří jej sledovali se směsí zvědavosti a podezíravosti.

„Říká se, že prostřednictvím hvězd bohové nám lidem posílají vzkazy. Dobře víte, že létavice předpovídají války a zmar. Padající hvězdy narození velkých králů a objevení nové hvězdy prý potvrzuje, že náš svět opustila velká duše.“

Aevan se na poustevníka nedůvěřivě podíval a pak se ušklíbl.

„Chceš mi snad říct, že ty dvě hvězdy jsou duše nějakých bohatýrů? Něco podobného, o čem hovořil Laven? Další Hvězda naděje?“

„Ty víš, kdo byli ti rekové?“ zeptal se zvědavě Laven.

Poustevník se usmál a v očích mu na krátký okamžik zablýskla jiskra šibalství.

„Mág a Válečník.“

„Ale já myslel, že znáš skutečná jména,“ odpověděl zklamaně Laven.

Aevan se neudržel, aby se na něj nepodíval a jízlivě nepoznamenal: „Bratříčku, nevidíš, že si nás náš host plete s dětmi? Chce nám naznačit, že jedním z nich byl Yorrân? Víš, Godriku, já historii na rozdíl od svého bratra nikdy nestudoval, ale tolik o Yorrânovi vím, že podobné báchorce nikdy věřit nebudu. Já věřím na to, co je psáno nebo vytesáno do kamene. To jsou věci, kterými má smysl se zabývat. Báje o hrdinech, které bohové povolali na nebe, jsou dobré leda tak na večer ve společnosti krásných žen a dobrého vína. Ženská srdce se po nich stávají povolnější, “ uchechtl se Aevan.

„Vidíš, a mudrci říkají, že z toho, co člověk vytvořil, jedině písně a báje přečkají věky,“ namítl Godrik. „Máš pravdu, slova se během věků změní, ale jádro příběhu, které oslovuje srdce, zůstává stejné. Kde jsou paláce a chrámy minulosti? Pověz, co zůstalo z Dairany, kterou pohltilo moře? Nic. Jen pověst o ní přečkala její zánik.“

Laven se na poustevníka podezíravě podíval. „Ukončeme ten hloupý spor. Poustevníku, ty chceš říct, že znáš pravdivý Yorrânův příběh, který je jiný než to, co stojí psáno ve starých kronikách?“

Poustevník přikývl.

„A povíš nám ho?“ V Lavenově hlasu zazněla těžko skrývaná zvědavost.

„Je to dlouhý, velmi dlouhý příběh. Takové vyprávění zabere celou noc. A není jen o Yorrânovi, ale i o všech, kteří jej na jeho cestě v dobrém či zlém provázeli. Když začnu teď, kdo ví, jestli skončím s rozbřeskem.“

„Nevadí, máme dost času. Že mám pravdu, Aevane?“

„To chceš celou noc poslouchat nesmyslné báchorky nějakého starého poustevníka?“ namítl stále ještě nepřesvědčený Aevan.

„Proč ne? Kolik nocí už jsme prohýřili v otcovském paláci nad kostkami a vínem a šli spát až s ranním kuropěním. Jestli chceš, můžeš jít spát, ale já budu poslouchat. Povídej, Godriku, kdy ten příběh začíná. Podle kronik se Yorrân narodil rok předtím, než padlo Obnovené království. Je to pravda?“

„Naprostá, urozený pane. Yorrân poprvé spatřil světlo světa v pětistém padesátém druhém roce, počítáno od založení Obnoveného království. Přišel na svět v měsíci, kterému vládne štír. Mám-li však vyprávět celý příběh, musím se vrátit v čase ještě o osm roků zpět.“

„Proč?“

„Protože tam se nachází příčina, která způsobila, že tento rek přišel na svět.“

„Jaká příčina?“ zeptal se Aevan, jehož už také ovládla zvědavost a zapomněl už na svou popuzenost.

„Návrat Stínu.“

„Myslíš, Godriku, ten návrat, který je zaznamenán v Královnině proroctví?“ zeptal se nedůvěřivě Laven.

„Jaký návrat Stínu? Jaké Královnino proroctví? Nemohli byste přestat mluvit v hádankách a mít trochu ohledů k člověku, který nestrávil mládí v palácové knihovně?“ rozčiloval se Aevan.

„Jen klid, urozený pane,“ uklidnil jej poustevník. „Váš bratr vám vše vysvětlí. Je to tak, pane Lavene?“

Ten přikývl. „Královnino proroctví je nejstarší pověstí Obnoveného království, které krátce před svým odchodem z tohoto světa pronesla manželka prvního panovníka. Proroctví hovoří o tom, že do historie lidského pokolení je jako červená nit vetknutý příběh o věčném zápase královského rodu pocházejícího z prvních lidí a Černého nepřítele.“

„A co ten Stín?“

„To by bylo na dlouhé vyprávění a nás dnes čeká jiný příběh. Jádro toho proroctví říká, že Temnota je stejně věčná jako Světlo. Černý nepřítel, ač byl kdysi poražen, se vždy znovu vrací a povstává v nové podobě, v novém vládci, který se stává jeho Stínem. Nadějí lidského rodu je to, že vždy když povstane nový Stín, pošlou bohové na svět nového krále, aby se s ním utkal. Mám pravdu, Godriku?“

Poustevník s úsměvem přikývl. „Lépe bych to neřekl, urozený pane. A to je právě důvod, proč musím své vyprávění začít osm let před Yorrânovým příchodem na svět. Protože tehdy se do Obnoveného království vrátil Stín.“

„Co se tedy v tom roce stalo?“ zeptal se nedočkavě Aevan.

Poustevník se pohodlně usadil a přehodil si přes záda plášť, ve kterém přišel. Potom se naklonil k ohni a z připravené hromady suchého dřeva vzal několik polen a přiložil je do ohně. Vzhůru se vznesl roj jisker.

„Ve starých knihách stojí, že ten rok začal podivně. Nejprve se objevila létavice, která zvěstovala válku. Poté nebe pokryl déšť padajících hvězd, který podle mudrců předvídal konec starého času. Nakonec se na nebi objevila neobvykle zářivá hvězda, která byla několik měsíců viditelná i ve dne. Díky

její záři bylo prý během každého svítání i soumraku nebe pokryté rudou září. Mezi lidmi se povídalo, že se v tom roce musí stát něco zlého, moc zlého. A měli pravdu. Na jaře toho roku došlo k bitvě pod hradem Amlôgran, kde byl poražen Maledôr, poslední král Enqaindoru před návratem Stínu…

Krvavý úsvit

pláň Azgaulad pod hradem Amlôgran, jaro 544 e. d.

„Kde je Maledôr? Kde najdu krále? Kdo viděl Jeho Výsost?“

Naléhavý hlas posla se vznášel k zamračené obloze pokryté těžkými olověnými mraky. Herold štval zpěněného koně napříč rozmáčeným svahem, podél dlouhé řady nehybně stojících koní a jezdců. Kopyta koně rozhazovala do stran bláto a kusy drnů, které se stejně jako hlas herolda bez odezvy odrážely od té mlčenlivé přízračné zdi. Těžké kapky bubnovaly na ocelové přilby a kyrysy cânohtarů, spojovaly se v potůčky, jež stékaly po brnění jezdců a srsti jejich koní. Lidé i zvířata však stáli na rozmoklém svahu naprosto nehybně. Kdyby občas některý z koní nepotřásl hlavou, nezahrabal kopytem v rozryté trávě, vypadali by jako sochy.

„Kde je král? Kde najdu rhinardôra?“

Konečně se jeden ze setníků stojících na kraji řady pohnul a ukázal poslovi na zpěněném koni na nedaleké návrší.

„Tam nahoře, pod korouhvemi.“

Jezdec znovu divoce pobídl zchvácené zvíře, které z posledních sil vyběhlo na pahorek, kde se pod ním podlomily nohy. Několik mužů přispěchalo poslovi na pomoc, aby mu pomohli vyprostit se z postroje. Muž se zvedl a kulhaje došel k jezdci, jenž seděl na vraném rôdorském hřebci. Vedle něho byla do země zaražená korouhev s rozvinutým modrým královským praporcem. Nebylo pochyb, že konečně našel toho, jehož tak úpěnlivě hledal. Poklekl, sklonil hlavu a čekal, až bude vyzván, aby promluvil.

„Povstaň a mluv! Co přináší? Dobré, nebo špatné zprávy?“ ozval se hluboký sebevědomý hlas. Posel zvedl hlavu a ztěžka se postavil.

„Výsosti, nesu vzkaz od Theriana Cantarena. Tegardin vám vzkazuje, že nepříteli dorazily posily. Kharitská jízda se obořila na levé křídlo naší sestavy, které je v tuto chvíli už asi obklíčené. Střed odráží útoky z posledních sil. Gortrogové se pokoušejí i o obchvat pravého křídla, kterému velí Arehil Algatiren. Můj pán vám vzkazuje, že další útok už jeho sbory ve středu sestavy nevydrží. Naléhavě vás vyzývá a žádá vás, abyste se s gardou a zálohami okamžitě otočil a vrátil se zpět do Dôrminaru.“

Posel se odmlčel a rozhostilo se ticho. Král tušil, že vzkazy nebudou příliš povzbudivé, ale zpráva, že bitva je ztracená po necelé hodině boje, jej zdrtila. Bezradně se rozhlédl. Jeho pobočníci, když se na ně podíval, jeden po druhém uhýbali očima.

Měl neodbytný pocit, že zůstal sám. Tak jako před třiceti lety pod osttarskými zdmi. Stejně jako po porážce ve Žluté stepi před čtrnácti lety. Po kolikáté už stojí sám proti nepříznivému osudu? Na okamžik zavřel oči. Takhle si konec své vlády nepředstavoval. Za poslední měsíce udělal vše pro to, aby sestavil tu nejsilnější armádu, jakou mohl. Vydupal z ničeho patnáct tisíc jezdců a pěších. Odvedl z hlavního města i městskou posádku a nechal tam jen pár stovek mužů, aby střežili městské brány.

Doufal v pomoc svých dvou zeťů. Aldor z Anúgradu mu poslal pouze nevelký oddíl a peníze, které jakýmsi zázrakem skutečně dorazily až do hlavního města. Z Qarciloru od Darahila nepřišel nikdo, jen omluva. Qainnorský pelerin měl sám co dělat, aby uhájil nezávislost svého sotva zrozeného knížectví.

Co jeho spojenci? Žádní už nejsou. Doba svornosti, která mu přinesla velké vítězství v bitvě Tří vojevůdců, pominula. Z Města válečníků přes naléhavé prosby nepřišel nikdo. S lítostí si připomněl tchána Serenila Nevrina z Jezeří, který jej vždy podpořil. Jenže ten padl už před léty během první gortrogské války. Kdo mu tedy zůstal?

Jeho vazalové. Nezávislí fardîrlové ze Sněžných hor a Ohnivého prstence? Žádný z nich však neměl vojenskou moc, jež mohla zvrátit nepříznivý vývoj této války. Arasové, Mirimonové, Rodonasové, Targonové, Norcové, dohromady sotva pár stovek hraničářů. S hořkostí si uvědomil, že je sám. Osamocený král umírající a krvácející říše, kterého osud postavil před nejtěžší rozhodnutí jeho panování.

Má opustit muže, kteří tam vpředu prolévají svou krev v zoufalém a předem ztraceném zápase, aby splnili svou přísahu věrnosti?

Má se otočit a ustoupit se zbytky své armády, aby uhájil alespoň sídelní město, které ponechal bez vojáků, a tedy bez šance na obranu?

Nebo má vyrazit v čele své gardy do bitevní vřavy a padnout se ctí v bitvě, jejíž výsledek už nelze zvrátit?

Otočil se ke své družině.

„Teď raďte, co má váš vladař zvolit? Slavnou smrt na válečném poli, nebo život s hořkým pocitem, že se spasil díky smrti těch, které opustil ve ztracené bitvě?“

Většina z pobočníků opět uhnula očima, když se na ně podíval. Jen jeden z nich, jenž měl na štítu bílý erb se stromem a dvěma klíči, klidně a s rozvahou odpověděl: „Výsosti, to není volba mezi životem a smrtí, ale otázka vaší cti. Ti, co dnes tam dole zůstanou ležet na bojišti, naplní přísahu, kterou složili svému vladaři. Vy jste ale nepřísahal, že položíte svůj život na bitevním poli. Vy jste přísahal, že budete chránit zemi a město. Dokud stojí Dôrminar, tak vaše království žije, a nejste tedy své přísahy zproštěn. Musíte je tam nechat. Oni to vědí, počítají s tím. Když to odmítnete, jejich poslední boj nebude mít žádný smysl.“

Král se ohlédl za hlasem a podíval se na rytíře v honosné, zlatem a stříbrem zdobené zbroji. Belahir Algatiren byl nejen manželem jeho prostřední dcery Erendis, ale i správcem jeho sídelního města.

Král se trpce usmál. „Chceš mi říct, pelenhire, že mne má přísaha zavazuje k tomu, abych prožil zbytek svých dnů v pocitu hanby, že jsem opustil své vazaly?“

„Chci říct, že máte povinnost postarat se o korunu království, o sídelní město a jeho obyvatele.“

„Jakou šanci na obranu má město bez vojáků?“

„Má hradby. A jeho vojáci stojí tady kolem vás, Výsosti. Stáhněte je z té ztracené bitvy a vraťte mu je!

Zavládlo ticho přerušované jen drobným šelestem kapek, jež nepřestávaly bubnovat na ocelové přilby a pancíře. Konečně se král hořce zasmál a přikývl.

„Asi máš pravdu, Belahire. Lev obklíčený smečkou psů nemá jinou volbu než ustoupit. Proklínám osud, který mě do této role postavil. Opravdu asi není jiné cesty než vypít ten kalich hořkosti až do dna. Vzhůru tedy k tomu trpkému konci!“

Potom se obrátil ke svému heroldovi.

„Atrione, posla k Arehilovi na pravé křídlo! Vyřiď můj rozkaz! Ustupujeme! Ať se se zbytkem jízdy pokusí odpoutat od nepřítele. Vracíme se do Dôrminaru!“

❧❦❧

pláň Azgaulad, o tři dny později

Therian Cantaren splnil, co slíbil. Zoufalý a obětavý odpor jeho oddílů opravdu umožnil, aby královská družina spolu se zálohou tvořenou městskou stráží, zbytkem jízdy z pravého křídla a trénem mohly ustoupit z bitevního pole. Cesta do bezpečí za dôrminarské hradby a Azgarinzilovu zeď však byla dlouhá.

Již od rána třetího dne na sklíčené voje ustupující armády začala dorážet lehká jízda nepřítele. Kharité i Kimerové útočili na zadní voj a boky a působili jim další ztráty na lidech, ale především na bojovém duchu. Až k večeru se královským cânohtarům během krátké srážky podařilo nepřítele odrazit a zahnat zpět. Přes tento dílčí úspěch však bylo zřejmé, že bude-li tlak pokračovat, spořádaný ústup se brzy změní v chaotický útěk.

Po celodenním vyčerpávajícím pochodu, těsně před setměním nechal král rozložit prozatímní tábor. Místo pro něj bylo vybráno v protáhlém úvalu, jeden bok krylo vysoké návrší a druhý rozbahněný tok Želvího potoka. Současně zde byl i jeden z mála brodů, kde se dalo bezpečně překonat řečiště rozvodněné po jarních deštích. Les stanů a dočasných přístřešků z narychlo vybudovaných z poražených stromů a větví vyrostl během krátké chvíle. Většina mužstva kromě stráží poté okamžitě ulehla, aby nepromarnila ani okamžik cenného času určeného k odpočinku, a jakmile zapadlo slunce, celý tábor lidským očím skryla hustá mlha stoupající z nedalekých nehostinných mokřadů.

Král do svého stanu svolal své velitele a pobočníky, aby se s nimi poradil o dalším postupu. První slovo si vzal královský komoří Gawren z rodu Taurenů. Podsaditý hřmotný velmož, kterého bylo vždy všude plno, rád dokazoval sobě i jiným, jak důležitou je osobou, když zastává nejvyšší královský úřad.

„Vojáci i koně jsou vyčerpaní. A to nemluvím o pěších. Městská stráž. Ti chlapi nejsou na dlouhé pochody zvyklí. A teď pochodují nepřetržitě už třetí den. Za tu dobu si mohli odpočinout vždy jen pár hodin. Ke všemu ti Kharité. Jsou jako vosy. Když se po nich oženeš, uletí, ale hned jsou zpátky a zaútočí znovu z druhé strany.“

Komoří se rozhlédl po přítomných a potom rozhodně prohlásil: „Výsosti, městská stráž už další den takhle vyčerpávajícího a rychlého pochodu nevydrží.“

„Pokud pěchota nemůže dál, tak se zachrání jen jízda. Pěší oddíly bez podpory jízdy Kharité zmasakrují. Nepřežije ani jeden," připojil se s ponurou předpovědí Arehil Algatiren, který byl velitelem jízdy. Fyzicky to byl pravý opak komořího Gawrena. Hubený, vysoký, lehce přihrblý muž, který vždy dlouho vážil, než něco pronesl.

„Dobře, to, co bylo řečeno, víme všichni. Ale co navrhujete?" odvětil na to král.

„Postavíme se jim a budeme bojovat do poslední kapky krve jako Therian na azgauladské pláni," ozval se bojovně jeden z mladých pobočníků.

„Předvoj, tedy Kharity odrazíme, ale potom dorazí hlavní voj a skončíme stejně jako ti, co už dva dny leží mrtví na Azgauladu. Jestli chceme padnout hrdinskou smrtí, tak jsme to měli udělat rovnou tam, a ne to odkládat o dva dny," vstoupil do hovoru Belahir Algatiren.

„A co navrhuješ, bratře?" ozval se Arehil. „Jak tě znám, tak máš nějaký plán."

Mladý velmož přikývl, popošel ke stolu, položil na stůl knihu a prostě řekl: „Azran Hir, O válečném umění."

Královský komoří se na něj nevěřícně podíval a ušklíbl se.

„Nikdy jsem nebyl příznivcem listování v knihách. Na soupeře platí jedno. Dobře nabroušený meč. Brkem ještě nikdo žádnou válku nevyhrál."

Belahir se mírně usmál a odpověděl: „Možná byste si měl, pane komoří, někdy promluvit s vyslancem Gî nâatu. Debaty s ním jsou velmi poučné a možná byste se divil, kolik válek už rozhodly směnky peněžoměnců. A ty se vyplňují brkem."

„Aby je Gortar schvátil, ty gîvské lichváře. Kam se tenhle svět řítí, když války místo cti a odvahy vyhrávají směnky lichvářů," zaklel královský komoří a s odporem knihu odstrčil.

„Příteli Gawrene, neházejte všechno do jednoho pytle. Azran Hir byl jedním z nejlepších vojevůdců, které lidská paměť uchovává. Kdo ví, jak by se dějiny Enqaindoru vyvíjely, kdyby v bitvě u jezera Kimó stál proti Bregedôrovi místo mladého nezkušeného panovníka Gîvy právě Azran Hir," uklidňoval rozezleného komořího král.

Potom se obrátil na svého zetě. „Co by nám poradil Azran Hir v naší situaci?"

Belahir sebral knihu ze stolu, chvíli v ní listoval a pak začal číst.

„...vojevůdce, který ztratil bitvu, se musí co nejdříve odpoutat od svého nepřítele. K tomuto účelu je nejlépe použít válečné lsti a léčky. Není nic horšího pro bojového ducha ustupujícího vojska než nepřetržité dotírání vítězného nepřítele. Proto je dobré síly pronásledovatele rozdělit, a to tak, že se ustupující vojsko rozdělí do více pochodových proudů. V takovém případě je vhodné oklamat nepřítele tak, že jeden z nepočetných, ale pohyblivých oddílů převezme velitelské standardy a korouhve a odláká nepřítele z hlavního směru ústupu. Ten jej bude následovat, přesvědčen, že pronásleduje hlavní oddíl i s vojevůdcem..."

Belahir zvedl hlavu a podíval se na mlčící radu. Potom v četbě pokračoval.

„Najde-li vojevůdce oddané a odvážné muže, je dobré, aby tento oddíl, obětuje se, upoutal na čas hlavní síly nepřítele. To je možné například překvapivým protiútokem na místě, které svým uspořádáním omezuje nepřítelovu početní převahu. Nebo tento oddíl může předstírat obranu tábora, je-li tento založen ve vhodném místě pro obranu. Uvidí-li nepřítel velitelské korouhve, jistě se nechá zlákat k útoku a rabování, které jeho postup zpomalí…“

Belahir přestal číst, zvedl hlavu a klidně se zeptal: „Najdou se v králově vojsku odvážní muži?

„Pelenhire,“ oslovil Belahira názvem jeho úřadu jeden z králových pobočníků, „jestli tomu dobře rozumím, chcete, abychom se rozdělili? Tím ale naše síly ještě více oslabíme.“

„Správně. A sami ztratíme poslední přednost, kterou máme. Rozdělené nás Kharité vyřídí jednoho po druhém ještě snáze. Říkal jsem, že z papíru se nic rozumného vyčíst nedá,“ opovržlivě se připojil královský komoří Gawren.

Belahir však zůstal klidný. „Ano, rozdělíme se, ale musíme je tím současně připravit o jejich nejdůležitější výhodu. O pohyblivost…“

Arehil se na svého bratra zamyšleně podíval.

„A jak bys je o tu pohyblivost chtěl připravit?“

„Rozdělíme se do tří proudů. Jízda bude ustupovat podél svahů západního Rhantu k Azgarinzilově zdi. Ta je dost pohyblivá a silná na to, aby mohla odrážet útoky Kharitů. Ti se cânohtarů obávají a přímému střetu se vyhnou.“

„A pěchota zůstane sama? Jak tu ochráníš před Kharity?“

„Ta musí projít Nînthárem. Močály začínají jen pár mil odtud a tam se Kharité nebudou moci rozvinout do stran a využít tak své pohyblivosti. Ten kraj neznají. Budou postupovat přesně po stopách ustupujících oddílů. Nebude problém svést je z cesty. A navíc všichni víme, že v mokřadech jsou místa, kde dokáže stovka mužů zastavit celou armádu.“

Král přikývl a potom se na svého zetě podíval.

„Nînthar. Zakleté močály s hroby dávných válečníků. Chceš projít krajem, kterému se všichni zdaleka vyhýbají? Už celá staletí tím krajem žádné vojsko neprošlo.“

„Záchrana ustupující armády po prohrané bitvě je svým způsobem zázrak. Chceš-li dosáhnout zázraku, plánuj nemožné. Tak stojí v knize,“ odpověděl Belahir a položil na spis ruku.

„Pokud projdeme Nînthárem, bude to znamenat, že musíme obejít Egallôr, Rákosové jezero, přeplavit se přes Dardún a nakonec přebrodit Dolgunu. Teď na jaře je plná vody,“ namítl král.

„Když Kharity zdržíme, alespoň o den nebo o dva, tak bude mít pěchota čas postavit vory a přeplavit se přes Dardún. Jakmile bude za Velkou řekou, už jí bezprostřední nebezpečí hrozit nebude. Brody přes Dolgunu bývají schůdné i na jaře, a navíc jsou tam i přívozy.“

„A co trén, vozy, zásoby?“ zeptal se někdo z přítomných.

„Zůstanou tady. Nemá smysl je brát s sebou. Jízdě by vozy nestačily a močály by stejně neprojely. Koně můžeme vypřáhnout a naložit na ně nějaké zásoby. Každý muž si ponese jídlo na několik následujících dní na vlastních zádech. Ale jen tolik, aby to nehrozilo rychlost pochodu. Vozy, stany, zásoby zůstanou tady jako vějička pro Kharity. Jsem přesvědčený, že takové kořisti neodolají, zvláště když jim ji správně naservírujeme," odvětil s úsměvem Belahir.

„Jak to chceš udělat?" zeptal se král.

„Zůstane tu velitelská korouhev, královská standarta a budeme tábor bránit."

„Tys zešílel, Algatirene," zaútočil na Belahira královský komoří Gawren. „Ty bys vystavil královskou korouhev nebezpečí, že padne do rukou těch psů? Jen aby sis zachránil svou kůži?"

„Lepší ztratit královskou korouhev než krále. Co se týče mé odvahy, hârrdine, jsem připraven vést zadní voj a bránit tábor." Belahir, který komořího oslovil názvem jeho úřadu v královské řeči, se na něj úkosem podíval. Komoří jeho upřený pohled nevydržel a odvrátil zrak. Rozhostilo se ticho. Přítomní se dívali jeden na druhého a zvažovali přednesený plán. Dlouhé mlčení přerušil král, když se na přítomné obrátil s otázkou.

„Má někdo lepší plán?"

Nikdo se neozval.

„Dobře potom tedy musíme rozhodnout, kdo bude velet jednotlivým oddílům. Jízda?"

„Navrhuji, aby jízdě i nadále velel můj bratr Arehil spolu s Vaší Výsostí. Je to oddíl, kde se dá předpokládat nejmenší riziko neúspěchu. Pěchotě ať velí hârrdin, královský komoří. Taurenové dobře znají kraje kolem Rákosového jezera. Nemám pravdu?" obrátil se Belahir s tázavým pohledem na Gawrena. Ten jen mlčky a nerad přikývl.

„Myslím, že pěchota bude mít v močálech proti Kharitům dobré šance.

„A zadní voj?" zeptal se král

„Už jsem řekl. Ten si vezmu na starosti já."

„Jaký oddíl?"

„Vezmu si nîlparské hraničáře. Znám je a oni mě. Mohu jim důvěřovat. Ti jsou zvyklí bojovat v zázemí nepřítele, proti přesile a přepadat ze zálohy. A to je přesně to, co teď bude potřeba. A do bitvy zatím ještě nezasáhli. Na dlouhé pochody jsou zvyklí, pořád mají ještě dost sil," odpověděl klidně Belahir.

Král se na svého zetě dlouze podíval. Snad chtěl vyčíst z jeho tváře, jaké jsou jeho skutečné úmysly. Potom pomalu přikývl.

„Souhlasím, ale jen proto, že znám tvé válečnické umění, Belahire. Zadní voj je místo ze všech nejnebezpečnější. Před rokem jsem pod zdmi Efalrontu ztratil syna, nechci teď znovu ztratit zetě."

„Kdo jiný by měl chránit přístupy k Městu než jeho správce, Výsosti. Z vaší vůle jsem pelenhirem Dôrminaru."

Král natáhl paži a dlouze mu stiskl ruku.

„Mysli na to, že doma na tebe čeká Erendis, tvoje žena a moje dcera."

Belahir přikývl a bezstarostně odpověděl: „Vyřiďte jí mé pozdravy. Ať přichystá hostinu na můj návrat.“

„Jsi odvážný a možná lehkovážný, Belahire, ale tvůj vzkaz vyřídím. A vezmi si jednu setninu mých cânohtarů. Tu, které velí Tuiro Morcan. Ten je sice mladý, ale jeho setnina je složená ze seveřanů a veteránů od Písečných jezer. Ty hned tak něco nezlomí.“

„Výsosti, to není nutné. Hraničáři jsou potomci svobodných fardîrlů. Je to spíše tlupa svéhlavých psanců než vojenský oddíl. Neradi se podřizují cizímu velení.“

„Je to mé přání. A velet budeš ty, nikoli Tuiro,“ odpověděl král a z tónu jeho hlasu bylo zřejmé, že další námitky jsou marné.

„Jak si rhinardôr přeje,“ řekl Belahir a uklonil se.

Těsně před svítáním se ustupující armáda znovu dala do pohybu. Jízda pod Arehilovým vedením a bílou korouhví Algatirenů vyrazila na jih ke vzdáleným horám západního Rhantu. Čekal ji den jízdy napříč pláněmi Azgauladu a potom dva dny jízdy podél úpatí hor, než dorazí k lesům Bukoviny a ukryje se za Azgarinzilovou zdí. Pěchota pod zeleným praporcem Taurenů vedená komořím Gawrenem přebrodila říčku a čekalo ji několik hodin usilovného pochodu, než vstoupí na území rozsáhlých močálů Nînthâru.

Hraničáři, někteří v sedlech, jiní postávající v hloučcích, mlčky sledovali dlouhý zástup pochodujících pěšáků, který je míjel a pomalu mizel v mlze a ranním šeru. Když se Belahirovi sedícímu na koni ztratil poslední z nich z očí, otočil se, aby přehlédl muže, se kterými měl splnit nelehký úkol. Zastavit dotírající kharitskou jízdu.

Dvě stovky mužů vesměs pocházejících z malých pohraničních tvrzí stojících od nepaměti na západních svazích Rhantu a Ohnivého prstence. Byli to muži, které od jinošského věku vychovávala válka. Díky ní byli zocelení, drsní, neotesaní a suroví právě tak jako kraj, ve kterém vyrostli. Zbroj si pořizoval každý sám na své náklady. Nebylo tedy divu, že dohromady připomínali spíše tlupu zlodějů a lupičů. Někteří měli na sobě části plátové zbroje původem z Dôrminaru, jiní drátěné košile a další šupinovou zbroj původem z jihu. Vyzbrojeni byli sekerami a meči všech možných tvarů a původu. Všichni však měli luky, které dokázali výborně používat. Někteří vlastnili dlouhé luky vyrobené z červeného tisu, jiní používali krátké reflexní luky pocházející z válečné kořisti. Z té konečně pocházela většina jejich různorodé výzbroje.

Belahir zamyšleně sledoval zachmuřené tváře mužů. O čem asi přemýšlejí, napadlo ho. Kdo z nich se vrátí domů, aby uviděl svou rodinu a objal ženu a děti?

Blíže k němu popojel jeho pobočník a velitel hraničářů Alwyn Norca. Starý válečník, který měl za sebou množství bitev a jako mladík se zúčastnil i posledních válečných tažení slavného Vigadôra, otce současného krále.

„Tak co myslíš, Alwyne, jakou máme šanci, že alespoň někteří z nás ještě uvidí kopuli Amanhîrova chrámu?“ obrátil se na něj zamyšleně Belahir.

„Malou, pane Belahire. Zatraceně malou, protože pochybuju, že by někdo v mokřinách Nînthâru hledal naše mrtvý těla, aby je potom s poctou vystavil na katafalku před Amanhîrovým oltářem.“

Belahir se na něj podíval a ušklíbl se. „Ty teda, Alwyne, dokážeš člověka povzbudit. A co oni…“ Belahir ukázal bradou na muže stojící za nimi.

„Co by. Čekají na vaše rozkazy, pelenhire. Jako vždy.“

„Ale já jsem se neptal, na co čekají, ale co si myslí?“

„Jsou to hraničáři, pane. A ti už dávno prodali svoji duši Gortarovi. Jejich osudem je smrt a všichni mají námluvy s touhle krasavicí už dávno za sebou. Každý z nich už se jí podíval do očí a dobře ví, jak ta svatba bude vypadat. Jestli to přijde teď nebo za rok, co se tím změní?“ Alwyn lhostejně pokrčil rameny. „Voják není od toho, aby přemýšlel, ale aby konal.“

„Jsi si jistý? Zajímalo by mě, nakolik se na ně mohu spolehnout.“

„Na hraničáře se můžete spolehnout, za ty ručím. Ale tamti…“

Alwyn ukázal posunkem hlavy na cânohtary, kteří seděli naproti nim v sedlech svých koní, vyrovnaní a semknutí třmen vedle třmenu. Vypadali jako železná zeď.

„To opravdu nevím. Plechoví panáci, kteří si o sobě myslí, že jsou výkvětem rytířstva. S nikým se nebaví a člověk jim ani nevidí do tváře,“ řekl s notnou dávkou opovržení Alwyn.

„Všechno jsou to veteráni od Písečných jezer,“ pokusil se napravit jeho odsudek Belahir.

„Pcháá,“ odfrkl si pobočník. „Hrdinové. Tam útočili v linii, proti Kimerům a Kharitům, proti lehké jízdě. Uvidíme, jak jim to půjde, až narazí na Gortrogy. Stejně nechápu, proč jste je bral? Na co nám v těch močálech budou? Jen je budeme tahat z bláta.“

„Přání samotného rhinardôra,“ odvětil Belahir.

„Přání krále je totéž, co rozkaz. Tak se s nima holt budeme vláčet. Ale na hraničáře se můžete spolehnout, pelerine. Je to sice odbojná cháska, ale mají svou čest. Z boje by žádný z nich neutekl.“

Belahir přikývl. „Uvidíme. Myslím, že už za pár hodin se o tom přesvědčím. Co myslíš, Alwyne, jak daleko jsou Kharité?“

Starý voják se ušklíbl.

„Dal bych za to krk, že nebudou dál jak hodinu nebo dvě rychlé jízdy. Ti už určitě taky vyrazili. Za chvíli bude svítat. A jejich zvědové ti nás určitě sledovali celou noc. Teď se vrací k hlavnímu voji, aby přinesli zprávu, že se královská armáda rozdělila.“

„Co myslíš, že udělá jejich velitel?“

„Někoho určitě pošle za Arehilem, ale hlavní voj se vydá za námi.“

„Proč myslíš?“

„Kharité jsou vrahové a lupiči, ale nejsou padlí na hlavu. Královskou standartu může přehlédnout jen slepec. Tu čest získat ji, si nenechá utéct žádný velitel,“ odpověděl Alwyn a ukázal na modrou královskou standardu, kterou držel jeden z cânohtarů.

„Jsi si tím jistý, Alwyne?“ zeptal se zamyšleně Belahir. „Je to důležité.“

„Jako že po noci přijde den, pane Belahire.“

Belahir přikývl. „Pravdu díš, Alwyne. Myslím, že je čas pustit se do práce, abychom je přesvědčili, že jsou na správné stopě.“

„Máte pravdu, pelerine, a podívejte,“ řekl Alwyn a ukázal na východ, „myslím, že svítá. Cítím ve svých starých kostech, že tohle bude hezky temný a krvavý svítání. Doufám, že na něj ti křivonozí pijáci kobylího mlíka budou ještě dlouho vzpomínat.“

„Taky doufám, ale na to se musíme nejdříve pořádně připravit. Jdeme se poradit s Tuirou Morcanem.“

Belahir pobídl koně a následován Alwynem popojel několik desítek stop k veliteli cânohtarů, který měl na temně zeleném štítě vymalovanou medvědí hlavu. Ten mu vzdal úklonou hlavy čest, ale jeho společníka sledoval podezíravým pohledem. Byla z něj patrná jeho nechuť spojit se s hraničáři, které on stejně jako jeho druzi považoval spíše za lupiče a zloděje než za rovnoprávné členy královského vojska.

„Tuiro Morcane, chci tě seznámit s plánem, který jsme s Alwynem vymysleli,“ spustil Belahir bez obvyklých zdvořilostí. „Jestli chceme Kharity zdržet, tak je potřebujeme vlákat do léčky, aby dostali výprask, který je připraví alespoň na pár hodin nebo lépe na den o chuť pokračovat, a donutí je tak počkat na hlavní voj. To bude čas pro Gawrena Taurena a pěchotu, aby se dostali v klidu na stezky přes močály.“

Tuiro beze slova přikývl, že poslouchá.

„Náš plán je jednoduchý. Tvoji muži vyjedou před tábor a utkají se s předvojem Kharitů. Budou předstírat boj a po prvním střetu se otočí na ústup…“

„Královští cânohtarové nikdy neustupují a neutíkají. Myslím, že pro tuhle nedůstojnou hru jsou tady lepší hráči,“ odvětil s nepřehlédnutelnou nechutí Tuiro a ledabyle ukázal na naproti postávající hraničáře.

Alwyn se ušklíbl a neodpustil si štiplavou poznámku.

„A co ten slavný ústup od Písečných jezer? Nebo garda považuje ten výprask za vítězství?“

Tuiro jej zpražil nenávistným pohledem. „Tam jsem já nebyl.“

„Tak tys tam nebyl? To jsem opravdu netušil, že kvůli tomu jsme tu bitvu prohráli,“ neodpustil si Alwyn další jedovatou poznámku.

„Nechte toho,“ okřikl je Belahir. „Na vaše hádky nemám čas. Kharitský předvoj tady bude nejpozději za dvě hodiny.“

Tuiro přikývl, že poslouchá, a Alwyn se s ušklíbnutím taky odmlčel.

„Takže plán je takový. Cânohtarové se střetnou s kharitskou jízdou a po prvním střetu se stáhnou zpět. Ustupovat budete tudy,“ řekl Belahir a ukázal na svah chránící tábor od severu, „musíš se protáhnout mezi táborem a úpatím toho svahu.“

„A proč ne přímo podél řeky? Je to kratší. Takhle se moji muži nemusí dostat včas k brodu a Kharité nám buď vpadnou do zad až se budeme brodit, nebo v horším případě budou u brodu dříve než my.“

„To je právě ta léčka,“ poznamenal Alwyn Norca.

Tuiro jej zpražil pohledem a odsekl: „Jestli chceš obětovat své muže, tak ti v tom bránit nebudu, ale já své muže dobrovolně na porážku nepovedu.“

„To po tobě nikdo nechce. Ale budeš plnit moje rozkazy, tak zněl poslední rozkaz rhinardôra,“ ostře odvětil Belahir. „Alwyn má pravdu. Je to léčka. Potřebujeme dostat Kharity do tábora. Polovina Alwynových mužů zůstane v táboře, ukryjí se ve stanech. Druhá polovina bude naoko bránit tábor. Tvoji muži budou muset ustupovat po přesně dohodnuté trase, protože na těch ostatních, kratších hraničáři nastraží léčky.“

„Jaké léčky?“

„Máme s sebou tři pytle ocelových ježků. Natáhneme mezi stany a stromy lana. Tam a tam.“ Alwyn se jal ukazovat, kde budou připravené pasti. „A vozy rozestavíme tak, aby Kharity rozdělily do úzkých uliček mezi stany, které budou slepé. Na konci budou kapsy, kde je obklíčíme.“

Belahir jej doplnil: „Až se tam Kharité nashromáždí a nebudou se moci krýt, bude to skvělý cíl pro lučištníky. Několik vozů naplníme kamením a dřívím a vytáhneme je na svah. V pravý okamžik je pak pustíme dolů.“

„Opravdu rytířský způsob boje,“ ušklíbl se Tuiro.

„No rytířský asi není, ale účinný bude,“ odsekl Alwyn. „Máš-li lepší návrh, Morcane, jak se stovkou tvých plechových panáků zastavit tisícovku Kharitů a vyprášit jim kožich, tak sem s ním.“

Tuiro šlehl po hraničáři vzteklým pohledem, ale pak mlčky zavrtěl hlavou. Belahir jen obrátil oči v sloup a hned pokračoval.

„Až se vás Kharité při pronásledování pokusí cestou k brodu předstihnout, najedou jejich koně na železné ježky. Tím se jejich soustředěný útok rozpadne a začnou si hledat náhradní cesty mezi stany. O ty se postarají ukrytí hraničáři. Část ale určitě prorazí až na to volné prostranství před brodem. To už bude zase práce pro tvé muže, Tuiro. Co, troufneš si je nahnat do řeky?“

Setník se zlověstně usmál. „Do posledního, jako že se Morcan jmenuju.“

„Dobře,“ přikývl Belahir, „tak se dejme do práce, protože času už moc nemáme. A ty, Alwyne, pošli zvědy alespoň dvě nebo tři míle zpět po našich včerejších stopách. Ať nás nepřekvapí uprostřed práce.“

Všichni hraničáři, stejně jako cânohtarové se pustili do práce. Z prázdných vozů, z kmenů malých stromků a z větví, které v noci pomohly při stavbě přístřešků, začalo vznikat bludiště cest, překážek a ohrad. Některé táborové ulice končily ve slepých uličkách, jiné vedly přímo k brodu. Na těch hraničáři rozhodili desítky ocelových ježků, které měly zpomalit postup. Každý ježek měl čtyři až pět ostrých trnů. Pokud na něj šlápl kůň, bolest způsobila, že se z něj okamžitě stalo naprosto nezvladatelné zvíře. Kde to bylo možné, byla napříč uličkami natažena silná lana. Několik vozů naložených kameny bylo vytaženo na vrchol svahu kryjící severní bok tábora. Jejich oje byly zaklíněněny a vozy nasměrovány do míst, kde se dalo předpokládat, že se soustředí Kharité.

Toto místo si vybral jako velitelské stanoviště Belahir. Viděl odtud na okolní pláně a stejně tak měl i celý tábor pod sebou jako na dlani. Zrovna

pomáhal nasměrovat jeden z vozů správným směrem, když mu zaklepal na rameno jeden z hraničářů.

„Pelenhire, vypadá to, že se k nám blíží nějaká hlídka nebo zvědové."

Belahir se podíval udaným směrem a skutečně v dálce uviděl dvojici jezdců, která se k nim tryskem blížila. Zavrtěl hlavou.

„Tohle nejsou zvědové, ti by si to nenamířili přímo k nám, a ještě k tomu tryskem. To vypadá spíš na posly. Ale odkud? Tím směrem přece odjel Arehil s rhinardôrem?"

Belahira na okamžik sevřel nepříjemný pocit, že jeho plán nevyšel a s jízdou se něco stalo. Přihmouřil oči, aby se pokusil poznat, o koho se jedná. Oba jezdci už nebyli daleko.

„Ale ne. To snad… Zatraceně kde se tady bere?"

Belahir poznal v jednom z jezdců svého mladšího bratra Beregira, který se účastnil tažení v Arehilově doprovodu. Jezdci mezitím dorazili až k nim. Jeden z nich seskočil a s vítězoslavným úsměvem si to namířil přímo k Belahirovi.

„Zdravím tě, bratře. Jsem rád, že jsem tě zastihl ještě před tím, než tady to představení začne."

Belahir nespokojeně zavrtěl hlavou. „Beregire, co to má znamenat? Jak to, že jsi tady? Stalo se něco nepředpokládaného?"

Mladík zvedl ruce a zavrtěl hlavou. „Žádné špatné zprávy, bratře. Tvůj plán klape jako dobře seřízený tkalcovský stav. Myslím, že Arehil s rhinardôrem už budou alespoň deset mil daleko."

„Nic se nestalo? Tak co tady u všech bohů děláš, Beregire? Arehil o tom ví, že jsi odjel? On souhlasil?"

„Neptal jsem se," odvětil s pokrčením ramen Beregir.

„U Gortara, tys ses opravdu zbláznil, bratře! Jen ve dvou se vydat těmi pláněmi k nám. Co kdybyste narazili na Kharity? Mohli jste potkat nějakou hlídku!"

„Nepotkali."

„A proč tu teda vlastně jsi? Chceš si hrát na hrdinu? Tady půjde o krk."

„Aspoň se tu bude něco dít. Ještě jsem během celého tažení nedostal příležitost vytasit meč. Arehil mi nesvěřil žádný z našich oddílů. Během bitvy jsem byl dobrý jen jako herold. Chci bojovat!"

Belahir zavrtěl hlavou, několikrát se na místě otočil a potom bezradně rozhodil ruce. Věděl, že nemůže nic dělat. Poslat bratra zpět by znamenalo vydat jej do rukou Kharitů, kteří tady budou co nevidět.

Potom bratra chytil kolem ramen. „Dobře, Beregire, jsi už dospělý muž a rozhoduješ o svém osudu sám. Ale slíbíš mi, že se budeš držet u mne. Žádné riskování! A buď bez obav, ty mladý blázne, tady bude příležitostí k získání rytířských ostruh víc než dost."

Neuběhly ani dvě hodiny, když se do tábora tryskem přihnal jeden z mladých hraničářů, kteří byli vysláni na východ jako hlídka.

„Kharité! Už jsou tady! Honem, spěchejte!"

Alwyn Norca se mu postavil do cesty a chytil jeho zpěněného koně za udidlo.

„Jen klid, chlapče. Jak daleko od tábora jsou? A kolik jich je, Lomare?“

„Nevím. Určitě alespoň tisíc, jsou jak kobylky. Zaplnili celý obzor. Postupují roztaženi do šíře.“

Alwyn se zamračil a jeho tvář se starostlivě stáhla.

„To není dobré. Toho jsem se bál. Jestli se nám je nepodaří zlákat k tomu, aby útočili z jednoho směru, tak tábor obklíčí a v pasti se místo nich ocitneme my.“

Potom se podíval na velitele cânohtarů.

„Teď je to na tobě a tvých mužích, Morcane. Musíš je vyprovokovat k soustředěnému útoku na tábor.“

Tuiro přikývl a pohybem ruky přivolal panoše, aby mu přivedl jeho koně. Rozhodným pohybem si nasadil kapkovitou přilbu s dlouhým nánosníkem. Když mu jeho panoš přidržel třmen, pružně se vyhoupl do sedla.

„Žádné obavy, Norco. Přivedu ti je sem, že je budete mít jako na podnose. A doufám, že to s těmi svými lupiči zvládneš, jak jsi sliboval.“

Alwyn jen přikývl a plácl jeho koně po zadku.

„Bez starostí, koňáku. Hodně štěstí!“

Tuiro jen pokývl hlavou a ostruhami pobídl koně směrem z tábora. Hned za ním se začali řadit jeho muži. Když mu zmizel z očí, ohlédl se Alwyn po svých mužích a vykřikl: „Tak do toho, synci. Za chvíli je tu máme. A nikoho nešetřete! O zajatce se nebude mít kdo postarat.“

Když Tuiro vyjel na svah nad táborem, otevřel se mu pohled na pláň, kterou včera prošla královská armáda. Byl větrný den, jak to na jaře často bývá, silný vítr čechral dlouhé trsy loňské zežloutlé trávy, kterou už prorážely jasně zelené výhonky. Když vzhlédl vzhůru, spatřil i několik kroužících supů a hejna vran a krkavců.

„Už brzy se dočkáte, o hostinu bude postaráno,“ zamumlal do lícnice přilby.

„Roztáhnout do linie!“ dal povel trubači, který jel vedle něj. Hned poté se rozezněla polnice a na známý signál se jezdci doposud postupující v zástupu začali rovnat do dlouhé řady.

„Cval!“ zazněl další povel a řada jezdců zrychlila. Poryvy větru cuchaly hřívy a ocasy koní a třepotaly s praporci s erby, které měli někteří jezdci připevněné na koncích svým kopí. Když překonali další terénní vlnu, otevřel se cânohtarům pohled, nad kterým nejeden z těchto ostřílených harcovníků zaklel. Před nimi se od obzoru k obzoru černala tenká černá linka, jezdci. Kharitů bylo opravdu nejméně tisíc.

Tuiro vedl své muže šikmo proti sestavě nepřítele. Těsně před střetem hodlal uhnout stranou. Byl si vědom, že pokud by se jeho muži dostali do boje muže proti muži, už by se od nepřítele nedokázali odpoutat.

„Kopí!“

Jezdci jako jeden muž sklopili svá dlouhá kopí.

„Tryskem!“

Řada ocelových jezdců zrychlila a jako železná stěna se řítila vstříc Kharitům. Obě nepřátelské sestavy už byly vzdálené pouze čtvrt míle. Obě křídla kharitské lehké jízdy se začala stáčet směrem ke středu, aby obklíčila útočící cânohtary. Byl to obvyklý manévr lehké jízdy. Pokus o obchvat a útok do zad nepřítele.

Tuiro jedoucí tryskem se spokojeně usmál. Jejich výpad byl tak přesvědčivý, že donutil nepřátelského velitele, aby se zachoval podle očekávání. Přišel tedy čas na ústup.

„Otáčíme! Trub ústup!“ křikl na svého trubače.

Hlas polnice dal jezdcům pokyn k připravenému manévru. Celá sestava se v plném trysku začala stáčet směrem k řece.

Možná povel k obratu přišel o chvíli později, než bylo třeba, snad se vlna útočících Kharitů pohybovala příliš rychle. Obě nepřátelské linie již byly zkrátka tak blízko, že vnější křídlo cânohtarů se střetlo s první vlnou Kharitů. Železní jezdci projeli sestavou kharitské jízdy jako rozžhavený nůž máslem. Ta se však za nimi zavřela. Když si Tuiro, ženoucí se tryskem zpět, přehazoval těžký štít na záda, ohlédl se a v duchu zaklel. Věděl, že tohle byla jeho chyba a nikoho z nich už živého neuvidí.

Belahir s Beregirem sledovali z vrcholku svahu ustupující cânohtary a za nimi se ženoucí záplavu pronásledovatelů. Pláň na obzoru ztmavla, pokrytá drobounkými černými postavami jezdců. Tohle nebyla předsunutá hlídka nebo průzkumný oddíl, to byl předvoj nepřátelské armády. S uspokojením však zaznamenal, jak se pronásledující sestava nepřítele změnila v klín, který se hnal za ustupujícími cânohtary.

„Ať se dole připraví! A vyražte klíny zpod kol vozů! Nechte je viset jen na lanech,“ obrátil se Belahir ke svému praporečníkovi, který smluveným pohybem korouhve signalizoval hraničářům ukrytým v táboře začátek bitvy.

Když Alwyn Norca, který si vybral své místo mezi muži na vnějším okraji tábora, zahlédl na svahu mávání bílé korouhve Algatirenů, spokojeně se usmál. Zase v celém těle cítil to nezvyklé vzrušení, které zažíval vždy před bitvou. Jeho tělo se připravovalo na nadcházející zápas. Zrychlil se mu dech, jeho srdce začalo bušit rychleji a silněji, ucítil příliv energie.

„Je to tady, synkové. Na svá místa! A neživte nikoho, teď jim to, těm zpropadeným bastardům, vrátíme za Amlôgran.“

Alwyn sáhl za záda, neomylným pohybem nahmátl konec šípu a vytáhl jej z toulce. Na horním okraji tábora se objevil houfec cânohtarů. Krátký okamžik byl obzor prázdný a pak se tam objevil první stíhající jezdec.

„Připravit! Šípy!“

Alwyn založil šíp a strojově přesným pohybem natáhl luk. Obzor zčernal postavami jezdců ženoucích se divoce směrem k táboru. Alwyn si vybral cíl a uvolnil tětivu.

„Palte!“

K nebi se vzneslo několik desítek šípů. Málokterý minul svůj cíl. První řada pronásledovatelů zmizela pod kopyty koní ženoucích se tryskem za nimi. Alwyn už však vypustil další šíp a po něm další. Desítky přesných střel kosily čelo útočící sestavy Kharitů, ale bylo to jako by hasil požár obyčejnou miskou. Nad terénní vlnou, která mu zakrývala výhled, se objevovala jedna vlna útočících jezdců za druhou. Čelo kharitské sestavy už bylo vzdálené jen dvě stě stop.

Alwyn zaklel. Tenhle příval nemůžou zastavit, jestli okamžitě neustoupí, smete je jako povodňová vlna.

„Zpět! Ustupujeme!“ divoce vykřikl na své muže. Otočil se a sehnul se k hořícímu ohništi, aby z něj vytáhl připravenou pochodeň, kterou hodil na vůz naplněný pící pro koně. Plameny olízly suché seno a rychle se do něj zakously. Oheň podporovaný poryvy větru se začal bleskově šířit. Alwyn se otočil, a aniž by se ohlédl, běžel nazpět, jak nejrychleji mohl. Kličkoval přitom mezi rozmístěnými stany, přístřešky a vozy. Koutkem oka postřehl, jak jej první útočící Kharité, kteří se vřítili do připravených uliček, předstihli.

Na čele útočící sestavy vznikl těsně před začátkem tábora zmatek. Někteří jezdci postřehli prázdné uličky vedoucí do nitra tábora a začali své koně směřovat k nim. Ty však byly tak úzké, že nemohly masu jezdců a koní pojmout. Jiní, kteří zjistili, že se jim to nepodaří, konečně zaznamenali záseky před táborem postavené z vozů, větví. Ti se snažili své koně zbrzdit. Zvláště když se na okraji tábora z ničeho nic objevil oheň. Mezi útočícími Kharity vznikla tlačenice, jejímž výsledkem byly desítky ušlapaných zvířat a jezdců. Vzpínající se a brzdící koně srážela zvířata jedoucí za nimi, stále ještě pobízená svými rozvášněnými jezdci.

Někteří Kharité se pokusili tlačenici vyhnout tím, že své koně naopak pobídli a pokusili se je navést do míst, kde byly záseky nejnižší, a přeskočit je. Pokud se koním podařilo zásek překonat, nebohá zvířata dopadala mezi nastražená lana. Jejich skoky tak končily krkolomnými pády, při kterých si srážela vaz jak zvířata, tak jezdci. Vzniklý zmatek, tlačenice a ohnivá stěna z hořících stanů a vozů nakonec kharitský nápor přece jen zastavily.

Když Tuiro projel tryskem po předem dohodnuté trase a minul severní okraj tábora, přitáhl uzdu a donutil svého zpěněného hřebce otočit se. Zvíře rozvášněné divokým během odmítalo zůstat stát a vzpínalo se. Stejně na tom

byli i jeho druzi, kteří se spěšně snažili opět zaujmout bojovou sestavu. Tuirovi se naskytl působivý pohled.

Východní okraj tábora stál v plamenech, které sahaly do výše desítek stop. Přímo po jeho stopách se divoce hnali pronásledovatelé. Krátce na to postřehl, jak se uvolněné vozy řítí po svahu a vjíždí z boku do zástupu útočících Kharitů. Rozjeté vozy prolétly sestavou pronásledovatelů a zanechaly za sebou naprostou spoušť. Kharitská sestava se rozpadla. Těch několik jezdců, kteří dorazili až k cânohtarům, Tuirovi muži snadno vyřídili.

Alwyn Norca potřehl, jak jej Kharité v uličkách předjíždějí, a rychle se ohlédl. Za zády měl jen tucet zadýchaných hraničářů, kteří následovali jeho divoký běh. Jen kývl hlavou a jeho druhové hned věděli, co je třeba dělat. Vytáhl z toulce šíp a natáhl luk. Kharité v uličce byli vzdáleni jen pár desítek stop. Na tu vzdálenost nebylo možné minout. Začal střílet. S klidem a nacvičenou pravidelností vypouštěl šíp za šípem.

Za krátkou chvíli se v uličce nahromadilo tolik padlých těl, že ji úplně uzavřela. Z hloubi tábora se začal ozývat křik a třeskot zbraní. Tam začínal boj muže proti muži. Alwyn pokynul svým mužům a dal se opět do běhu. Už byl téměř u jedné z připravených léček, do které ústila jedna ze slepých uliček, když zaslechl po levé straně lomoz a hluk. Okamžitě pochopil, o co se jedná.

„Pozor vozy! Dávejte pozor!“ vykřikl a zarazil své muže.

Stan, který byl od něj vzdálen jen třicet stop, se náhle vznesl a proletěl kolem něj. Vyhnul se mu na poslední chvíli. Vrhl se za ním a běžel uličkou, kterou si vůz nezadržitelně razil napříč táborem. Potom se před ním rozevřelo prostranství plné těl mužů a koní. Vůz mezi ně vletěl a zanechával za sebou krvavou stopu rozmačkaných a rozdrcených těl. Směstnání těl však bylo tak obrovské, že jej ubitá těla uprostřed prostranství zastavila.

„Meče!“ vykřikl Alwyn na své muže. Odhodil luk, vytáhl meč a dýku a vrhl se jako zdivočelý vlk po stopách vozu do té největší skrumáže.

Tuiro mezitím opět srovnal své muže do formace, kterou otočil směrem dolů k brodu přes tok Želvího potoka. Jak přehlížel seřazenou formaci, odhadl, že mu chybí tak dva tucty mužů. Kousl se do rtů, až se mu na nich objevila krůpěj krve. Nebyl však čas litovat minulých chyb. Dole pod ním u brodu se nashromáždila více jak stovka Kharitů, kterým se podařilo projet celým táborem od východního okraje na západní. Začali se otáčet a hrozilo nebezpečí, že vpadnou do zad hraničářům, kteří obklíčili jejich soukmenovce uzavřené ve slepých kapsách.

„Kopí!“ vykřikl Tuiro, sklopil kopí a pobídl svého hřebce do běhu.

„Enqaindor! Enqaindor!“ ozval se válečný pokřik cânohtarů. Přestože Kharitů bylo u brodu více jak dvojnásobek, nebyli schopni nárazu železných jezdců útočících ze svahu odolat. Nápor cânohtarů jejich sestavu rozprášil a

zastavil se až na rozbahněném břehu říčky. Ještě krátkou chvíli trval boj muže proti muži, ale i v něm měli železní jezdci převahu. Netrvalo dlouho a břeh pokrývala jen ležící a nehybná těla kočovníků. Zbytek z nich se vrhl do bahnité říčky, aby se ji pokusil překonat a zachránil si kůži.

Když Belahirovi muži uvolnili na jeho příkaz vozy, krátkou chvíli sledovali fascinující divadlo. Viděli, jak vozy na příkrém svahu nabírají rychlost a projíždějí nic netušící formací Kharitů. Poté, co ji zmasakrovaly, zmizely v rozlehlém táboře a jejich zničující postup bylo možné sledovat jen tím, jak se čas od času vznesl vzhůru některý ze stanů nebo se rozlétl některý z chatrných přístřešků.

Belahir pomalu vytáhl svůj meč z pochvy a zvedl jej před sebe. V namodralé oceli se v ranním svitu zaleskla stříbrná vlákna irsilu. Sard, meč, jenž se v rodu Algatirenů dědil už po generace, získal jeden z jeho dávných předků darem od prvního pána Aglarondu. Obvykle byl vždy v držení nejstaršího z rodu. Když se však dnes před svítáním loučil se svým starším bratrem Arehilem, vtiskl mu jej do ruky se slovy: „Nic neříkej. Budeš jej potřebovat více než já. Každý z našich předků, který jej měl v držení, se z bitvy vždy vrátil. I z jižního tažení. Sard nosí svému držiteli štěstí."

Belahir přitiskl na meč své rty. Ucítil chlad ocelové čepele. Na okamžik zavřel oči. Potom se podíval na bratra. „Tak co, Beregire, připraven?"

Ten byl sice bledý, ale v očích mu hořel oheň. V jedné ruce držel meč a ve druhé dlouhou dýku. Doma v Dôrminaru byl znám jako vyhlášený šermíř. Belahir se ohlédl po svých mužích. Zaznamenal totéž napětí a chtivost. Spokojeně se usmál. Zvedl meč nad hlavu.

„Enqaindor!"

Mokřady Nînthâru, o dva dny později

Kolem ohniště, jehož drobné plameny se jen neochotně zakusovaly do navlhlých polen a jehož světlo stěží proráželo okolní tmu, seděli mlčky tři muži. Okolí zahalovala hustá mlha stoupající z okolních močálů a společně s noční temnotou vytvářela dojem, že svět kolem zmizel, jako by jej do nicoty zaklela ruka nějakého čaroděje. Tu přízračnou temnotu jen chvílemi rozbíjely tlumené hlasy, které sem doléhaly od dalších ohnišť, kolem nichž se tísnila Belahirova družina. Ten svolil, aby si jeho muži dnes v noci rozdělali ohně, protože jejich světlo nedokázalo proniknout hustou mlhou dále jak na pár kroků. Jen naprostý blázen by se pokusil v noci a v mlze chodit napříč močály, kde jediný neopatrný krok mohl být krokem posledním. Belahir věděl, že všichni potřebují po dvou dnech nepřetržitých šarvátek, jež uplynuly od bitvy u Želvího potoka, teplé jídlo a odpočinek.

Tuiro, jeden z těch tří, kteří seděli už dlouho mlčky kolem ohniště, měl na nohou položený svůj meč a beze slova přejížděl po čepeli kamenným

brouskem. Občas meč zvedl, aby ve slabé záři ohně zkontroloval ostří. Druhý z nich, jenž se jmenoval Baldric, míchal v měděném kotlíku podivnou směs připomínající polévku, která se měla stát jejich večeří. Přitom klel a vztekal se, protože skomírající oheň nebyl s to přivést směs do varu. Jeho klení přerušil hlas posledního z trojice, jímž byl Alwyn Norca.

„Krásná čepel. Takovou má každý z cânotharů?“

Tuiro zvedl hlavu a podíval se na něj. Jeho otázku však nechal bez odpovědi. Neměl nejmenší chuť se bavit.

„O mečích rhinardôrovy gardy se vyprávějí zkazky. Jejich hrot prý dokáže prorazit prsní pancíř a čepel proseknout drátěnou košili. Je to pravda, Morcane?“ nedal se Tuirovým výmluvným mlčením odradit Alwyn.

Tuiro znovu zvedl oči od čepele a v duchu si povzdechl. Události posledních dvou dnů jím otřásly a stačila jen krátká vzpomínka na to šílenství u Želvího potoka a už se mu zvedal žaludek. Nechtěl svým společníkům přiznat, že nikdy nic podobného nezažil. Cânohtarové většinou bojovali koňmo a boj v koňském sedle byl přece jenom vzdálený tomu, co se tehdy odehrálo na tom rozbahněném břehu. Připadal si doslova jako na jatkách. Jeho zbroj se to dopoledne pokryla od helmice až po těžké kožené boty krví a zbytky lidských a zvířecích těl.

Když se však podíval přes ohniště, bylo mu jasné, že ten hraničář naproti to nevzdá, a tak skrze přivřené rty nevrle utrousil.

„Lidi toho napovídaj. O hraničářích se zase říká, že hlavy svých nepřátel napichují na hroty kopí a vystavují je na svých tvrzích. Z jejich lebek si prý připíjejí před válečnými výpravami. Po tom, co jsem viděl za poslední dva dny, už tomu skoro věřím. Je to pravda, Norco?“

Alwyn Norca se ušklíbl a podíval se na hraničáře vedle něj, který byl skloněný nad kotlík.

„Nech už toho, Baldricu, stejně se ta šlichta nedá žrát. Slyšels, co říkal náš host? Prej si tví příbuzní připíjej z lebek nepřátel. Co ty na to?“

Baldric byl o generaci mladší než on. Tvář mu sice hyzdila ošklivá jizva, ale jinak byla jeho tvář souměrná a snad by se dala nazvat i hezkou, kdyby ovšem při úsměvu neodkryl chrup, ve kterém chyběly přední zuby. Stejně jako jizva to byl následek jakési dávné šarvátky. Baldric se krátce podíval na znechuceného Tuira a potom spiklencky mrkl na Alwyna.

„Lidi toho napovídaj a přitom věděj hovno. Škoda mluvit. Já vím jedno, vod tý doby, co ti lichváři z Dôrminaru podražili víno, tak už to na Jelením hradě pěknejch pár let neděláme.“

Alwyn se zachechtal a potěšeně jej plácl přes záda.

„Moje řeč. Jen nevím, Baldricu, jestli jsi v očích našeho společníka, neklesl až na úroveň smradlavýho skřeta. Ti to prej podle starých pověstí dělali taky.“

Tuiro si znechuceně odplivl do ohně.

„Pfuj! Doufám, že si ty lebky předtím alespoň vypláchnete. Zvířata.“

„Žádnej strach,“ odpověděl nenuceně Baldric, „to my si u nás dokonce občas i umyjeme ruce. A abys věděl, cânohtare, jednou týdně si měníme i podvlíkačky. Podle mý hlavy jsme na tom s čistotou mnohem líp než ty. Kdyby ses viděl, tak tu nebudeš mít takový fajnový kecy.“

Oba hraničáři se začali chechtat. Tuiro znechuceně zavrtěl hlavou a ušklíbl se. Dobře věděl, na co naráží. Jeho honosná zbroj, obyčejně vyleštěná a zářivě se lesknoucí, byla teď pokrytá začernalými skvrnami od zaschlé krve a kdoví čeho dalšího.

„No, máš pravdu, Baldricu. Byla to řezničina. Nebudu lhát, že jsem něco podobného už zažil," řekl a podíval se přes oheň na své dva společníky.

„Jestli takhle vypadá každá řež, které se hraničáři zúčastní…," odmlčel se a spolkl jedovatou poznámku, která se mu drala na jazyk, „tak jim to opravdu nezávidím a mají mou úctu."

Oba hraničáři se na sebe podívali a Baldric smířlivě odpověděl: „No, Morcane, ani já jsem ještě na vlastní oči neviděl útok železných jezdců. I to bylo to působivé. Už chápu, proč si vás rhinardôr tak hýčká."

Tuiro si otřel čepel o vnitřní stranu rukávu, ještě jednou si ji se zalíbením prohlédl v záři ohně a potom ji pomalu zasunul do pochvy.

„Tahle čepel pochází z aglarondských kováren. Takové meče vlastní jen setníci. Ale ještě v časech Gowenzira, před náboženskými válkami jej prý měl v držení každý člen královy družiny. Do dnešních časů už jich ale zůstalo jen pár tuctů. Tak akorát pro setníky."

Alwyn přikývl. „Jo, myslel jsem si to. Říká se, že i pelenhirův meč mezi tyhle čepele patří. Rodová zbraň Algatirenů. Moc vzácný zboží."

Baldric přikývl a dodal: „Taky myslím. Prej se jmenuje Sard. Každej z těchhle mečů má nějaký jméno. A jak se jmenuje ten tvůj?"

Tuiro poklepal na jílec své zbraně: „Nevím. Dostal jsem ho, když jsem byl povýšen na setníka. A tak mu říkám Targ – Odolný."

Baldric pokývl uznale hlavou. „Jo, to je dobrý jméno pro meč. Ty Morcane, ty jsi byl před deseti lety u Písečných jezer? Proč se ptám… Nechci se dotknout tvý cti, ale připadáš mi na to mladej."

Tuiro zavrtěl hlavou. „Já ne. To jsem nebyl ještě v gardě. Ale můj strýc tam byl. Byl v družině knížete Serenila. Prý to bylo hodně těžký. Ze Serenilovy družiny se vrátila do Jezeří stěží polovina chlapů."

„Jo, to asi jo. Co říkáš, Alwyne, tys tam přece byl?" obrátil se Baldric na staršího druha.

Ten přikývl a odpověděl: „Byl jsem tam. Byl to podobný výprask jako teď pod Amlôgranem. Jenže tenkrát jsme stáli s otcem našeho současného velitele Thordarem v první linii. Dostali jsme to z první ruky. Žádní Kharité nebo Kimerové, ale samí Gortrogové…" Alwyn zvedl hlavu a podíval se na Tuira.

„Mladíku, to je něco jiného než ti, které jsme rozsekali předevčírem u Želvího potoka. Z Gortrogů jde na člověka hrůza a rvát se umí jako vlci. Ty jejich masky, pfuj…"

Alwyn si odplivl. „Démoni, Gortarovo plémě. Z těch se člověku sevře zadek, jen když je zahlédne. Doufám, že s nimi se tady v Nînthâru nesetkáme."

Baldric nevěřícně poznamenal. „No tak starouši, nepřeháníš? Snad to nebude tak zlý."

Alwyn si ho přezíravě přeměřil a s úšklebkem odsekl: „Kdo neviděl, neuvěří, a kdo nevěří, ať to zkusí. Modlete se, synkové, abysme na ně nenarazili. Ale ani oni nejsou to nejhorší, co by nás mohlo potkat."

„Co je horšího než Gortrogové?“ zeptal se Tuiro a z jeho hlasu byl patrný nepokoj.

„Co je horšího? Nesmrtelní, chlapče.“

„Nesmrtelní? Ty plácáš, dědku,“ ušklíbl se Baldric.

„Nesmrtelní? Abych pravdu řekl, něco jsem v gardě už zaslechl. Ale moc rozumu to nedávalo. Prý jsou to neldrian, elfové. Je to pravda?“ zeptal se Tuiro.

„To teda nevím, chlapče. Já nikdá žádnýho z nich mrtvýho neviděl, abych mu mohl sundat přilbici a podívat se mu na uši. To by se jim neříkalo nesmrtelní, že jo? Ale že ta jejich brnění neprorazí ani šíp, ani meč, na to vemte jed. Je to, jako bys mlátil do kamene. Vykřesáš jen jiskry,“ pokýval hlavou Alwyn Norca a pokrčil rameny, když viděl nedůvěřivé tváře svých společníků. Na chvíli se kolem ohně rozhostilo ticho, které opět přerušil Alwyn.

„Ty, řekni, Morcane, jak se seveřan z Jezeří dostane do královských služeb? Podle toho, co mi řekl kníže Belahir, jsou prý Morcanové mocným a bohatým rodem. Je to tak? Co vede majetného šlechtice ze severu, aby se vzdal rodového majetku a šel do týhle zatracený služby?“

Tuiro se usmál a přikývl. Byl rád, že rozmluva nabrala trochu veselejší směr.

„Rodová čest? Můj otec sloužil v družině vládce celého Jezeří, knížete Serenila. Vyrostl jsem v rodovém sídle na poloostrově mezi Starým a Novým jezerem. Jmenuje se Altargos, Jezerní hradiště. Je to nejmocnější pevnost v Jezeří. Jenže jsem druhorozený, a tak mi nic jiného než vojenská služba nezbylo. A co vede hraničáře ke službě pod královskou korouhví? Není výnosnější přepadat kupce v pohraničí?“ neodpustil si Tuiro škodolibou poznámku.

Alwyn se na něj úkosem podíval. „Tak tohle se tam u vás na severu povídá o fardîrlech? Že jsme lupiči a zloději?“

„Na severu vás nikdo nezná. To se o vás povídá v Dôrminaru a na královském dvoře.“

Alwyn si odplivl. „Pfuj! Panstvo z Dôrminaru! Urození velmoži v sametu, co dokonale ovládají dvorské způsoby. Co ti kurva ví o válce v pohraničí. Já ti něco řeknu, Morcane. Už více jak dvě století hlídají fardîrlové východní hranici království. Od dob regenta Arantara. A ten dobře věděl, co dělá, když nám udělil naše práva. Od tý doby se rveme s Dulginy, Chatty i Kharity. Kdybys jen tušil, kolik našich tvrzí a vsí už za ten čas lehlo popelem. Ti na druhé straně jsou jak krvelačné šelmy, neživí nikoho. Ani ženy, ani děti. Na to vem jed! Válka v pohraničí není rytířský turnaj, Morcane, tam se žádná pravidla a turnajové způsoby neuznávají. Tam platí jen dobře mířená rána. Žádný soucit. Když nezabiješ, budeš zabit.“

„Tak dost, nechte toho,“ odbyl je Baldric. „Chci se zeptat našeho hosta na život na severu. Kdypak má hraničář jako já možnost si popovídat se seveřanem z Jezeří. To vaše hradiště je větší než Altorn, sídlo Nevrinů, vládců severu?“

Alwyn se na společníka udiveně podíval. „Ty mě překvapuješ, Baldricu, odkdy se takový lesní křupan z Bukoviny jako ty vyzná ve šlechtických rodech severu?“

„Od tý doby, co tam má příbuzný, Alwyne," odsekl popuzeně Baldric. „Jsem Aras a sestra mojí matky se provdala na sever. To bylo ještě v časech Vigadôra, otce dnešního krále. Posílala odtud listy a matka je nám dětem předčítala."

„Do jakého rodu se provdala?" zeptal se se zájmem Turio.

„Do erbu vlka," odpověděl Baldric, aniž se na šklebícího se Alwyna podíval.

„Tiralové," přikývl Tuiro. „Jejich sídelní hrad je v lesích na samém východě Jezeří. Střeží divokou východní hranici."

„Co je za ní?"

„Nic. Divočina. Na míle daleko se tam táhnou lesy, které obývají světlovlasí Vigaté. Jižněji jsou pak pláně, kde žijí Narukové."

„A co Kimerové a Kharité? Myslel jsem, že to je jejich kraj."

„Ti kočují mnohem dále na jihovýchod. A s Naruky a Vigaty se mají asi tak rádi jako psi a kočky."

„Tak to jsou vlastně taky hraničáři?" vstoupil do hovoru Alwyn.

„No, dá se to tak říct. Ale co vy tady na jihu? V Dôrminaru jsem slyšel, že hraničářům už tady pomalu odzvonilo," obrátil se Tuiro znovu na Baldrica. Ten se podrbal na rozcuchané kštici.

„My Arasové ještě své staré tvrze v Bukovině máme, ale tady Norcové už o ty své v Ohnivém prstenci přišli. Je to tak, Alwyne?" obrátil se Baldric na společníka, na němž bylo vidět, jak se mu ta přímá otázka nezamlouvá.

„Zatraceně, Baldricu, proč s tím zase začínáš, když víš, jak nerad se o tom bavím. Já bych ti s chutí jednu vrazil," odpověděl Alwyn, potom se ale přes oheň podíval na Tuira. „Potom, co Nardinové dobyli Pomoří a získali Merélos, se část mého rodu přidala na jejich stranu. Jedna větev Norců dneska sídlí v Merélosu, kde si hrají na panstvo a slouží Taredovi, to je bratr Ulbara. To je ten, co se honosí titulem darkhâr, velkokrál. Moje ostuda, že přeběhli na druhou stranu."

„Alwyne, ty za to nemůžeš. Navíc jeden z tvých bratrů, Asvard, si prý bude brát nebo už si vzal Lewyan z rodu Melarocců. A to je nějaký rod. Nosí hraběcí korunku, jsou to aendîrlové. Část tvého rodu si tedy věrnost Maledôrovi uchovala."

Alwyn jen vztekle mávl rukou a pohrdlivě procedil mezi zuby: „Stejně zradil, parchant, dal se k zeleným. Melaroccové patří ke Gwenrim. Taky jsem mu řekl, ať táhne, že už ho nechci vidět."

„A co ostatní rody fardîrlů?" zeptal se Tuiro Baldrica, aby odvedl řeč jinam. Dobře věděl o sporech a vzájemné zášti mezi šlechtickou stranou zelených a bílých, které ovládaly politický život královského města. Nechápal to a neměl chuť se o tom bavit.

Baldric pokrčil rameny. „Většina malých rodů po dobytí Pomoří Nardiny zanikla. Pokud vím, tak zůstaly jen ty velké, kterým se podařilo přesídlit na západ přes Dardún. Rodonasové a Mirimonové do Sněžných hor a nejdále Targonové, až někam na hranice Qainnoru. No a tady Norcové do západního Pomoří. Na východě v Nîlparu, v državách Algatirenů tak zůstáváme jen my Arasové v severní Bukovině a Hastamirové za zdí v jižní Bukovině. Toť vše. Tedy z toho, co je mi známo."

Ze tmy se vynořily dvě postavy a přistoupily k ohni. Byl to Belahir, kterého následoval jeho mladší bratr. Belahir zaslechl poslední Baldricova slova a udiveně zavrtěl hlavou.

„Co to tady řešíte? Rodovou genealogii? To teda máte starosti, zatraceně! Pár mil od nás nejspíš táboří pár set Kharitů a Gortrogů a vy tady probíráte rodová jména?“

Všichni tři muži se zvedli a uklonili se. Belahir jen mávl rukou. „Neplýtvejte sílou na pocty, na které tady v těch močálech stejně každý kašle. Co myslíš, Baldricu, jak daleko před námi bude Gawrenova pěchota?“

„Podle stop bych to odhadl, že mají tak denní náskok. Zítra k večeru by mohli dorazit k Dardúnu a začít stavět vory,“ odpověděl Baldric

„Na to ale budou potřebovat alespoň dva dny?“ vstoupil do hovoru Beregir. Belahir se tázavě podíval na Alwyna. Ten přikývl.

„To nejméně, když jim to půjde hodně rychle. A to po tom zatraceným únavným pochodu hodně pochybuju.“

„Tak to jim schází jeden den?“ poznamenal Beregir, aniž očekával nějakou odpověď. Jeho další otázka už byla určená přímo Alwynovi a Tuirovi.

„Kolik nám zůstalo bojeschopných mužů?“

Alwyn pokrčil rameny a odvětil: „Myslím, že víc jak sedmdesát to nebude.“

„Třetina,“ řekl tiše Belahir a zhluboka povzdechl, potom se obrátil na velitele cânohtarů: „A tobě?“

„Polovina, asi padesát.“

„Rozebírali jsem to s Beregirem celý večer. Už není možné dál ustupovat, musíme je zastavit. Ale ani jeden z nás to tady nezná. Baldricu, je někde v tomhle prokletém močále místo, kde se může sto dvacet mužů postavit armádě a zdržet ji o jeden jediný mizerný den?“

Oslovený se podrbal na zátylku a potom zdráhavě odpověděl.

„O jednom místě bych věděl. Asi deset mil odtud je v močálech úzká šíje a na ní je vyvýšenina. Asi jediný kopec v celým tom zatraceným močálu. Říká se mu Mohyla, prý tam kdysi dávno pohřbili padlé. Tu šíji z obou stran obklopují rozlehlé slatiny. Obejít to trvá hodiny. A to ještě když člověk ví kudy.“

„Jak je ta šíje široká?“

„Více jak dvacet mužů si tam vedle sebe nestoupne.“

„Kdybychom připravili záseky, tak by to možná šlo. Co říkáš?“

„Ale má to jeden háček,“ namítl Baldric.

„Jaký?“

„Není to na přímém směru, po kterém ustupují hlavní oddíly. Museli bychom Kharity nějak přesvědčit, aby sešli z hlavní trasy a postupovali za námi,“ řekl Baldric a tázavě se podíval na ostatní muže.

„No, Alwyne, ty jsi nejstarší, máš nejvíce zkušeností, ty starý lišáku. Ty něco nevymyslíš?“ otočil se Belahir na svého pobočníka.

„To je těžké, pelenhire, když nevím, jak to tam vypadá. Snad zkusit zamést stopy po hlavním voji a počkat si na ně v místě, kde se stezky kříží. Když po prvním střetu budeme ustupovat na stezku k tý, jak říká Baldric, Mohyle, určitě nás budou následovat. Na to bych dal krk.“

„Kolik bys na to potřeboval mužů?“ zeptal se Belahir a podíval se mu přímo do očí. Alwyn pohled opětoval a pak klidně odpověděl: „Dva tucty, když je chci trochu zaměstnat a když to budou jen Kharité. Ale jestli v tom předním voji budou i Gortrogové…“

„Dobře, vezmi si tři tucty a vyber si je sám. Ráno vyrazíme, jakmile se jen trochu zvedne mlha. Baldricu, ty povedeš s Beregirem přední voj, půjdeš napřed a připravíte na té výšině záseky. Já s cânohtary budu ustupovat uprostřed, pro případ, že by je Alwyn při ústupu neudržel, tak jej podpořím,“ odpověděl Belahir.

Všichni tři muži přikývli. Belahir se na ně ještě chvíli díval a potom řekl. „No, jestli už nic jiného nemáte, tak my si jdeme lehnout. A vy byste to měli udělat taky.“

Potom se otočil a spolu s bratrem zmizel v mlze. Baldric přihodil do ohniště několik vlhkých polen a oheň popuzeně zaprskal.

„Myslím, že pelenhir měl pravdu, do rána už moc času nezbývá,“ řekl a roztáhl si sedlovou pokrývku, na ni položil sedlo, o které si opřel hlavu, a přikryl se pláštěm. Za chvíli už bylo slyšet jeho pravidelné oddychování.

Tuiro se na něj díval a jen nechápavě zavrtěl hlavou.

„To nechápu, jak může spát. Podle toho, co tu říkal pelerin, se většina z nás už další noci nedočká.“

„Jo, to je docela dobře možný, Morcane. A právě proto bysme si to ještě měli pořádně užít, abysme na ten zítřejší tanec byli pořádně čerství,“ odpověděl Alwyn a zařídil se podle Baldricova vzoru.

U ohně tak zůstal zamyšlený Tuiro sám.

❧❧

Jak bylo dohodnuto, Baldric s Beregirem vyrazili ráno ještě před rozbřeskem. Jakmile se rozednilo a mlha se trochu roztrhala, následoval jej zbytek Belahirovy družiny spolu se zbytkem hraničářů. Po několika mílích došli na rozcestí, kde na ně čekal jeden z Baldricových mužů.

„Pěchota ustupovala tudy,“ řekl a ukázal na širokou podmáčenou stezku, pokrytou stovkami stop.

Alwyn se ušklíbl. „U Gortara, Solrene, tak tohle se fakt zamaskovat nedá.“

Hraničář nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Asi sto sáhů odtud, tam za tím zákrutem stopy na chvíli mizí. Stezku tam teď na jaře zalila voda.“

Alwyn zamyšleně pokýval hlavou. „To by šlo. A k Mohyle se jde kudy?“

Hraničář ukázal na užší stezku, která však vypadala sušší a pevnější.

„Výborně.“ Alwyn si spokojeně zamnul ruce a potom se obrátil k Tuirovi. „Udělejte řadu a zdupejte stezku k Mohyle v co největší šíři aspoň na míli daleko.“

Zbytku hraničářů, kteří s ním zůstali, přikázal: „Osekejte mladé větve a rákosí a zkuste zakrýt stopy Gawrenovy pěchoty za tím brodem, jak to nejlépe půjde. A rozdělejte ohně, ať to hodně kouří, tady a tady.“

Potom se otočil k Belahirovi: „Když budeme mít trochu štěstí, tak se ta mlha příliš nezvedne. K tomu se přidá ten kouř. Budou si myslet, že ty ohně

jsou tu proto, aby jim zabránily v postupu. Mezi nimi uděláme ještě nějaké záseky a další pak na stezce k Mohyle.

„Dobře, Alwyne, ale ustupovat musíte pomalu, abys měl jistotu, že tě následují," ujistil se Belahir.

Starý válečník se usmál. „Přirozeně, pane Belahire. Vím, co se ode mne očekává. Zkurvenej život. Že skončí v tomhle smrdutým močálu, to jsem fakt nečekal. No, myslím, že je čas se rozloučit. Pozdravujte v Dôrminaru."

Belahir se na něj dlouho díval a potom jej objal.

„Ať ti Avalim zachovají přízeň, starý příteli."

Starého vojáka ten neobvyklý projev velitelské přízně přivedl do rozpaků, a tak začal svého velitele pobízet.

„Jeďte už, pane Belahire. Barlé ni Avalim."

Když Belahir po chvíli dojel cânohtary, připojil se k němu Tuiro.

„Mám prosbu, pelenhire."

„Jakou?" podíval se na něj udiveně Belahir.

„Mohl byste vy nebo váš bratr převzít velení cânohtarů, pane?"

„Proč u Dâurkhôrovy pěsti?"

„Zůstanu tady. Vybral jsem šest mužů, kteří mě budou následovat. Myslím, že Alwynovi se pár železných jezdců šikne. A Kharité taky spíš uvěří, že pronásledují hlavní voj."

„Ale můžeš tam jen poslat své muže. Ty tam nemusíš, Tuiro," odpověděl stroze Belahir. „Ještě tě budu potřebovat."

„Ale já tam musím. Mám tam přítele."

Belahir se na něj dlouze podíval a pak přikývl.

„Dobře. Dělej, jak myslíš. Tvé muže samozřejmě povedu. Bude mi ctí."

Alwyn Norca stál uprostřed stezky a řídil své muže, kteří připravovali záseky. Ze dvou velkých ohnišť už se valil tmavý štiplavý kouř, který hnal slabý vítr směrem na východ.

„U Gortara, potřeboval bych, aby se ten vítr otočil," zaklel a podíval se směrem, kam pokračovala stezka, po které včera ustupoval hlavní voj. Ačkoliv jeho muži při zakrývání stop odvedli dobrou práci, část jich zůstávala stále patrná. Z mlhy se ozval dusot koní, který však nepřicházel ze strany, odkud očekávali Kharity. Po chvíli se z mlhy vynořilo sedm jezdců. Jeden z nich seskočil z koně a Alwyn poznal Tuira Morcana.

Starému válečníkovi okamžitě došlo, proč přijel, ale přesto se jízlivě zeptal: „Co se děje, Tuiro? Něco sis zapomněl? To bys sebou měl hodit, protože co nevidět tu začne pěkná mela a v té se ti to bude špatně hledat."

Tuiro si sundal kapkovou přilbu a usmál se: „Jo, máš pravdu. Někde jsem tady nechal jednoho starýho jezevce, co pořád prská. Neviděls ho tady někde kolem?"

Alwyn se na něj podíval a jeho přivřené oči téměř zmizely pod vrásčitým obočím. Potom se začal smát.

„Dobře, Morcane, dobře. U nás se odjakživa říká, že ve dvou se i do podsvětí jde snáz. A tahle cesta jiný konec mít nebude. Bude mi ctí podniknout tuhle pouť po tvém boku. Morcanové nosí na erbu medvěda. A jaké mají heslo?“

„*Varuj se mne*.“

„Dobré,“ zakýval Alwyn uznale hlavou. „Heslo Norců je *Neustoupím*. Myslím, že brzy budeme oba mít tu čest jim tady dostát.“

Zdálky se ozval dusot koňských kopyt a krátce na to se objevila udýchaná hlídka. „Přijíždějí, pane. Nejsou dál jak půl míle.“

Alwyn se rozkřikl na své muže. „Tak přátelé, přišel čas na poslední modlitbu. Kdo z vás to ještě nezapomněl, tak se pomodlete a poproste Avalim, ať vezmou ty vaše zatracené duše na milost. Kdo se modlit zapomněl, tak aspoň požádejte Gortara, ať je k vám v podsvětí shovívavý. “

Hraničáři všichni do jednoho poklekli ke krátké modlitbě. Když skončili, následoval jen stručný rozkaz.

„Na místa!“

Byl však celkem zbytečný, protože každý z nich věděl, kde je jeho místo. Tuiro s Alwynem stáli bok po boku za jednoduchým zásekem vytvořeným ze stromů položených napříč stezkou. Oči upřené do mlhy před nimi se snažily zachytit sebemenší podezřelý pohyb. Náhle je uhodil do chřípí štiplavý kouř. Alwyn se usmál a obrátil se k Tuirovi.

„Výborně. Cítíš to? Kouř. Vítr se obrací. Avalim nás vyslyšeli. Podívej!“ řekl a ukázal za sebe, kde hustý kouř smíchaný s cáry mlhy téměř úplně zakryl stezku se zbytky stop, které zde zanechala ustupující armáda.

Tuiro pokývl hlavou a obrátil se na svého společníka.

„To je dobré. Ty, Alwyne, mohl bych tě o něco požádat?“

„Ano?“ velitel hraničářů se na svého druha zvědavě podíval.

„V tomhle se těžko utíká a plave,“ řekl Tuiro a ukázal na svou plátovou zbroj. „Nerad bych, aby se můj Targ dostal těm zatraceným křivonohým skřetům do rukou…“

„Chtěls říct, abych ti ho podal, kdybys náhodou zakopl?“ odpověděl s úsměškem Alwyn Norca.

Tuiro se ušklíbl a ve stejném duchu odpověděl: „Kdybych náhodou zakopl, tak mě nemusíš zvedat. Stejně bys mě neuzvedl, starouši. Klidně mě nech ležet, ale ten meč tu nezapomeň.“

Alwyn se přátelsky usmál a položil mu ruku na rameno. Pak však zbystřil a řekl: „Jsou tady, podívej.“

Ukázal do mlhy před nimi, z níž se vylouply obrysy válečníků na koních. Když se však jezdci přiblížili ještě víc, ztratil jeho hlas humorný nádech.

„U Gortarova biče, dnešní den nám opravdu štěstí nepřeje. To nejsou Kharité, ale Gortrogové. Vidíš ty masky, Morcane? Ať jsou k nám Avalim milostiví. “

Bylo kolem poledne, když Belahir s cânohtary dorazil k Mohyle. Stezka mokřadem zde byla tvořena úzkou šíjí, na níž se vypínal nevysoký pahorek. Zda byl přírodního původu nebo se skutečně jednalo o mohylu navršenou k poctě padlých, již nikdo nevěděl. Lepší místo na obranu bys však nenašel v celém nekonečném Nînthâru. V místě, kde začínalo stoupání, byl připravený zásek, který spolehlivě přehradil stezku. Baldric v něm nechal jen úzký průchod, kterým se železní jezdci museli i s koňmi jeden po druhém protáhnout. Když prošel poslední, nechal jej Baldric uzavřít.

„Sesedněte! Tady se jím postavíme!“ nařídil Belahir cânohtarům a sám seskočil z koně. Jeho muži jej následovali.

„Obsadíme ten pahorek. V první řadě cânohtarové a za nimi hraničáři s luky. Na pahorku zaražte královskou korouhev. Rychle, rychle, myslím, že co nevidět jsou tady.“

Z dálky se ozval dusot kopyt.

„Rychle utvořte sestavu! Semkněte se! Štíty k sobě!“

Ruch ustal a ozbrojenci stojíce jeden vedle druhého utichli, mlčky sledovali stezku před nimi. Ve výhledu jim bránily chuchvalce mlhy, ze kterých se vynořil jezdec na koni. Byl sám. To nebyl nepřítel. Když zastavil před zásekem, Baldric jej poznal. Byl to jeden z jeho mladých synovců, Lomar.

„Otevřete průchod!“ vykřikl a spolu s několika dalšími muži obnovil v záseku uzoučký průchod. Jezdec seskočil z koně, vzal jej za udidlo a protáhl se mezerou, která se mu v záseku otevřela. Vzápětí se ocitl tváří v tvář svému strýci a Belahirovi. Na jejich nevyřčenou otázku jen zavrtěl hlavou a tiše zašeptal: „Nikdo.“

Belahir nevěřícně zavrtěl hlavou. „Ani jeden? Skutečně nikdo? A jak to, že ty?“

„Neútočili na nás Kharité, ale objevili se ti démoni v maskách.“

„Gortrogové?“

Mladý muž přikývl. „Zásek jsme vydrželi bránit jej krátkou chvíli. Padla tam většina našich, a tak Alwyn pak nařídil ustoupit…“

„A Tuiro Morcan?“

„Všichni cânohtarové zůstali u záseku, aby kryli náš ústup. Tuiro dokonce dostal i jednoho z těch, co jim říkají nesmrtelní…“

„Co? Ti tam jsou taky?“ zvedl Belahir nevěřícně hlavu, ale nechal mladého hraničáře pokračovat.

„Pak nás zůstal už jen tucet. Alwyn nařídil, abychom udělali trojice a postupně se ukrývali v křoví u stezky a zkoušeli postup Gortrogů zbrzdit. Abyste měli více času. Když jsme zůstali poslední čtyři, poslal mě napřed se zprávou a dal mi tenhle meč…“ řekl tiše Lomar a ukázal Belahirovi meč setníka cânohtarů.

„Viděl jsi, jak padl?“ zeptal se Lomara strýc. Mladý muž zavrtěl hlavou.

„Stejně jako my,“ odpověděl místo něj ponuře Belahir a otočil se, aby přehlédl zbytek svých mužů. Všichni byli vyčerpaní a každý z nich měl na těle nějaký šrám. Necelá stovka mužů proti celé armádě. Pochopil, že došel na konec.

„Odežeňte ty koně, už je nebudeme potřebovat a nechte tu jen dva. Beregire, ty si vezmeš na povel cânohtary. Baldric lukostřelce.“

Znovu se ozval dusot koní a v mlze se brzy objevili první jezdci.

Belahir vyběhl na pahorek pod královskou korouhev, zvučným hlasem oslovil své ozbrojence: „Mužové Dôrminaru. Ti pohanští psi, ti barbaři z východu nás chtějí vidět mrtvé? Dobře, tak jim to dopřejeme. Ukažme jim, jak umírají muži Enqaindoru. Dôrminar!“

„Enqaindor! Enqaindor!“ odpovídali svému veliteli ozbrojenci.

První útok lehké kharitské jízdy odrazili cânotharové beze ztrát. Kharité museli sesednout ze svých koní, aby překonali zásek. Přitom byli vystaveni šípům hraničářů a v boji muže proti muži neměli proti těžce obrněným Beregirovým cânohtarům šanci. Na stezce zůstalo ležet několik desítek nehybných těl.

Další výpad již vedli přímo Gortrogové. Ve svých hrůzu nahánějících maskách a těžké zbroji už byli cânohtarům vyrovnaným soupeřem. Byl to divoký nelítostný zápas, který přinesl ztráty na obou stranách. Uprostřed stezky se navršil val z desítek, možná stovek mrtvých těl. Poslední přeživší se stáhli na samý vrchol návrší. Zůstali jich už jen čtyři desítky. Čtyři desítky těch nejlepších a nejodolnějších.

I útok Gortrogů se zastavil a i oni se stáhli zpět. Na chvíli se rozhostilo přízračné ticho. Belahir zvedl hlavu. Skrze cáry mlhy zahlédl slunce. Stálo jim přímo nad hlavami. Bylo tedy poledne. Obrátil se na bratra, který stál vedle něj. Jeho pancíř byl stejně jako jeho tvář a ruce pokrytý šmouhami krve. On sám však byl nezraněn. Beregir měl pověst výborného šermíře a zatím jí v boji muže proti muži nezůstal nic dlužen.

„Beregire, vezmeš si mého koně, co čeká dole. Pojedeš tryskem, abys do večera dostihl Gawrenův voj u Dardúnu. Lomar tě doprovodí, pomůže ti najít hlavní stezku. Je to Aras, zná tenhle kraj. Mám pravdu?“ obrátil se na mladého hraničáře, který stál nedaleko. Ten jen přikývl.

„Nînthâr je obrovský, pelerine, ale cestu k Dardúnu najdu.“

Belahir se znovu obrátil k bledému Beregirovi, na kterém bylo vidět, jak se mu bratrův rozkaz nezamlouvá.

„Vyřídíš můj vzkaz. Splnili jsme slib a Gortrogy zastavili. Ale je třeba spěchat. Ať se co nejdříve přeplaví přes Dardún.“

Bylo vidět, že Beregir se zdráhá. „To nemohu. Jeď ty! Ten kůň je tvůj. “

Belahir přihmouřil oči, zkoumavě se na bratra podíval a potom jej objal.

„Beregire, já ti rozumím. Věř, že to, co po tobě požaduji, není zbabělost. Každý máme nějaký osud. Mně vložil na hlavu čelenku pelenhira, a proto jsem přijal velení nad zadním vojem. Jak se říká u nás doma: Avalim nar tauri, bohové jsou mocní. Když člověk s čistým svědomím vloží osud svůj i svých blízkých do jejich rukou, není důvod se obávat. Věř, že vše je, jak má být. A někdo musí přežít. Rod je více než kterýkoliv z jeho členů.“

„Ale Arehil…“

„Ani jeden z nás neví, zda to přežije. Algatirenové musí mít dědice. Proto musíš jet ty.“

Belahir si sundal z hlavy stříbřitou čelenku, odznak dôrminarských pelenhirů, zabalil ji do šátku, který si sundal z krku, a potom ji podal bratrovi. „A tohle předej mé ženě. Vyřiď, že moje poslední myšlenka bude patřit jí. Zapřísahám tě…“

Jejich hovor přerušilo dunění bubnů. Začínal další útok a nová vlna útočníků přelézala zásek a val mrtvých těl. V čele opět Gortrogové, mezi nimiž Belahir zahlédl i válečníky ve stříbřité zbroji, která těsně obepínala jejich štíhlá těla. Barbuty měli zdobené symbolem lezoucího draka, v rukou drželi dlouhé zakřivené obouruční meče.

„U Gortara, nesmrtelní,“ zaklel Belahir, když je spatřil. Znal je. Jejich zbroj normální meč nedokázal protnout. Naopak jejich meče prorážely všechny typy dôrminarské zbroje, jako by byla z tvarohu. Zaútočili na první řadu tvořenou cânohtary. Ti drtivé převaze nedokázali odolat a po krátkém boji se většina z nich zhroutila v krvi. Útočníky od pahorku oddělovala už jen poslední řada obránců.

Belahir se otočil na bratra a chytil jej za rameno. Jeho tvář byla bledá, ale klidná, jako by byla vytesaná z kamene.

„Jeď, Beregire! Jeď jako o život a vyřiď Gawrenovi, ať spěchá. Řekni, že jsme splnili přísahu a udělali, co bylo v našich silách.“

Potom tasil svůj meč, políbil jeho čepel a vykročil směrem k prvnímu z útočníků, který již prorazil poslední řadu obránců.

Beregir následován Lomarem seběhl z pahorku, odvázal koně a vyhoupl se do sedla. Když se naposledy podíval na návrší, uviděl svého bratra, jak proklál mečem prvního z děsivých útočníků.

Belahir se na krátký okamžik otočil směrem k němu.

„Jeď už, Beregire! Jeď u všech bohů!“

❧❦❧

K pahorku, kde před krátkou chvíli Gortrogové konečně pobili poslední obránce, se blížili dva jezdci. Oba odění do válečné zbroje zdobené zlatem. Jejich pravidelné protáhlé tváře, dlouhé černé vlasy a zvláštní tvar uší prozrazovaly, že patří k jiné než lidské rase. Všichni ozbrojenci jim uctivě ustupovali stranou. Konečně dorazili k místu, ze kterého bylo vidět na místo posledního boje. Povrch pahorku téměř nebylo vidět, protože byl celý pokrytý mrtvými těly.

Jeden z nich promluvil: „Zdrželi nás, ztratili jsme půl dne a další hodinu bude trvat, než odklidí ty mrtvoly. Nechám je naházet do močálu.“

„Máte pravdu, harvone, ale stejně nechápu, že nám vydrželi tak dlouho odolávat. Na tom pahorku prý leží i muži z kasty Ilfirian. Půjdu se tam podívat.“

Harvon se ušklíbl. „Dělej, jak chceš, Lavidane, ale co tam najdeš jiného než hromady mrtvol? Je-li tam co cenného nebo zajímavého, přinesou nám to, až odklidí ty mrtvoly.“

Druhý elf pokrčil rameny a sesedl. Uzdu svého koně hodil jednomu z vojáků. Potom se obrátil na další dva.

„Hej, vy. Půjdete se mnou!“

Vytáhl z pochvy svůj meč a vyrazil kupředu. Nejprve se museli proplést větvemi poražených stromů, potom klouzajíce po mrtvých tělech překonali val a začali stoupat na návrší. Samotný vrcholek byl prázdný a leželo zde jen několik nehybných těl. Do země tu byla zabodnutá korouhev s modrým praporcem. O její žerď se opíralo sedící tělo muže, který v ruce svíral meč. Měl zavřené oči.

Elf se rozhlédl. Ležela tu tři nehybná těla jeho druhů.

Ty musel zabít on, napadlo jej. Zvědavě se shýbl k jeho zbrani. Když chtěl meč uchopit, muž otevřel oči. Elf se překvapeně napřímil. Nečekal, že tady najde někoho živého. Muž zachroptěl. Chvíli trvalo, než postřehl postavu stojící před ním. Zakašlal. Pak se pokusil s námahou promluvit.

„Kdo jsi?“

Elf neodpověděl a mlčky si jej dál prohlížel, pak ze zeptal: „A kdo jsi ty?“

„Belahir… Algatiren, pelenhir… dôrminarský,“ sípavě odpověděl umírající. Kdo jsi?“ zeptal se znovu.

Elf se k němu sklonil a podíval se mu přímo do hasnoucích očí.

„Chceš vědět, kdo jsem? Pak věz, že já přicházím ze světa, do kterého ty se chystáš. Co myslíš, kdo tak asi mohu být?“

V očích zraněného se objevil nevěřícný záblesk poznání. „Stín?“

Elf se ušklíbl. „Pro tebe už jsem jen stín. Stín, který se vrátil, aby ovládl tvé město. Díváš se na svou smrt, tarkile.“

Muž zakašlal a na rtech se mu objevila krev.

„Královna měla pravdu… Stín se vrátil… Ať tě Gortar schvátí.“

Raněný se znovu rozkašlal a zavřel vyčerpaně oči.

Elf mu z bezvládné ruky vykroutil meč a zblízka si prohlížel namodralou čepel, v jejíž matné struktuře byla vidět stříbřitá zrna.

„Vypadá jinak než naše čepele, ale není pochyb, je z erenbalu. Jinak by nedokázal prorazit zbroj Ilfirian. Tak jsem se nemýlil. Našli jsme ho, ztracené Kotharího město. Jen jeho rytíři měli meče z erenbalu. A tohle je důkaz!“

Otočil se, aby sestoupil z pahorku dolů zpět ke svému koni.

„Co s ním, ctěný aratore?“ oslovil ho jeden z vojáků.

Elf se otočil a lhostejně se podíval se na muže opřeného o žerď. Teď měl zavřené oči a kupodivu se nepatrně usmíval. Nebo se mu to jen zdálo?

„Doražte ho!“

2. kapitola

Návrat stínu

Tharzain, měsíc světel 552 e. d.

Travnatou plání se pomalu pohybovala asi dvacetičlenná skupina jezdců. Dnes ráno opustili ležení Pána východu u Rákosového jezera a nyní se vraceli zpět do Dôrminaru. Nedosáhli ničeho z toho, čím je jejich pán Elenhir Valcamaren řečený Maledôr pověřil, a naopak se vraceli do hlavního města s tvrdým ultimátem a tříměsíční lhůtou na jeho přijetí. Nebylo tedy divu, že nikomu z trojice jezdců v čele družiny, nebylo do řeči.

Uprostřed jel královský komoří Gawren, na jehož temně zelené tunice přetažené přes zbroj se skvěl znak Taurenů, meč a dýka. Erb připomínal prastarý původ tohoto rodu, jenž začínal až u mýtické princezny Tunriel Gothwin. Po jeho pravici jel královský kancléř Devren Querrtaren, starší muž pocházející ze starobylého rodu pánů z hvězdy, kterým se tak říkalo podle jejich modrého erbu, na němž byla zlatá osmicípá hvězda. Trojici doplňoval královský maršálek Arehil Algatiren. Na jeho bílé tunice byl v erbu vyobrazen strom i s kořeny a pod ním dva zkřížené klíče.

Všichni tři představovali skrze své úřady základní sloupy královské moci, současně však byli i symbolem slabosti Enqaindoru, protože zastupovali tři věčně znesvářené šlechtické strany peroucí se o moc v hlavním městě. Moc enqaindorských panovníků už visela jen na onom pomyslném vlákně, ale soupeření těchto rodů neustávalo ani v této těžké době. Taurenové vedli stranu Gwenrim, která byla věčným protivníkem strany Nômrim, jíž předsedali Algatirenové. Když však šlo o majetky a privilegia, dokázaly se obě strany spojit v opozici vůči královské straně, která se nazývala Lunrim. Tu v královské radě zastupovali Querrtarenové.

Zrovna míjeli v dálce mohutné ruiny hradu, když konečně jeden z nich, Arehil, oslovil svého společníka po pravici: „Jaký je to pocit, pane Gawrene, dívat na vypálené a vyrabované zbytky rodového sídla?“

Oslovený se otočil k vypálenému hradnímu donjonu, který dominoval říčnímu břehu. Chvíli na něm spočinul pohledem a potom s obtížně skrývanou hořkostí odpověděl.

„Co myslíte, pane Arehile, jaký to asi může být pocit? My Taurenové jsme neměli tolik štěstí, aby naše hrady a panství zůstaly ukryty za střeženou hradební zdí. Už můj otec, ještě když držel úřad hârrdina, žádal, aby se napříč Travinami mezi jezerem a Sněžnými horami postavila stejná zeď, jakou nechal v Nîlparu kdysi postavit Azgarinzil. Nestalo se. A tak se teď musím dívat na ruiny Nîntargosu.“

Jeho společník se na něj s účastí podíval. „Nedokážu si představit, že bych v tomto stavu viděl Pelengorn. Ale kdo by tehdy před třiceti lety uvěřil tomu, že se království smrskne na okolí hlavního města. Až do bitvy u Písečných jezer by si nikdo z královské rady nepřipustil myšlenku, že by se Gortrogové mohli dostat i na západní břeh Dardúnu.“

„Právě," přitakal královský komoří Gawren, „ale už za rok po té bitvě obsadili severní Traviny. Pak už nebyl na nic čas. Zeď se měla postavit v době, kdy se Elenhir hřál na výsluní slávy a vládl říši, která měla na takový počin dostatek prostředků. Bohužel v časech slávy málokdo myslí na těžké časy, které zákonitě přijdou. Musí. Ne nadarmo se říká, že jako po dni přijde noc, tak po dobrých časech přijdou ty zlé."

„Máte naprostou pravdu, pane Gawrene," přitakal rozvážně třetí jezdec. „Po dobrých časech vždy přichází zlé. Ale nikdy, a to opakuji, ještě nikdy se Enqaindor nepropadl tak hluboko jako v těchto dnech. Nikdy bych nevěřil, že se dožiju chvíle, kdy budu jako rhinardin žebrat o shovívavost nájezdníka, jehož voje stojí jen den jízdy od hradeb hlavního města."

Oba jeho spolujezdci jen mlčky souhlasně pokývali hlavou, ani jeden z nich však nic neřekl. Devren to považoval celkem správně za souhlas, a tak dál pokračoval ve svém rozumování.

„Od porážky pod Amlôgranem už není Enqaindor tím, čím býval v časech mého mládí. Na Elenhirovu hlavu poslední dobou padá jedna pohana za druhou. Jak hluboce se ponížil, když se zavázal platit pravidelný roční tribut Nardinům, pánům Hardazinu, kteří mu předtím ukradli celé Pomoří! Přitom jeho otec, Egnor II. Vigadôr blahé paměti, měl za manželku Roxanu z rodu Nardinů. Oba Nardinové, kteří dnes vládnou jihu, tedy jak Tared z Merélosu, tak Ulbar z Osttaru jsou vlastně jeho bratránci. Místo toho, aby mu pomohli proti těm démonům z východu, tak se oba snaží urvat, co se dá. Jsou stejní jako jejich otec Elkhar, který pro změnu zradil Egnora! Jsou to supové, kteří se slétají k mršině. Nic víc."

„Máte pravdu, pane Devrene, kdo by si kdy pomyslel, že panovník Enqaindoru bude jednou platit tribut Elshirovým potomkům," přitakal zamyšleně královský maršálek. „Narodili jsme do špatné doby, když je nám souzeno zažít takový úpadek královského rodu, kterému nejsme schopni zabránit. Obětoval bych život, kdybych to mohl změnit."

„Tvůj rod už jednu oběť na oltář Enqaindoru přinesl," poznamenal Gawren. „Belahirova slavná smrt v mokřadech Nînthâru nás všechny, kteří jsme utíkali od Amlôgranu, spasila. Stát se to v jiných časech, tak by o něm skládali bardové písně. Ale v téhle zatracené době si na něj sotva kdo vzpomene. Pro rod Algatirenů to byla těžká ztráta."

„Od té doby už uteklo osm let. To je dost dlouhý čas, aby se rány zacelily. Belahirova oběť je v kronice mého rodu zapsána zlatým písmem. Algatirenové na něj nezapomenou. A co víc. Mám ještě jednoho bratra."

Arehil se obrátil a ukázal na jezdce jedoucího jen několik koňských délek za nimi. I oba jeho společníci se otočili a Devren k tomu poznamenal: „Od toho prvního slyšení u Rômenkhôra mlčí jako zařezaný. Zajímalo by mě proč? My si navzájem rozumíme, ale myslím, že tam vzadu za námi už takový soulad nepanuje. Nemám pocit, že by si Beregir s Gawrenovým synem Erindilem zrovna padl do oka."

Arehil se trpce usmál. „Beregir je ctižádostivý a moc těžce nese svůj neúspěch v souboji o princeznu Erendis. Když tenkrát přivezl z močálů

Belahirovu čelenku, oprávněně doufal, že jej zastoupí jak v úřadě, tak v loži, Ale nakonec ji získal Erindil.“

„A co mu vadí víc? To, že nezískal jako věno správcovskou čelenku, nebo klíč od princezniny ložnice?“ zeptal se s náznakem jízlivosti Gawren. Bylo vidět, že ta poznámka Arehila podráždila.

„Úřad pelenhira, správce města, patřil mému rodu v Dôrminaru po celá staletí. Drželi jsme jej v časech dobrých i zlých. Že Elenhir nechal volbu nového chotě na své dceři, princezně Erendis, není úplně obvyklé, ale je to přijatelné. Ale že dal své dceři jako věno čelenku pelenhirů i s úřadem, to jsem nesl jen těžko. Přiznávám.“

„Ale pánové, přece se nebudete vadit kvůli královské vůli. I rhinardôr přinesl v této těžké době spoustu obětí. Jeho syn, jediný dědic královské koruny, padl. Provdal dvě dcery, aby získal podporu a pomoc, která nikdy nepřišla. Ani z Anúgradu, ani z Qarciloru. Já jsem přesvědčený, že královská výsost se rozhodovala pouze podle potřeb království. Beregir je pro tak důležitý úřad, navíc v tak náročné době, ještě příliš mladý,“ podotkl smířlivě Devren snažící se zažehnat počínající spor. „Při vší úctě k vám, tegardine, zatím nemá zkušenosti. Doposud nezastával žádný úřad. Erindil byl přece jen několik let správcem Amlôgranu.“

„A neudržel ho. Jen aby se to samé neopakovalo i v jeho novém úřadě. O vašem synovi se říká, pane Gawrene, že se rozhoduje spíše podle svého srdce než podle rozumu. To není pro žádný úřad příliš žádoucí,“ neodpustil si teď na oplátku jízlivou poznámku Arehil.

„A vy byste, tegardine, hrad proti té tisícihlavé sani, Rômenkhôrově armádě, udržel?“ odsekl nevrle komoří Gawren.

„Možná neudržel, ale rozhodně bych jej opustil včas a za výrazně výhodnějších podmínek. Povídá se, že Erindil tak spěchal, že tam prý nechal obnos, který by postačoval na půlroční žold celé městské posádky.“

„Ale pánové, nechme těch malicherných sporů, které nic nevyřeší,“ snažil se rozhořívající se spor tišit královský kancléř. „Nebo chcete i do královské rady vnášet to nikdy nekončící handrkování mezi Nômrim a Gwenrim? Mám vám oběma znovu připomenout přísahu, kterou jste složili před jeho královskou výsostí? Veškeré spory mezi oběma stranami končí až do úplného osvobození města. Vás oba si ty dvě strany zvolily za své představené, tak byste měli jít příkladem.“

Gawren přikývl na souhlas. Aby převedl řeč jinam, ukázal palcem ruky za sebe a zeptal se: „Kolik myslíte, že v tom táboře mohlo být jezdců?“

„Míň jak pět tisíc kopí to nebylo,“ odpověděl rychle Arehil, vděčný za to, že se hovor stáčí jinam a nebezpečí případné hádky bylo pro tuto chvíli zažehnáno.

Devren přikývl a zasmušil se. „Jak to stálo v tom pozvání? Bude nás čekat den pochodu od městských hradeb se svou osobní stráží. Je-li pět tisíc kopí jeho osobní stráž, kolik hlav má potom jeho hlavní voj?“

„Taky to mohlo být jen gesto, aby nás ohromil,“ namítl Gawren. „Jen si vzpomeňte, jak neurvale se choval, když Devrena ani nenechal dokončit oficiální zdravici.“

Arehil zamítavě zavrtěl hlavou. „Možná mají jen jiné zvyklosti. Kdo ví, jak to tam na východě chodí. Na druhé straně jeho gesto, kterým vrátil nám Algatirenům rodový meč, bylo velkorysé. To se mu musí přiznat."

Devren se na něj otočil a s nedůvěřivým vrtěním hlavy poznamenal: „Nevím, pane Arehile. Opravdu myslíte, že to bylo jen velkorysé gesto vítěze vůči poraženému? Nebo se spíše pokusil vrazit mezi nás klín? Překvapilo mě, jak dokonale mluvil katbatem. Dal bych na to krk, že je stejně dokonale jako s jazykem seznámený i se situací v hlavním městě. Kdybych já chtěl zasít semeno sváru, taky bych si vybral někoho mladého a ctižádostivého."

Tvář královského maršálka pokryl ruměnec a bylo vidět, jak těžko se vyrovnává s náhlým přívalem zlosti.

„Chcete tím snad naznačit, rhinardine, že někdo z mého rodu, snad Beregir, by byl schopen porušit přísahy a postavit se proti králi? Zradit?"

Devren Querrtaren se na svém koni předklonil a smířlivě se na něj podíval. „Nic takového netvrdím, tegardine. Já jsem jen řekl, co bych udělal na jeho místě. Dělá to na mne ten dojem. Považte, jen ta hodnost, kterou Beregirovi jen tak zničehonic udělil! Arator? Kdo z nás ví, co to znamená. Proč myslíte, že to udělal?"

„To nevíme, ale podle Rômenkhôrových vlastních slov to Beregira jako jediného opravňuje k přístupu do jeho stanu. Jinými slovy tím bratra našeho tegardina pověřil vedením všech jednání mezi králem a Rômenkhôrem. To mi, pane Arehile, taky nepřipadá zrovna příhodné. Na to je opravdu mladý," přidal se na Devrenovu stranu i Gawren Tauren.

Královský maršálek se už ale neovládal. „Pokud vím, Erindil je jen o šest let starší. Beregir již brzy překročí třicátý rok. Nejdříve byl nezkušený na úřad pelenhira. Teď je podle vás zase mladý na pozici vyjednávače? Drazí pánové, není za tím náhodou obyčejná závist a zášť k rodu Algatirenů?" Rozčilený Arehil se otočil k Devrenovi. „A vaše poznámka, rhinardine, o tom, že by nějaký Algatiren mohl zradit přísahu, je od zástupce rodu, který dal království Riestara, velmi podivná."

Bylo vidět, že poslední Arehilova věta se pro změnu hluboce dotkla Devrena. Narážela na téměř sto let starou událost, kdy v časech náboženských válek Theran Querrtaren zvaný Riestar, Samozvanec, svrhl z trůnu zástupce královského rodu a uzurpoval si načas vládu nad hlavním městem a královstvím. Byla to černá skvrna na jinak skvělém rodokmenu Querrtarenů a je pochopitelné, že zástupci tohoto rodu nesli jakoukoliv zmínku na toto téma velice těžko. Devren se uraženě odmlčel a do průjezdu městskou bránou už nikdo z nich nepromluvil.

Dôrminarský hrad, svátek enderi 552 e. d.

„Výsosti, Rômenkhôr vás nežádá o nic menšího, než abyste vyšel neozbrojen městskou bránou, poklonil se mu, složil vazalskou přísahu a odevzdal klíče od města a hradu. V takovém případě prý na hradě pouze umístí svou posádku,

ale obyvatele města nic nepostihne. Vám osobně a vaší rodině prý umožní žít v libovolném dôrminarském paláci.“

Královský komoří se odmlčel a sledoval zachmuřenou tvář svého krále.

„Ale to se rovná bezpodmínečné kapitulaci,“ pronesl do ticha jeden z královských rádců.

„Kolik času mám na rozmyšlenou?“ otázal se král.

„Do zimního slunovratu,“ odpověděl tiše královský komoří a ukončil tak své neveselé vyprávění popisující obtížné jednání s velitelem armád rozložených na dohled od hlavního města.

Král si chvíli zamyšleně hladil bradu a potom se obrátil na dalšího ze svých hodnostářů.

„Co si o tom myslí můj rhinardin?“

Osloveným byl kancléř Devren Querrtaren, který pomalu vstal a zadumaně si přejel prsty přes čelo.

„Myslím, že ctěný pan hârrdin má pravdu, Výsosti. Po audienci jsem i já nabyl přesvědčení, že nám opravdu žádné vyjednávání nepomůže. Prošel jsem s úředníky své kanceláře celý královský archív. Vyhledali jsme opisy zpráv, které pocházejí až z dob, kdy bylo založeno toto město. Kromě zprávy o Bregedôrově tažení jsme nikde nenašli jedinou zmínku o neldrian žijících na východě mezi kočovníky. Není pochyb, Výsosti, že proti nám stojí ta samá moc, která zlomila vaz vašemu slavnému předkovi. Jsem přesvědčený, že Pán východu nepřijel jednat o výkupném. Ten si přijel pro tohle město. A je to muž, jenž ví, co chce, a je rozhodnutý to dostat. Ať to stojí, co to stojí.“

„Máme tedy, Devrene, jeho ultimátum brát vážně? Opravdu si myslíš, že má prostředky na to, aby ohrozil Dôrminar? Zatím je jeho vojsko rozložené v severním Lônardu a o útok na město se nepokusil.“

„Pokud se týče počtu mužů, tak určitě. Zda má i dostatek obléhacích strojů a muže, kteří je dokážou ovládat, to netuším.“

„Městské zdi jsou pevné a vysoké. Ve městě je pořád několik tisíc vojáků. Městské sýpky jsou plné,“ namítl pohrdavě královský maršálek Arehil. „Nevěřím, že městské zdi pokoří, i kdyby pod Elentarovu zeď nahnal celou svoji armádu. Jsou to kočovníci! Takoví se obléhání vždy vyhýbali. Na Azgarinzilovu zeď na druhém břehu v Nîlparu před osmi roky taky nezaútočili. Jsem přesvědčený, že město udržím třeba rok.“

„A co bude potom?“ obrátil se k němu klidně kancléř.

„Jak potom? Nerozumím?“

„Co budeme dělat za rok? Nebo za dva, možná za tři. Musíte pochopit, tegardine, že nejde jen o to, abychom Gortrogy odrazili a získali rok nebo dva. My je musíme porazit a zahnat za Dardún nebo ještě lépe až za Východní val. Jinak Dôrminar dříve nebo později padne. Gortrogové jsou jako voda, která podemílá břehy. Když necháš říční proud nahlodávat základy domu, jednoho dne se zřítí sám.“

„Hmm. A co tedy navrhujete, rhinardine?“ zavrčel nespokojeně královský maršálek. Devren se podíval tázavě na krále a ten mu nepatrným souhlasným posunkem pokynul, že může mluvit.

„Vypadá to, že příznivý osud nám nyní jedno řešení nabízí. Tato rada nebyla svolána pouze z toho důvodu, aby si přítomní vyslechli nepříznivou zprávu o výsledcích jednání v Rômenkhôrově stanu, ale především proto, abychom se poradili o nových možnostech…“

Devren se krátce odmlčel, aby svým slovům dodal na důležitosti. Krátce se rozhlédl po zúčastněných, aby se přesvědčil, že jej všichni napjatě sledují.

„Shodou okolností ve stejné době, kdy jsme pobývali v Rômenkhôrově ležení, dorazili do Dôrminaru po létech poslové…“

„Poslové? Odkud? Jak se sem dostali? Jaké zprávy přinesli?“

Zvědavé výkřiky jednotlivých účastníků rady kancléře přerušily. Ten se odmlčel a potom zvedl ruce, aby přítomné uklidnil.

„Pánové! Pánové, prosím, chápu vaše rozrušení, ale nechte mě dokončit to, co vám chci říci. Potom společně s rhinardôrem zodpovíme ty dotazy, na které budeme znát odpovědi.“

Přítomní se pomalu uklidnili, ale očima viseli na kancléřových rtech.

„Poslové dorazili po hřebenech Sněžných hor a do Města se dostali stezkami, které ústí přímo do Starého města a hradu. Díky tomu je nikdo nespatřil a v této chvíli o nich ví jen úzký kruh královské rodiny a služebnictva. Od nich víme, že jak na severu, tak na západě se sbírá branná hotovost. Jak Aldor z Anugardu, tak Orian z Tinglarosu jsou připraveni zvednout své jednotky a vyrazit do pole. Na nás je vymyslet, jak ty oddělené síly spojit. A to je hlavním účelem, proč byla svolána tato rada.“

„Proč je, u Gortara, do dnešního dne nikdo neviděl? A kdo jsou tedy vlastně zač?“ ozval se do ticha, které se po kancléřových slovech rozhostilo, hlas královského komořího Gawrena.

„V tomto okamžiku není tak důležité, kdo zprávy přinesl, jako sdělení, které je v nich obsaženo,“ vstoupil po delší době do hovoru král. „Až přijde ten správný čas, budete mít, Gawrene, možnost ty posly vidět. Bohužel zatím to není možné. Město je plné Rômenkhôrových špehů. Pánové, očekávám, že tato zvěst neopustí kruh královské rady.“

Král položil na stůl ruku zaťatou v pěst a jeho oči pomalu putovaly od jednoho účastníka rady k druhému. Všichni postupně přikývli na souhlas

„A rhinardin zná všechny podrobnosti?“ zeptal se královský komoří, na jehož tváři se objevil nespokojený úšklebek. Ač byl podle hierarchie královského dvora nejvyšším úředníkem říše, přesto nebyl s ničím seznámen. Král však jeho nespokojenost ignoroval a pokynul kancléři Devrenovi, aby pokračoval. Než však stačil promluvit, ozval se královský maršálek Arehil.

„Proč nám nikdo z nich nepřišel na pomoc před osmi roky na Azgauladskou pláň? Tehdy nás opustili všichni, i Nazgrim Godar!“

Královský kancléř si povzdechl, podíval se na krále a potom neochotně odpověděl: „Nejsme tady proto, abychom se dohadovali o tom, co už nelze změnit, tegardine. Ale když už jste zmínil válečníky z Nazgrim Godaru… Podle toho, co nám sdělili poslové, zemřel v čase bitvy pod Amlôgranem jejich darserdan a podle zvyklostí Města válečníků nemůže jejich hotovost bez nového velmistra vyrazit do pole. To byl důvod, proč tehdy pomoc nedorazila.“

„A důvod, proč bylo na Azgauladské pláni zmasakrováno deset tisíc dôrminarských rytířů a můj bratr musel zahynout v těch smrdutých močálech," podotkl kysele Arehil a zavrtěl znechuceně hlavou. „Nazgrian volili nového darserdana!"

Devren na maršálkova slova nereagoval. Konečně, žádná uspokojivá ani povzbudivá odpověď na tu trpkou minulost stejně neexistovala.

Místo toho se ozval hlas stávajícího králova zetě, nejstaršího syna královského komořího a dnešního správce města Erindila Taurena: „Rhinardôr nechal radu svolat, abychom posoudili, jak dál postupovat v jednání s Rômenkhôrem. Ale máme na to vůbec dostatek času? Myslím ultimátum, které nám Rômenkhôr dál. Co se dá stihnout za tři měsíce?"

Ta otázka konečně odvedla pozornost všech přítomných od minulosti a obrátila ji tam, kam bylo potřeba, k budoucnosti. V odpověď na vznesenou otázku se však překvapivě neozval zvučný hlas kancléře, ale nepříliš silný hlas z opačného konce stolu.

„Pokud mě mé staré uši nezradily a dobře jsem rozuměl, tak to, co nyní nutně potřebujeme získat, je čas a rada, jak dále postupovat?"

Všechny hlavy se otočily za hlasem. Tím, kdo tak překvapivě vstoupil do hovoru, byl avardin, velekněz velkého Amanhîrova chrámu. Jmenoval se Nesôm Tareen a byl to již velmi starý muž, jehož tvář zdobil dlouhý bílý vous a hlavu zvláštní kněžská tiára.

„Jistě, důstojnosti, ale toho moc nemáme. Ten Gortar nám dal čas jen do zimního slunovratu. A do něj zbývají, jak správně poznamenal můj syn, jen tři měsíce," podotkl uctivě královský komoří Gawren.

Velekněz se na královského komořího podíval a podotkl.

„Milý synu, neměl byste brát do úst jméno démona v přítomnosti zástupce samotného stvořitele. Neboť jak stojí v Písni stvoření, svět byl stvořen božím zpěvem. A od těch časů platí, že na počátku všeho je slovo a všemu, co bylo vysloveno, je souzeno, aby jednoho dne přijalo tvar. Nechceme-li, aby se ten, který padl do prázdnoty, znovu zhmotnil, neměli bychom jeho jméno vyslovovat."

Gawren se provinile ušklíbl.

„Omlouvám se, důstojnosti, ale kdybyste byl jako já přítomen u toho slyšení a viděl byste s jakým pohrdáním se ten Gor..., omlouvám se, Rômenkhôr vyjadřoval o našem panovníkovi a o našem království..."

„Já vás chápu, hârrdine, ale ani vaše rozhořčení vás neomlouvá. Vraťme se však zpět k naší záležitosti. Podle toho, co řekl pan Devren Querrtaren potřebujeme čas, a především radu, jak v jednání s ním dále postupovat?"

„Ano, důstojnosti. Měl byste snad nějaký návrh?" zeptal se uctivě královský kancléř. I král se na velekněze zvědavě podíval. Nebylo zvykem, aby zástupce Amanhîrova chrámu na poradě vystupoval. I právo zúčastnit se zasedání rady využíval jen občas. Že dnes přišel, bylo neobvyklé, ale to, že na zasedání rady vystoupil, přímo překvapivé.

„Ano. Myslím, že bychom měli využít stejnou možnost, jakou využili již vaši předkové, Výsosti," odpověděl velekněz a obrátil se přímo k panovníkovi.

Když však spatřil jeho nechápavý výraz, svá slova doplnil: „Myslím Egnora Bregu, Erunera Avaldôra, a konečně i vašeho otce, Výsosti. Ano i Egnor II. ty služby využil. Vždy to bylo ku prospěchu království."

„Jaké služby?" zeptal se nechápavě král a jeho čelo se zkrabatilo vráskami. Oči všech přítomných se zvědavě upřely na velekněze.

„Orákulum mehanské věštírny," odpověděl klidně velekněz.

„Mehanská věštírna?" namítl s nepřehlédnutelným zklamáním v hlase král. „Ale avardine, všichni víme, že Mehan je od Dôrminaru vzdálen tisíce mil. I kdybychom se rozhodli tuto možnost využít, nedokážu si představit, jak doručit do Mehanu žádost o proroctví. A jak dlouho by trvalo, než by ta rada dorazila zase zpět na sever."

„Ale podle ultimáta máme čas jen do zimního slunovratu a potom musíme odpovědět," namítl nespokojeně královský komoří Gawren. „A kdo tu zprávu do Mehanu doručí? Dôrminar je v obklíčení. Na severu Rômenkhôr, na jihu azrakhâr, mořský král. Cesta povede skrze panství Nardinů a potom Pětiměstím, které ovládají Gortrogové. Následují svobodná města v povodí Qatanu. To je zatraceně divoký kraj. Nakonec je třeba přejít východní cíp Daréfaru, Velké pouště. Po této trase žádné poselstvo neprojde."

„Kdo mluví o poselstvu. To je práce pro jediného muže," odpověděl naprosto klidně velekněz.

„Neznám muže, který by to dokázal."

„Já znám muže, který to dokáže za tři měsíce, které nám zbývají do uplynutí ultimáta."

„Za tři měsíce do Mehanu? Kdo tohle dokáže?" obrátil se král nevěřícně na velekněze.

„Syn mého bratra Norana. Jmenuje se Kewal. Nevím, jestli si vzpomínáte na Norana Tareena, Výsosti? Věrný služebník vašeho otce Egnora II., léta pobýval v Shiratu jako vyslanec a jeho syn Kewal se tam narodil."

Bylo vidět, že krále nové skutečnosti zaujaly a vzbudily jeho zájem.

„Zná tedy jazyk?"

Velekněz přikývl. „Jeho matka odtud pochází. Jazyk Adeshů je jeho druhým rodným jazykem. Ale kromě toho ovládá i nivzarštinu, řeč Pětiměstí. Ale především má tu nejlepší průpravu, jakou si dokážete představit."

Král se na velekněze tázavě podíval a stejně zvědavě se k němu otočily i ostatní tváře.

„Prošel výcvikem v Ael Medesgaru."

Mezi přítomnými to zašumělo překvapením. Ael Medesgar, Jezero posledního úkrytu, mýty opředená pevnost daleko na západě, jejíž obyvatele obklopovala stejná aura tajemství jako jejich sídlo. Mimořádné válečné schopnosti strážců využívali v časech před náboženskými válkami všichni dôrminarští panovníci. Poté, co se za Egnora II. Vigadôra od království odtrhl Arúdazin, však už nikdo z členů tohoto řádu hlavní město nenavštívil."

„Kde se tu vzal?"

„Jeden z těch, kteří dorazili do Města se zprávami," odvětil klidně velekněz.

„To jsem netušil, že mezi nimi je..."

„Nikdo se ho neptal, odkud přišel. Strážci jsou mlčenliví.“

„Dobře tedy. Dejme tomu, že váš synovec si troufne za tři měsíce dojít do Mehanu. Budiž, ale potom bude potřebovat stejně dlouhou dobu na cestu zpět. To znamená, že se vrátí nejdříve na jaře příštího roku. Jak budeme vědět, co poslat do Rômenkhôrova ležení?“

„Není potřeba, aby se vracel, Výsosti. Neslyšel jste nikdy o holubech z Gîvy? Uděláme to stejně, jako to dělají zinbatové. Vezme si s sebou klec s dôrminarským holubem. Ten přinese zprávu z Mehanu během několika dní. Při troše štěstí budeme mít obsah mehanského proroctví těsně před slunovratem.“

Rozhostilo se ticho. Všichni účastníci porady hleděli mlčky na krále, který seděl v čele stolu, opřený o opěradlo křesla a spojenými prsty obou rukou si podpíral bradu. Chvíli trvalo, než se obrátil k přítomným.

„Chci znát mínění členů užší rady. Hârrdin. Gawrene, jaký je tvůj názor?“

Královský komoří se postavil. „Výsosti, zvěsti, které zde zazněly, jsou překvapující. Pokud je pravda, že na severu a západě se sbírá polní hotovost, myslím, že bychom měli jednat hned. Musíme udeřit dříve, než ultimátum vyprší. Na co čekat na nějaké proroctví?“

Král přikývl a obrátil se k svému kancléři, který krátce odpověděl: „Já souhlasím s avardinem. Vyčkejme na orákulum.“

„Co si myslí tegardin?“

Maršálek Arehil Algatiren se postavil. „Výsosti, já jsem svůj názor už v podstatě řekl. Nevěřím, že by Rômenkhôr mohl v nejbližší době zdolat zdi Dôrminaru. Podle mého máme čas. Vyčkejme na radu věštírny.“

Král přikývl a obrátil se na svého zetě Erindila Taurena.

„Jaký je názor pelenhira? Co si myslí správce města?“

Erindil se na svého otce omluvně podíval a potom stručně odpověděl: „Počkejme na radu mehanské věštírny.“

„Co si myslí bahiard?“ obrátil se král na posledního člena úzké královské rady, jímž byl nejvyšší královský soudce, Galor Melarocco.

Ten se postavil, uklonil se a taktéž stručně odpověděl: „Já se, Výsosti, přikláním k názoru hârrdina. Souhlasím s panem Gawrenem, že je třeba jednat hned.“

Král přikývl. „Avardine, váš názor je, myslím, znám, takže zbývá poslední. Co myslíte vy, strýče?“ Král se obrátil na bratra svého otce Elreda Valcamarena. Každý mužský člen královského rodu se mohl zúčastnit zasedání státní rady a jeho hlas měl stejnou váhu jako hlas kteréhokoliv z královských úředníků. Jeho odpověď byla stručná.

„Čekat.“

Král přikývl a postavil se.

„Myslím, že jsme rozhodli. Vyšleme posla na jih, aby požádal věhlasnou mehanskou věštírnu o radu. Současně žádám všechny členy královské rady, aby pomlčeli o všech skutečnostech, které zde zazněly.“

Když král radu ukončil, začali se její účastníci rozcházet. Pomalu opouštěli sál a dlouhou chodbou se vraceli k hlavnímu vchodu do královského paláce. Jako jeden z posledních odcházel Arehil se svým mladším bratrem.

„Tak co na to všechno říkáš, bratře? Věříš, že má Dôrminar ještě naději?“ obrátil se na něj Arehil.

Beregir pokrčil rameny. „To opravdu netuším, ale jednou věcí jsem si naprosto jist. Ani Devren, ani rhinardôr nám neřekli vše, co vědí. Něco tají a podle mého se to týká těch poslů. A to něco asi bude hodně důležité, protože jinak by se netvářili tak sebevědomě a důležitě.“

Arehil zamyšleně pokýval hlavou a ukázal na trojici, která šla před nimi. Tu tvořil Gawren Tauren se svými dvěma syny, starším Erindilem a mladším Garlindem.

„Myslím, že to samé si myslí i hârrdin. Však na něm bylo vidět, jak moc se mu to tajnůstkaření nezamlouvá. On, královský komoří, nejvyšší úředník království, nemá přístup ke zprávám, které do královské kanceláře dorazily.“

Beregir jen pokrčil rameny. „Nebude to ani první ani poslední případ, kdy se nejbližším důvěrníkem panovníka stal jeho kancléř. Vzpomeň si na našeho předka Baldora, který díky svému úřadu zpoza královského trůnu tahal za všechny nitky a byl faktickým vládcem Enqaindoru.“

„Máš pravdu. Devren je podobný intrikán. A co si myslíš o tom poslovi do Mehanu? Dokáže to?“

Beregir se otočil, aby se přesvědčil, zda jej nemůže zaslechnout velekněz, který šel jako poslední, podpírán dvěma sluhy.

„Co může vědět mehanská věštírna o situaci ve městě? Nevěřím na orákula, a už vůbec nevěřím tomu, že ten posel do Mehanu dorazí.“

Arehil zavrtěl zamítavě hlavou. „Tak v tomhle se mýlíš, Beregire. Ty vůbec netušíš, o kom je řeč. Ty jsi nikoho ze strážců nepotkal. Já viděl, co dokážou. Jestli někdo může něco takového provést, tak je to jedině strážce z Ael Medesgaru. A avardin měl pravdu. Věštírna vždy radila dobře. Egnor Brega díky orákulu porazil Khary u jezera Kimó. Eruner našel druhou manželku na severu, což ve svém důsledku vedlo ke konci náboženských válek. A Egnor II. díky němu porazil Nogaimy.“

„A Egnor Brega díky orákulu a jižnímu tažení Enqaindor téměř zničil,“ namítl pohrdavě Beregir.

„To máš sice pravdu, ale kdyby se držel rady moudrých Mehanu a nepřekročil Nebeské sloupy, tak se to nestalo. Proroctví věštírny bylo pravdivé. To, že se podle něj Egnor Brega neřídil, na jeho pravdivosti nic nemění.“

Během hovoru vyšli oba muži před palác, přešli rozlehlé nádvoří až k vstupní bráně do hradu, kde čekala jejich pážata s koňmi.

„Vrať se do paláce. Já se musím pár dní zdržet na Starém městě,“ řekl Arehil a poté se oba bratři rozloučili.

Když Beregir konečně dorazil do Paláce pelenhirů, jak se nazývalo sídlo Algatirenů, ještě nestačil sesednout z koně a už k němu spěchal rozčilený majordomus.

„Dartegine, již drahný čas tu na vás čeká host. Po pravdě je nějaký divný, vůbec se mi nelíbí,“ zašeptal, když se na něj Beregir tázavě podíval.

„Jak to myslíš, divný?“

„No jako by to ani nebyl člověk. Sedí v přijímacím sále už hodiny a mám pocit, že se snad ani nepohnul. Odmítl veškeré pohoštění. Na žádné zdvořilosti neodpovídá. Vlastně jsem od něj za celou dobu slyšel jen jednu větu. Že hledá vás. A ještě vás tak divně tituloval…“

„Co? Jaký titul použil?“ otočil Beregir překvapeně hlavu.

„No prý arator Beregir. Co to je za titul? Kdopak kdy něco podobného slyšel?“

Majordomus si všiml, jak jeho pán zbledl a rysy jeho obličeje ztuhly. Když došli ke dveřím přijímacího sálu, Beregir mu nařídil: „Zůstaň zde! A ať nás nikdo neruší! Nepřeji si, aby kdokoliv vstupoval do sálu, dokud se neozve zvonek.“

„Pane Beregire, ale co když je to nebezpečné?“ strachoval se majordomus.

„Nestarej se,“ odvětil nevrle Beregir a pokynul dveřníkovi, aby otevřel dveře. Potom se zhluboka nadechl a prošel dveřmi, které se za ním zaklaply. Když vstoupil do velkého audienčního sálu paláce, jeho oči chvíli bloudily rozlehlým prostorem, než si všimly křesla samostatně stojícího u stěny. Z něj se zvedla štíhlá postava s dlouhými černými vlasy, jež jí padaly hluboko na záda. Beregir okamžitě poznal, o koho se jedná. Byl to jeden z elfů, kteří tvořili Rômenkhôrovu osobní stráž. Měl na sobě přiléhavou jemně zpracovanou šupinatou zbroj, která těsně obepínala jeho štíhlé tělo. Z pravidelné hezké tváře však na Beregira hleděl pár lhostejných černých očí. Host, aniž by dbal na obvyklé dvorské mravy, oslovil Beregira jako první.

„Alcarsaro! Arator Beregir Algatiren?“

Beregir přikývl a váhavě se otázal: „Jaké je vaše jméno? Odkud přicházíte?“

„Moje jméno není podstatné. Důležité je, že jsem posel tvého pána.“

Beregir se podíval do černých nehybných očí a ucítil, jak se mu celé jeho nitro stáhlo. Na krátký okamžik se v čase přenesl o dva týdny zpět, do chvíle, kdy ve velitelském stanu Pána východu zažil tu nejpodivnější zkušenost svého dosavadního života. Tou byla rozmluva odehrávající se jen v jeho hlavě. To, co tehdy zažil, bylo tak neskutečné, že se nikomu nedokázal svěřit a sám po několika dnech dospěl k názoru, že se jednalo jen o mámení jeho zjitřených smyslů.

„Nemám žádného pána kromě krále Enqaindoru,“ odpověděl zdráhavě.

Host se pohrdavě ušklíbl. „Tvým pánem je ten, komu jsi přísahal věrnost. Chceš snad zpochybnit svou přísahu, kterou jsi složil před jeho stolcem?“

Beregir váhavě zavrtěl hlavou. Viděl, že jeho host čeká na odpověď.

„Co po mně tvůj pán chce?“

„Přišel čas, abys začal plnit svůj vazalský slib. Rômenkhôr se s tebou chce setkat.“

„Kdy?“

„Zítra o půlnoci.“

„Kde?“

„V ruinách toho hradu, který leží na břehu severně od města.“

Beregir sebou trhl.

„Ve vypáleném Nîntargosu? A proč o půlnoci?“

„Nevím, jak jej nazýváte,“ odvětil host, „ale je to místo na půli cesty mezi městem a ležením. Musí to být setkání beze svědků. Přijď tedy sám.“

„Jak se tam dostanu? Brány města jsou zavřené.“

Host se pohrdlivě ušklíbl. „Tak jako jsem se já dostal sem. Po řece.“

Beregir se díky té odpovědi dovtípil, jak se jeho nezvaný host do paláce dostal. Sídlo Algatirenů stálo na břehu rozlehlého jezera a jeho součástí bylo i malé přístaviště.

Elf se na mladého šlechtice tázavě podíval, čekal na odpověď. „Co mám vyřídit tvému pánovi?“

„Budu tam. Zítra o půlnoci,“ odvětil po chvíli váhání tiše Beregir.

Elf se usmál, což byl první projev emoce, kterou u něj Beregir za celou dobu rozhovoru postřehl, a téměř neznatelně kývl na pozdrav. Potom se otočil a rázným krokem došel ke vstupním dveřím. Zatáhl za zvonek, dveře se otevřely a host zmizel Beregirovi z očí.

Následujícího dne pozdě odpoledne sešel Beregir do malého přístaviště. Byl zahalený do dlouhého pláště, jehož zadní část zvedala pochva meče. Cestovní výbavu doplňovala ještě dlouhá dýka a ve vysoké škorni zasunutý nůž. Pod svrchním oblečením měl navlečenou drátěnou košili.

Po můstku přeběhl na palubu nevelké šalupy a pozdravil kapitána. Ten se uklonil a otázal se: „Kam to bude, pane Beregire? Nîlparský břeh?“

Kapitán se ptal spíše ze zvyku, protože malá flotila říčních lodí sloužila Algatirenům ke spojení mezi městem a jejich rozlehlými državami na opačném břehu jezera. Odpověď, kterou dostal, jej však donutila zeptat se ještě jednou.

„Jakže? Kam prosím?“

„Už jsem řekl. Nîntargos.“

„Myslíte ty ruiny taurenského hradu? Ale to je na území, které kontrolují Gortrogové?“

„Kolikrát ti to ještě budu opakovat? Nîntargos. Kdy tam budeme?“

Kapitán nechápavě zavrtěl hlavou, ale pak odpověděl: „S dobrým větrem v zádech budeme k večeru v ústí Dardúnu. Pak je to proti proudu. Pokud budeme muset použít vesla, snad to stihneme do půlnoci.“

„Chci tam být nejpozději půl hodiny před půlnocí. Tak se snaž,“ odpověděl Beregir a odebral se do kajuty.

Kapitán nevěřícně vrtěl hlavou a vydal lodníkům povel, aby šalupu odpoutali a odstrčili od břehu. Vítr jim přál, takže na dohled vypáleného hradu se dostali už za soumraku. Protože zbývalo ještě několik dlouhých hodin, přikázal Beregir kapitánovi, aby loď zakotvil uprostřed řeky a nechal na vodu spustit malý člun. Když se přiblížila půlnoc a nebe ozařovaly jen hvězdy a tenký srpek ubývajícího měsíce, vyšel Beregir z kajuty.

Kapitán se ho snažil na poslední chvíli od cesty na břeh odradit. Když mu Beregir řekl, že na břeh vystoupí sám, aby navštívil ruiny hradu, skoro s pláčem ho prosil, aby si s sebou vzal alespoň nějaký ozbrojený doprovod. Ve

svých představách už se viděl, jak se zodpovídá z toho, že opustil svého pána v nouzi.

Beregir, na kterém byla patrná nervozita, jej jen podrážděně odbyl a nasedl do člunu. Oba lodníci, kteří na něj čekali, začali veslovat. Silueta lodi se za chvíli rozplynula ve tmě a vidět byly pouze zapálené lampy na její přídi a zádi. Po chvíli se ozval skřípot ohlašující, že kýl člunu najel na písečný břeh. Beregir se postavil a pružně seskočil do vody, která mu sahala do půli lýtek. Jeden z lodníků mu podal zapálenou lampu.

„Vaše lampa, pane Beregire. Opravdu nechcete, abychom vás doprovodili?“ zeptal se váhavě lodník.

„Vraťte se k lodi! Budete sledovat břeh. Až uvidíte signál, tak pro mě přijeďte.“

Lodníci beze slova přikývli a v slabém světle lampy bylo vidět, jak se jim ulevilo. Co kdyby je mladý šlechtic přece jen požádal, aby jej doprovázeli? Dobře znali zkazky, které kolem ruin Nîntargosu kolovaly po městě. Hrad dobyli Gortrogové lstí pár měsíců po vyhrané bitvě u Amlôgranu. Jeden z členů hradní stráže prý tehdy zradil a otevřel boční branku. Na hradě byla v té době celá posádka, ale naštěstí nikdo z užší rodiny Taurenů. Útočníci nemilosrdně povraždili všechny, včetně žen a dětí. Zachránilo se jen pár mužů, kterým se podařilo uprchnout po řece. Ti poté popsali, co se tam odehrálo.

O pevnost se bojovalo několik dnů. Její obránci se zuřivě bránili a bojovalo se o každé patro, o každou místnost, mohutného donjonu. Hrad hořel několik dní a záře požárů byla v noci patrná až v Dôrminaru. Podle pověstí, které kolovaly po městě, prý duše povražděných obránců dosud bloudí v ruinách vypáleného hradu.

Beregir se otřásl a zvedl lampu do výše. Její světlo dokázalo prozářit temnotu nejdále do vzdálenosti pěti sáhů. Váhavě začal stoupat směrem ke hradu. Trhl sebou, když kousek nad hlavou zaslechl šustot křídel, a ulevilo se mu, když se po chvíli se ozval hlas sýčka.

„Pfuj,“ odplivl si.

Musel si přiznat, že se necítí bezpečně. Jednou rukou držel lampu a druhou vytáhl z pochvy meč, i když si nebyl jistý, zda by mu v temnotě, která ho obklopuje, vůbec k něčemu posloužil. Byl sice vyhlášený šermíř, který by se dokázal úspěšně postavit i několika neškoleným protivníkům, ale při útoku ze zálohy by mu jeho um nebyl nic platný. V duchu si blahořečil, že si pod oděv vzal drátěnou košili, která by dokázala dýku do zad zadržet. Potom si však uvědomil, že drátěná košile jej rozhodně neuchrání před střelou vyslanou z luku nebo kuše. S rozsvícenou lampou v ruce navíc představuje pro úkladného vraha skvělý cíl. Po chvíli váhání ji tedy postavil na zábradlí lemující poškozené schodiště směřující vzhůru. Poodstoupil od ní a počkal, až si jeho oči zvyknou na tmu. Byla bezmračná noc a v slabém světle hvězd toho sice příliš neviděl, ale současně byl i těžko postřehnutelný.

Po chvíli opatrné chůze dorazil na první nádvoří, po kterém nějakou dobu bloudil, než se mu ve tmě podařilo najít pobořenou bránu a za ní cestu stoupající vzhůru. Když dorazil na další nádvoří obklopené torzy vypálených budov, překvapila ho jeho rozlehlost. Uprostřed stala kašna, do jejíž rozbité

zdi byla vetknuta hořící pochodeň. Beregir se opatrně rozhlédl. V osvětleném středu nádvoří však nikoho nespatřil. Obezřetně se kradl podél kamenných stěn, snaže se držet ve stínu budov.

Trhl sebou, když zaslechl zvuk, který způsobil uvolněný kámen, hřmotně se odrážející od kamenných stěn. Není tu sám. Rychle se otočil kolem své osy. Nic. Zvedl hlavu. Na okamžik měl pocit, že měsíc zakryla silueta obrovského ptáka, snad netopýra. Potom proti obloze ozářené sporým světlem hvězd a měsíce zahlédl vysoko nad sebou na cimbuří jedné z věží cosi, co mu připomínalo obrysy lidských postav. A pak zaslechl stejný hlas, který k němu hovořil před několika týdny během slyšení v Rômenkhôrově ležení.

„Vítám tě. Jsi dochvilný, to tě ctí."

Znovu se rychle se obrátil, hrot meče namířený před sebe. Kolem něj však bylo jen prázdno. Nic, co by mohl zasáhnout, nic, před čím by se potřeboval bránit.

„Už jsi zapomněl? Já jsem jen stín? Mně tvůj meč neublíží," uslyšel znovu hlas, tentokrát podbarvený výsměšným tónem. Až teď si uvědomil, že hlas nepřichází zvenčí, ale opět rezonuje jen v jeho hlavě. Nechápavě zavrtěl hlavou a křečovitě skousl rty. Sklonil hrot meče, který jemně zazvonil, když se dotkl kamenné dlažby.

„Jdi do středu nádvoří," zaznamenal v hlavě nesmlouvavý rozkaz.

Váhavě vystoupil ze stínu na na prostranství ozářené mihotavým světlem pochodně. Jaký skvělý cíl pro případného střelce, blesklo mu hlavou.

„Dobře. Posaď se! Pohovoříme si," ozval se opět hlas. Je to úplně stejné jako v Rômenkhôrově stanu, pomyslel si a obezřetně se usadil na kamenném schodišti vedoucím ke kašně. Konečně se odhodlal k otázce.

„Jsi Rômenkhôr? Vysvětli mi, jak to, že s tebou mohu hovořit, když tě nevidím?"

„Protože umím vstoupit do tvé mysli. Stejně jako když jsi byl u mne."

„Jsi člověk? Neldo? Kdo jsi doopravdy?"

„Mám tolik podob. Kterou z nich chceš poznat?"

V jeho hlavě se ozval hlas podbarvený výsměchem. „Jsem ten, který není vidět a slyšet, ale přesto vše vidí a slyší. Jsem Rômenkhôr, vládce východu, který přišel na západ, aby získal klíče od bran Dôrminaru. Já jsem ten předpovězený stín, který se vrací. Ten o kterém vypráví vaše pověsti. Ty přece znáš Královnino proroctví? Chceš vědět ještě víc?"

Beregirovi přejel mráz po zádech a zavrtěl hlavou.

„Stačí. Co po mně chceš?"

Jeho hlavu naplnil výsměšný smích. „Co asi mohu chtít? Klíče od tvého města."

„Jak ti mohu dát něco, co není mé? To není moje město."

Hlas zvážněl. „Ještě ne. Ale budeš-li chtít, tak tvé bude. A to ty to přece chceš? Já znám tvé sny a dokážu splnit tvá přání. Získej pro mě klíče od města a já tě na oplátku udělám jeho neomezeným pánem."

Rozhostilo se dlouhé ticho. Beregir horečně přemýšlel. Křečovitě zatnuté pěsti a úzká linka jeho pevně sevřených rtů poukazovala na urputný vnitřní boj. Na jedné straně stála jeho ctižádostivost a uražená ješitnost, na druhé

výchova, která mu kázala věrnost. Procházel stejným vnitřním zápasem jako před dvěma týdny během audience. Ten hlas nabízel to, po čem jeho duše už roky prahla. Zadostiučinění. Možnost ukázat všem, kteří se dotkli jeho ješitnosti, kdo je ve skutečnosti Beregir Algatiren. Hlavou mu prolétlo ponížení, které cítil, když vdova po jeho bratrovi, odmítla jeho nabídku k sňatku a rozhodla se pro jeho soka. Jeho nitrem znovu zacloumaly pocity, které zažíval, když král vkládal na hlavu jeho soupeře čelenku správce města. Čelenku, která patřila celá staletí jeho rodu, Algatirenům. Nával uražené pýchy jej ponoukal, aby tu nabídku přijal.

„Já se měl stát pelenhirem a královským zetěm," procedil tiše mezi zuby.

Hlas v jeho hlavě se znovu promluvil. „Souhlasím. Zkrátka tě podvedli. Okradli tě o dědictví tvého rodu. Ale já ti to vše mohu vrátit. Stačí se rozhodnout."

„Co po mně budeš chtít?"

„Maličkost. Aby ses stal mým okem a uchem."

„A dál?"

„Mou paží a mými ústy."

„Když to přijmu, jaký bude můj první úkol?"

„Najdeš si ve městě spojence."

„Nikdo nebude chtít spolupracovat s Rômenkhôrem."

„Nikdo? Dobře víš, že za městskými zdmi žijí takoví, co již léta očekávají návrat Stínu. Mezi nimi najdeš první stoupence."

Beregir se ušklíbl. „Chátra, která žije v kanálech a slézá se k obřadům v katakombách?"

„Nic o nich nevíš. Budeš se divit, až mezi nimi najdeš i měšťany a urozené. Nebude obtížné je přesvědčit. že předpovězený čas nastal. A ti co budou váhat přesvědčí peníze."

„Kde jen vezmu tolik peněz, abych uplatil městské patricije a šlechtu?"

„Dostaneš je. Tolik, kolik budeš potřebovat."

„A potom?"

„Budeš čekat a pracovat. Každý, koho přesvědčíš pro naši věc, posílí tebe a oslabí protistranu. Až budeš dost silný a tví protivníci zeslábnou, potom můžeš natáhnout ruku po tom, co ti právem náleží."

„Kolik mi dáš času?"

„Do roka mi otevřeš brány."

Opět se rozhostilo ticho. Beregir ještě váhal. Jeho uražená pýcha a ješitnost jej ponoukaly, aby řekl ano. Na druhé straně věděl, že to, co se chystá udělat, je zrada, která ho postaví i proti bratrovi Arehilovi. Královský maršálek byl věrným přívržencem krále. Potřeboval tedy něco, čím by tu volbu ospravedlnil sám před sebou? Rômenkhôr přece tvrdí, že se města zmocní i bez jeho pomoci. Pokud to nastane, všichni stoupenci královské strany ztratí hlavu a majetek. Když se postaví na opačnou stranu, bude to jeho ruka, která udrží majetek rodu. Takovým rozhodnutím se vlastně obětuje, aby zachránil svůj rod. Vybavila se mu bratrova slova, jež zazněla při jejich loučení v močálech Nînthâru.

„Rod je více než kterýkoliv z jeho členů."

„Přijímám," řekl nahlas a obrátil hlavu vzhůru, kde tušil najít původce hlasu, který se ozýval v jeho hlavě.

„Dobře. Teď se vrať do města a buď připraven. Brzy dostaneš první pokyny. Na opačné straně kašny najdeš měšec. Závdavek za tvé služby a na budoucí výdaje."

Beregir opět zvedl hlavu, ale nic už nezahlédl, protože nezřetelné obrysy postav na cimbuří zmizely. Zhluboka si vydechl a vstal. Obešel kašnu a rukama šátral pod jejím roubením, až jeho prsty nahmataly bachratý váček. Strčil jej pod plášť a začal ostražitě sestupovat po rozbité cestě. Hlavou mu při tom vířil divoký rej rozporuplných myšlenek. Když dorazil na schodiště, kde nechal svou lampu, zvedl ji a podíval se dovnitř. Svíce už dohořívala. Bude si muset pospíšit. Rychle sešel na písčitý břeh, kde několikrát zakroužil lampou. Po chvíli zaslechl tiché čeření, jak se vesla člunu nořila pod vodní hladinu. Když člun dorazil, beze slova nasedl.

Na palubě jej za svitu lampy uvítal kapitán, jehož obličej představoval těžko popsatelnou směs obav, úlevy i zvědavosti.

„Pane Beregire, můžete mi říct, co jste u všech bohů v tom rumišti v noci takovou dobu dělal?"

„Měl jsem tam schůzku."

„O půlnoci? S kým? Snad se samotným Gortarem?

Beregir se ušklíbl. „S ním ne, jen s jeho stínem."

Kapitánovi klesla brada, když se na něj vyjeveně podíval. Beregir znechuceně zavrtěl hlavou.

„Hlupáku, ty taky věříš všemu, co ti kdo napovídá? Byla to schůzka se špehy z Rákosového jezera. Ve dne se s nimi sejít nemohu, když břehy hlídají Gortrogové."

„Aha," ulehčeně si oddechl kapitán. „Já bych vám to skoro uvěřil, pane Beregire. To víte ta noc a to místo. Ztělesněná hrůza. Kam poplujeme teď?"

„Na nîlparský břeh, k vodní tvrzi Hastamirů. A o téhle plavbě nikomu ani slovo. Rozumíš, ani slovo."

Ael Martur, svátek cormaré 552 e. d.

Následujícího dne krátce před polednem přirazila šalupa s Beregirem na palubě k přístavišti poblíž sídelního hradu rodu Hastamirů zvaného Martur. Ten ležel v samém jihovýchodním cípu protáhlého jezera, které oddělovalo Dôrminar od nîlparských držav Algatirenů. Nedaleko jezerního břehu zde bylo po vodní hladině rozhozeno několik ostrůvků. Na největším z nich, vzdáleném od břehu asi čtvrt míle, stála mohutná pevnost obdélníkového půdorysu. Směrem k břehu byly obrácené dvě silné kulaté věže se špičatou konickou střechou, mezi nimi stála stejně mocná čtvercová věž s bránou. U té končil dlouhý dřevěný most, který s využitím několika maličkých ostrůvků a skalisek, jež poskytovaly pevnou oporu mostním pilířům, spojoval hrad s jezerním břehem.

Hastamirové byli věrnými leníky Algatirenů a Beregira sem přivedly dvě praktické pohnutky. Za prvé chtěl vidět svou snoubenku Arúwen a během plavby jej napadlo, že její bratr Mapor by mohl být prvním, koho se pokusí získat pro svého nového pána. Hastamirové bytostně nenáviděli Taureny a nikdy nebyli ani příznivci královské strany Modrých. Tyto veřejně známé skutečnosti v něm celkem oprávněně budily dojem snadného úspěchu. Navíc byl nyní držitelem naditého měšce plného pádných kulatých argumentů.

Když posádka šalupu uvázala, nečekal ani, až položí můstek, pružně přeskočil mezeru mezi palubou a dřevěným molem a ráznými kroky vyrazil k boční brance, kterou bylo možno vstoupit do pevnosti. Zpráva o jeho příjezdu už se samozřejmě do hradu dostala, a tak jej v dlouhé vstupní hale čekal hradní pán Mapor Hastamir se svou sestrou Arúwen.

Hradní pán byl obr, který všechny své přátele i soupeře o hlavu převyšoval. Nebylo divu, že byl obávaným protivníkem a jeho mohutná postava dokázala odstrašit nejednoho vyzyvatele na rytířských kláních. Nyní však působil přívětivě, měl na sobě pohodlný domácí oděv sestávající se z kabátce, který měl na prsou vyšitý erb Hastamirů, na němž byly dvě zkřížené sekery v bílém poli. Jeho sestra byla o dvě hlavy menší černovláska s velmi půvabnou tváří a výraznýma černýma očima, malým nosíkem a úzkými rty. Ty dodávaly její tváři výraz přísnosti a nadřazenosti. Byla sice štíhlá, ale s výrazně ženskou postavou, což bylo jedním z důvodů, proč se do ní Beregir před časem na slavnosti pořádané v Paláci pelenhirů zakoukal. Jeho bratr Arehil, hlava rodu, mu jeho volbu jen schvaloval.

„Hastamirové jsou našimi nejmocnějšími leníky a bude jen dobře, když k sobě tento rod připoutáme poutem silnějším, než jsou vazalské přísahy."

Beregir se zastavil několik kroků před dvojicí, aby se uklonil a přednesl povinný společenský pozdrav.

Hradní pán pozdrav opětoval: „Buďte vítán, aendîrle, pro Ael Martur je to čest uvítat pod svou střechou tak vzácnou návštěvu. Doufám, že jste měl dobrou plavbu? Jaké jsou důvody, které vás v tak nečekaný čas do našeho domu přivádí?"

Beregir s lichotivým úsměvem odpověděl: „Copak přátelé potřebují nějaké důvody, aby se navštěvovali, drahý Mapore? Ale já přesto jeden důvod mám a tím je neobyčejný půvab tvé sestry. Od našeho zasnoubení jsem ji neviděl. Od té doby již uplynuly téměř dva měsíce. Pro muže, jehož srdce hoří touhou, je to nekonečný čas. Npřišel už čas, abychom si promluvili o podmínkách sňatku? Abych nezapomněl, přinesl jsem své budoucí choti malý dar z klenotnice Algatirenů."

Beregir udělal krok vpřed a podal dívce malou dřevěnou kazetu s intarzií z bílé kosti. Dívčina bledá tvář zrudla uzarděním a hradní pán se hřmotně zasmál, ale bylo na něm vidět, že pozornost věnovaná jeho sestře jej potěšila.

„Netušil jsem, že jste takový lichotník, pane Beregire. Pohleďte na mou sestru, jak se jí rozhořely líce nachem. Věžte, že vaše přízeň a náklonnost jsou opětovány."

Dívka se nedočkavě podívala na svého bratra, a když nepatrně přikývl, vykročila vpřed, aby dar přijala. Nejprve však chytila cípy své široké sukně a půvabně se uklonila.

„Aendîrle, vaše lichotky mne přivádí do rozpaků. Nejsem na ně zvyklá a nevím, jak se zachovat. Vyrostla jsem na zdejším hradě a neovládám dvorské mravy."

Beregir jí předal svůj dar, pak poklekl a políbil jí drobnou bílou ručku, kterou mu s rozpaky nabídla.

„Krása a půvab nepotřebují ovládat dvorské mravy. Jejich dokonalost spočívá v přirozenosti, krásná Arúwen. Ta kazeta pochází až z Elshirova léna a je vykládaná slonovou kostí. Nepodíváte se dovnitř, má paní?"

Dívka kazetu otevřela a jednou rukou si zakryla ústa, která se jí při pohledu na skvostný dar v úžasu otevřela. Beregir se s viditelným uspokojením a hranou nedbalostí obrátil na hradního pána.

„Anghirské perly. Můj otec je kdysi dostal od samotného darkhâra, Elkhara z rodu Nardinů, když navštívil jeho sídelní město Hyrndalor. Abych pravdu řekl, ani netuším, kde vlastně ten Anghir leží, snad někde na jihu. Ale perly, které odtud pocházejí, jsou vyhlášené svou velikostí, zbarvením i krásou. A dnes, když je Město v obklíčení, je jejich cena dvojnásobná. Myslím, aendîrle, že budou dokonalou ozdobou tvé sestry, až ji povedeš v Dôrminaru před Amanhîrův oltář."

Mapor, jenž popošel, aby se přes rameno své sestry na dar podíval, uznale pokýval hlavou.

„Nádherné. Myslím, že za ten náhrdelník by se dala pořídit celá rytířská zbroj."

Potom však pokynul své sestře, aby je opustila.

„Teď nás nech o samotě, Arúwen. Jsou věci, které přináleží pouze mužům, a není vhodné, aby je poslouchaly ženské uši. A postarej se, abychom při dnešním obědě našeho vzácného hosta jaksepatří uctili. Osobně dohlédni na přípravu všech chodů. Mohu doufat, drahý pane Beregire, že neodmítnete pozvání ke stolu? Doufám, že účelem vaší návštěvy nebylo jen předání toho vzácného daru."

Beregir přikývl. „Rád přijímám vaše pozvání, pane Mapore. Bude mi ctí společně poobědvat. Myslíte si, že bychom mohli v čase, jenž do oběda zbývá, prohovořit několik diplomatických záležitostí?"

„Samozřejmě. Pojďme se projít do zbrojnice. Mám tam několik nových kousků, kterými bych se rád pochlubil."

Oba muži vyšli z audienčního sálu, přešli nevelké nádvoří a vstoupili do prostorné zbrojnice, kde bylo možno za nepřízně počasí i cvičit. U stěn sálu stály dřevěné stojany ověšené množstvím zbraní těch nejroztodivnější tvarů i cizokrajného původu. Byly to štíty, sekery, kopí, halapartny i meče. Hradní pán si to namířil k protější stěně, kde bylo na stojanu zavěšeno několik seker.

„Dobře víte, pane Beregire, jak my Hastamirové milujeme naši erbovní zbraň. Podívejte, tady mám několik nových kousků. Ale tahle je mezi nimi opravdový klenot."

Mapor natáhl ruku a vyjmul ze stojanu mohutnou dvoubřitou sekeru velmi nezvyklého tvaru s nádherně cizelovanými čepelemi. Hradní pán ji uchopil jednou rukou a několikrát s ní mávl kolem sebe.

„Ta násada je nová, původní pro mě byla příliš krátká, ale čepele jsou pravé. Vidíte ty stříbrné žilky v namodralé oceli? Skutečná trpasličí sekera z Aglarondu. Něco takového už se dnes nedá sehnat. Stála mě celé jmění, ale dokáže přetnout železný prut silný jako palec a na čepeli nenajdete ani stopu poškození. Zkuste, potěžkejte si ji."

Ačkoliv Beregir uchopil násadu sekery oběma rukama, její váha ho tak překvapila, že měl co dělat, aby ji udržel.

„No pro mne je to trochu těžké náčiní. Já raději pracuji s něčím lehčím. Moje ruce jsou zrozené pro meč a dýku."

Mapor se ze široka usmál. „Vaše šermířské umění je vyhlášené, pane Beregire. Je známé v celém Městě. Ale pochybuji, že některý z vašich mečů má tak ostrou čepel. Podívejte!"

Hradní pán si vyhrnul rukáv a objevilo se mohutné svalnaté předloktí pokryté dlouhými černými chlupy. Druhou rukou chytil sekeru pod hlavou a jedním ostřím si přejel po hřbetu předloktí. Na kůži mu zůstal hladce vyholený pruh kůže. Mapor se vítězoslavně usmál.

„Je jako břitva. Tou bych si troufl přeseknout chlapa v půli."

Beregir pochvalně zakýval hlavou. „Obdivuhodné. Náš rodový meč Sard byl stejně ostrý. Už jsme s bratrem nedoufali, že jej ještě někdy získáme zpět. Algatirenové o něj přišli, když Belahir padl v mokřadech Nînthâru."

„Slyšel jsem. Ale vaše slova naznačují otevřený konec?"

Hovor se nečekaně stočil do směru, který Beregirovi vyhovoval, protože celou dobu netušil, jak začít. Zakýval tedy hlavou a pohotově odpověděl: „Vrátil se. Po osmi letech je zase zpět mezi rodovými relikviemi. Ale neuvěřil byste, pane Mapore, za jakých okolností se vrátil a kdo nám ho předal."

„Nenapínejte mne, drahý příteli. Kdo vám jej přinesl?"

„Před pár týdny jsem byl členem poselstva, které navštívilo samotného Rômenkhôra v jeho ležení. Během slyšení jsme ho s bratrem spatřili vedle jeho křesla. Prý válečná kořist. A představte si, pane Mapore, že Rômenkhôr nám jej vrátil. Prý jako poctu statečnosti našeho bratra Belahira."

Beregir se na chvíli odmlčel a zkoumavě si Mapora, který nevěřícně kroutil hlavou, prohlížel.

„U Gortarova biče, kdyby mi to vyprávěl někdo jiný, tak se mu vysměju, že ty bulíky má věšet na jiný nos."

„Ano, máte naprostou pravdu, je to tak nepravděpodobné… Vypadá to, že Pán východu si váží jak statečnosti, tak moudrosti. Myslím, že tu vlčí hlavu mu nasazují neprávem. Je to podle všeho uznalý a moudrý vladař. Kdo ví, možná by byl lepším správcem města než ten nešťastný potomek Valcamarenů, který jde poslední roky od porážky k porážce."

Mapor se na Beregira podezíravě podíval. Byl to přímočarý a hřmotný muž, ale nebyl hloupý a hned vytušil, že to, co bylo právě řečeno, nezaznělo jen tak pro nic za nic. S odpovědí si tedy dal na čas.

„Hmm. Říká se, že hloupý přemýšlí o tom, co řekl, moudrý o tom, co řekne. A já si nemyslím, že vy byste byl hlupák, pane Beregire. Chcete mi snad naznačit, že Algatirenové se chystají na změnu korouhve? Hastamirové nikdy vášnivými stoupenci strany Luinrim nebyli, a tak se můžete spolehnout, že já svůj vazalský slib dodržím."

Beregir se spokojeně usmál. „Děkuji, pane. Věděl jsem, že Ael Martur byl vždy tou nejjistější oporou našeho rodu. Ale nepospíchejme. Myslím, že mluvit v současné době o změně strany je hodně předčasné. Domnívám se, že jako rozumní muži bychom si měli najít čas a zvážit to, co nám Rômenkhôr nabízí. To ještě neznamená, že opouštíme vlastní tábor. Nemám pravdu?"

Mapor s úšklebkem přikývl. „Přirozeně. Vždy je třeba nejdříve jednat a teprve potom válčit. A vy víte, pane Beregire, co by nám Rômenkhôr mohl nabídnout?"

Beregir se spokojeně usmál. Bylo to jednodušší, než doufal.

„Určitě vstřícnost a pochopení pro naše zájmy," odpověděl Beregir. „Ani netušíte, drahý švagře… Nevadí, když vás tak budu oslovovat?"

„Ale samozřejmě. Už jsme v podstatě příbuzní," mávl rukou nedbale Mapor.

„Dobře. Ani netušíte, jaké prostředky má náš možný budoucí spojenec k dispozici. Tady pro vás jen nevelký závdavek."

Beregir vytáhl váček, který získal předchozí noci, a na malý stolek z něj odsypal polovinu. Byly to asi dva tucty velkých zlatých mincí, které se rozkutálely po desce stolu. Mapor překvapeně zamrkal.

„To jsou…"

„Ano správně, švagře, laurity. Za tuto skrovnou hromádku, a opakuji, je to jen drobný závdavek, si můžete pořídit novou zbroj nebo měšťanský dům na druhém břehu. Tak co vy na to, švagře, jak se vám zamlouvají důvody Pána východu?"

Hradní pán se chamtivě usmál a shrnul mince do své obrovské dlaně. „Myslím, že mají svou váhu. Bude-li nás přesvědčovat tímto způsobem, budou mé uši a dlaně vždy otevřené."

„To rád slyším, švagře. A navíc je tady ještě jeden velmi zajímavý důvod, proč mít oči a uši otevřené. Jsou tady jisté věci, které velmi naznačují, že Rômenkhôr je…"

Beregir se dramaticky odmlčel a Mapor se na něj zvědavě podíval.

„Víte, co se povídá mezi sedláky zde v Nîlparu, stejně jako mezi měšťany ve Městě…"

„Co se povídá?"

„Posledních pár let se z každého kmána stal bard a znalec Královnina proroctví. Víte, o čem mluvím? O návratu Stínu jste slyšel?"

„Slyšel," odpověděl stručně Mapor a Beregir okamžitě postřehl změnu jeho postoje. Tatam byla rozvernost a veselost. Najednou před ním stál opatrný a nedůvěřivý muž. Beregir zaváhal, ale teď již nemohl udělat krok zpět.

„Podle všeho to vypadá, že Rômenkhôr je ten již před staletími předpovězený Stín."

Beregir se úkosem podíval na Mapora a viděl, že jeho společník úplně ztuhl.

„Slyšel jsem to přímo z jeho úst," doplnil tedy o poznání tišeji a váhavě Beregir.

„Pak to je lež, protože já vím, kdo je předpovězený Stín!" ozvala se překvapivá odpověď.

Teď bylo na Beregirovi, aby překvapením pootevřel ústa, a potom z něj vypadlo: „Jakže? Co jste to řekl? Chcete říct, že Rômenkhôr je podvodník? Nechápu!"

„Netroufám si, říct, že je podvodník. Vím, že jeho moc je obrovská, ale není předpovězeným Stínem. Protože ten nepřijde na svět v lidské podobě a ani jeho moc nebude pocházet z tohoto světa."

Na okamžik zavládlo ticho a oba muži se na sebe mlčky dívali, jako by v duchu poměřovali své síly. Beregir překvapený tím, že ačkoliv Mapor tak snadno přijal jeho nabídku, přesto si tak pevně stojí za svým. Mapor zvažoval, zda svým tvrzením nepřijde o budoucího švagra a zisky, které by mu z toho spojení kynuly. Jejich hra se v tom okamžiku ocitla opět na začátku.

„Chcete mi říct, drahý Mapore, že víte, kdo je předpovězený Stín, a současně naznačujete, že to není bytost z tohoto světa?" ubezpečoval se pomalu Beregir, zda svého společníka správně pochopil.

„Pochopil jste mne naprosto přesně."

„Nemohl byste to trochu rozvést? Omlouvám se, ale nějak mi stále unikají souvislosti."

„Je to rodové tajemství Hastamirů. Doposud jsem o něm s nikým, kdo není s Hastamiry pokrevně spřízněn, nehovořil," odpověděl váhavě Mapor.

„To už pro mne neplatí, co se týče budoucího sňatku s vaší sestrou, jsme dohodnuti," namítl Beregir.

„Jistě, jistě, věřím vám, ale přece jenom…"

„Já vám nalil čistého vína, Mapore, nezasloužím si totéž?"

„Dobrá, řeknu jen to nejnutnější a vy mi teď slíbíte, že do vaší svatby nebudete pátrat po dalších skutečnostech a vše, co vám sdělím, udržíte v tajnosti. Platí?"

„Na mou šlechtickou čest."

„Znáte pověst o Poslední válce a porážce Pána děsu?"

Beregir přikývl. „Myslíte Gortara? Přirozeně."

„Jeho pobočníky byli muži, kteří vyměnili svou duši za věčný život a moc. Jenže netušili, že jejich nesmrtelnost je spojená s bytím jich pána. Když se Gortar propadl do nicoty, propadla se tam i jejich těla. Oni však nemohli zemřít, přáli si nesmrtelnost, kterou jim jejich pán daroval. Stali se z nich neviditelné přízraky. Je to už téměř čtyři století, co se jeden z mých předků vydal do Elshirova léna, aby se přesvědčil, kolik je pravdy na pověstech, které se odtud šířily."

„Jaké pověsti?"

„O střetnutí neviditelného démona a jeho neldského lovce. Ty pověsti se šířily po celém jihu od Pětiměstí až po Nogashaar."

„Cože? O tom jsem nikdy neslyšel?"

„V Dôrminaru ten příběh nikdo nezná. Hastamirům jej přinesl můj předek. Dnes je možná ještě znám v pouštích daleko na jihu v Elshirově lénu.“

„Aha, a co dál?“

„Můj předek toho démona nalezl a přivedl ho zpět sem do tohoto kraje, do míst, kde kdysi sídlil.“

„Jak se jmenoval ten váš předek?“

„Borlas.“

Beregirovi svitlo. „Myslíte Borlas Černý, který za časů Haiwandôra založil ve Městě kult Morzirim, černých?

Mapor jen mlčky přikývl.

„A kdo je tedy podle vás ten Stín?“

„Hirmor, nehmotný přízrak dávného vládce východu.“

Beregir se na něj nevěřícně podíval. „Děláte si ze mě legraci, Mapore. Chcete abych uvěřil těm zkazkám, které se vyprávějí po hospodách?“

„Budete muset, švagře, protože to nejsou zkazky.“

„Chcete mi říct, že jste ho viděl?“ zeptal se Beregir s úšklebkem.

Mapor přikývl.

„Ale počkejte, to by znamenalo…“ Beregir se zarazil. „Že i vy patříte k zakázané sektě?“

Mapor jen znovu přikývl.

„A Arúwen? Moje budoucí choť?“ Tentokrát se Beregir dočkal odpovědi.

„Je kněžkou kultu, tou, jež přináší Hirmorovi oběti.“

„Zatraceně,“ neovládl se Beregir. Ale vzápětí se mu vybavilo, co slyšel během včerejšího nočního rozhovoru.

„Dobře víš, že za městskými zdmi žijí takoví, co již léta očekávají návrat Stínu. Mezi nimi najdeš první stoupence. Nic o nich nevíš. Budeš se divit, až mezi nimi najdeš i měšťany a urozené…“

Beregirovi blesklo hlavou, že tuhle příležitost je třeba využít? Znovu podíval na svého leníka. Mapor čněl nad něj, stál jako hora, ruce založené na prsou a ústa pevně sevřená.

„Je-li má snoubenka kněžkou černých, kultu, který není v Dôrminaru povolen, pak svým sňatkem dost riskuji?“

„Svým způsobem jistě, pane Beregire. Ale na druhé straně získáváte tak věrné spojence, jaké byste nikde jinde nenašel,“ odpověděl sveřepě Mapor.

„Ale podle toho, jak jsem porozuměl tvým slovům, ty Rômenkhôrovi nikdy věrnost přísahat nebudeš, protože uznáváš jiného pána. A Královnino proroctví o dvou stínech nehovoří. Já mám Rômenkhôra, ty Hirmora. Co nás tedy spojuje? Já vidím jen to, co nás rozděluje.“

„To, co máme společné, pane Beregire, jsou naši nepřátelé.“

„Říkáš nepřátelé? Budiž. Jaké nepřátele mají Hastamirové?“

„Znáte to staré přísloví, že existují tři druhy nepřátel… Nepřítel sám, potom nepřítel mého přítele a nakonec ještě přítel mého nepřítele.“

Beregir se na Mapora s uznáním podíval. Doposud svého budoucího švagra považoval za prostého hromotluka, kterému bohové ubrali na rozumu to, co mu přidali na těle. Teď pochopil, že se hluboce zmýlil.

„Abych se v tom vyznal. Dôrminaru dnes vládnou čtyři rody, které mají zastoupení v královské radě. Kdo je tedy kdo?“

Mapor se usmál. „Nepřítelem Hastamirů i Algatirenů jsou Taurenové.“

„A co královský rod, Valcamarenové?“

„Nepřátelé mého přítele. Nepřipravil vás snad Maledôr o čelenku pelenhirů?“

Beregir s jízlivým úšklebkem přikývl.

„A co Querrtarenové? S nimi Hastamirové nikdy žádné spory neměli.“

Mapor pokrčil lhostejně rameny. „To jsou ti poslední. Přátelé mého nepřítele. Není náhodou pravda, že královský kancléř Devren už je v paláci Taurenů jako doma? Je to velký ctitel princezny Erendis a o tom, že se jeho syn dvořil Gawrenově dceři Gwinel si štěbetají i holubi na dôrminarských střechách.“

Dôrminar, Staré město, o rok později, měsíc usínání 553 e. d.

„Můžeš jít, Doiril, až tě budu potřebovat, zazvoním. A dohlédni na děti, za chvíli by měla přijít kojná a víš, že si nepřeji, aby s nimi byla sama,“ nařídila Erendis světlovlasé komorné, která se uklonila a rychle odešla.

Erendis se otočila, aby přešla k sekretáři, a vyjmula z něj dvě pouzdra opatřená královskou pečetí. V každém z nich byl svitek se stejným textem, který napsal její otec krátce před svým odchodem z Dôrminaru. Předal jí je do úschovy se slovy, že je poslední z přímé linie královského rodu, kdo zůstává zde v sídelním městě. Erendis jeden ze svitků vyjmula z pouzdra a rozevřela jej, aby očima přelétla ručně psaný text. Musela se několikrát zhluboka nadechnout a vydechnout, než ucítila, jak se její vnitřní napětí uvolňuje.

„U všech bohů, čím jste mě to, otče, pověřil. To břímě neunesu,“ zašeptala tiše. „Jeden z nich dnes dám Devrenovi, musím se o to tajemství podělit.“

Když to rozhodnutí udělala, viditelně se jí ulevilo. Věděla, že musí být silná, ale bylo toho tolik, s čím se za poslední měsíce musela vyrovnat. Již před rokem opustila královský hrad, který po odchodu jejího otce osiřel. Přestěhovala se do paláce v posledním podhradí, který od nepaměti obývaly neprovdané královské dcery. Obývala jej s dětmi a několika málo služebnými, protože její druhý manžel Erindil Tauren trávil poslední týdny dole ve městě, kde se snažil burcovat a sjednocovat příznivce strany Gwenrim. Občas od něj nahoru do Starého města dorazil stručný list. Zprávy, které v nich stály, jí přidělávaly na čele další vrásky. Zhluboka si povzdechla.

„Jak neuvěřitelně se můj život za poslední roky podobá osudu Celebrías. Jako ona jsem zažila zářivou slávu hlavního města. Jako ona jsem přišla o milovaného muže. A jako ona teď na vlastní kůži zažívám trudný konec velkého království. Tenkrát v těch dávných dobách začaly krátce po její smrti Bědné roky. Co čeká nás dnes? To se opravdu naplní poslední Královnino proroctví a vrátí se Stín?“

Rázně se narovnala, znovu stočila svitek a vložila jej do kovového pouzdra. Jeden z nich uložila do sekretáře a druhý ukryla do svých šatů. Nesmí podléhat těm chmurným myšlenkám.

Vrzly dveře a do komnaty vstoupil mladý muž. Byl to její osobní komorník, který se současně staral i o její knihovnu a rodový archív. Jmenoval se Galinas, a ač pocházel z prostého rodu, byl mimořádně bystrý, a proto jej Erendis ráda přijala do svých služeb. Navíc měl pro svou funkci i vynikající vzdělání, protože byl bakalářem dôrminarského vysokého učení.

Komorník se uklonil a řekl: „Výsosti, vaši hosté už dorazili a čekají."

„Jsou všichni, Galinasi?"

Muž přikývl. „Obě švagrové Vaší Výsosti, Cellin Tauren a Gwinel Tauren, už čekají v přijímacím sále. Dorazil i rhinardin Devren Querrtaren se svým synem Galahirem. Ty jsem zatím nechal čekat v předsálí."

„Dobře, Galinasi, vyřiď hostům, že hned přijdu a postarej se, aby o ně bylo patřičně postaráno. Pohoštění jsi nechal nachystat?" obrátila se Erendis tázavě na komorníka.

Ten se jen uklonil. „Podle přání Vaší Výsosti."

„Dobře, dobře," mávla Erendis rukou, „tak už jdi, ať hosté nečekají," pobídla ho.

Když se za komorníkem zavřely dveře, Erendis ještě před zrcadlem zkontrolovala svůj zevnějšek, úspornými pohyby si upravila několik nepoddajných pramenů dlouhých světlých vlasů a pak rázně vyrazila do přijímacího sálu. Když před ní sluha otevřel dveře, naskytl se jí pohled na její švagrové, které jí poslední měsíce nahrazovaly její vlastní rodinu.

Vyšší z nich byla Gwinel Tauren, mladší sestra jejího současného chotě Erindila Taurena. Štíhlá bruneta s krásným oválným obličejem a s hnědozelenýma očima, které byly pro její rod tak typické. Její plné rudé rty se většinu času usmívaly a hodily se tak k její přátelské a vlídné povaze. Erendis velice ráda trávila čas v její společnosti, protože její bezprostřední a upovídaná povaha jí pomáhala zapomenout na strázně, které ji samou poslední dobou pronásledovaly. Bohužel pro ni však Gwinel trávila většinu svého času mimo město na hradě svého muže, Aerhase Rodonase.

Jejím naprostým opakem byla druhá švagrová, manželka Erindilova mladšího bratra Garlinda. Tichá a skromná černovláska se snědou pletí, jaká nebyla v Dôrminaru běžně k vidění. Dlouhé černé vlasy měla rozpuštěné a na místě je držela jednoduchá stříbrná čelenka. Na rozdíl od hovorné Gwinel se držela většinu času zpět. Cellin sice pocházela z královského rodu Goniů původem z Chagaru, ale celé své dětství prožila ve vyhnanství v Pomoří. Její rod vyhnali z rodného města již před desetiletími Gortrogové, a tak ač byla královské krve, poznala na vlastní kůži ústrky a nouzi.

Navíc se to nezlepšilo, ani když ji Garlindo přivedl do Dôrminaru. Zdejší dvůr ji příliš vstřícně nepřijal. Především Garlindův bratr Erindil se ke sňatku stavěl velmi nevraživě. Přece jen pocházela z Goniů, z krve proklínaného Elshira Krutého. Ačkoliv od časů jeho vlády už uplynula dlouhá staletí, tak dôrminarská šlechta nezapomněla. Tvrdohlavý Garlindo si však prosadil svou a jeho otec Gawren nakonec ke sňatku svolil. I Erendis se k ní zprvu chovala

velmi zdrženlivě, ale v posledním čase si skromnou švagrovou oblíbila. Vždyť i ona sama se musela v poslední době uskromnit a poznala tak odvrácenou stranu bohatství a moci.

Když vstoupila do sálu, obě ženy se otočily a hluboce se uklonily. Byla to sice jejich švagrová, ale dvorské mravy vyžadovaly pro dceru posledního krále Enqaindoru zvláštní důstojenství. I Erendis odpověděla úklonou, i když její pozdrav byl o poznání zdrženlivější. Když tak bylo učiněno dvorské etiketě zadost, rozpřáhla ruce a obě švagrové jednu po druhé objala a políbila na tvář.

„Arlé Avalim, vítám vás obě, mé drahé příbuzné, a děkuji, že jste vážily tu dlouhou cestu ze Severní čtvrti až sem do horního podhradí. Doufám, že vás cestou nepotkaly žádné nepříjemnosti? Přece jen poslední dobou přestává být dole bezpečno, alespoň podle zpráv, které mám od svého chotě."

Obě ženy zavrtěly hlavou a za obě odpověděla Gwinel. „Arlé Avalim i vám, Výsosti. Naopak. Ta cesta byla příjemným vytržením z jednotvárnosti, která poslední týdny v Celebriíně paláci panuje. Vyrazily jsme obě už ráno a na oběd jsme se zastavily v Paláci Melarocců u mé sestřenice Lewyan. Myslím, že hovořím za nás obě, když řeknu, že nás vaše pozvání potěšilo."

„Jak se daří paní Lewyan?" zeptala se více ze slušnosti než ze skutečného zájmu Erendis.

„Myslím, že dobře. Mám vás pozdravovat, Výsosti," odpověděla Gwinel.

„A její syn?"

„Gellain? Už mu budou čtyři roky. Vypadá, jako by matce z oka vypadl. Ten samý nosík i ty pihy."

Erendis se přívětivě usmála a zeptala se: „A co vaši synové, drahé švagrové?"

„Segestir je po dobu mého pobytu ve městě v péči své chůvy na Kharu, na hradě mého manžela," odpověděla Gwinel, která ač jí bylo teprve dvacet let, byla už tři roky vdaná. „Pozítří se vracím na Khar a přiznám se, že se nemohu dočkat, až ho opět uvidím."

„A co váš syn, drahá Cellin? Jmenuje se Garlin, není-liž pravda?" obrátila se Erendis na druhou švagrovou. Ta přikývla, ale přes její tvář přelétl stín smutku. „Máte skvělou paměť, Výsosti. Ano, Garlin. Syn je ještě maličký, má sotva rok. Tak mu ani nevadí, že už tak dlouho postrádáme jeho otce Garlinda. Odešel na jaře krátce po svátku enqainoré. Měl se vrátit do několika týdnů, ale od té doby o něm nemám žádné zprávy. A co vaše děti, Výsosti?"

Erendis pokývla hlavou. „Estel je v pořádku, děkuji za optání, ale moc rozumu ještě taky nemá. Konečně, je asi stejně starý jako Garlin."

„A dcera?" zeptala se Gwinel. „Stále ještě postonává? Vaše výsost ji ještě nikomu z příbuzných neukázala. Je to ale smůla. Dvojčata a jedno zdravé, a druhé tak churavé. Ale člověk musí dokázat osud přijmout, Avalim nar tauri, jak tady v Dôrminaru říkáme."

Erendis se ani nesnažila předstírat, jak je jí poznámka švagrové nepříjemná, na což zareagovala Cellin. „Myslím, že zdraví dětí Její Výsosti není důvodem naší návštěvy, Gwinel. Možná bychom měly paní Erendis požádat, aby nám objasnila, proč nás pozvala."

Erendis se na Cellin vděčně usmála a ukázala ke stolu, kde bylo připravené pohoštění.

„Dobře. Neposadíme se k tomu rozhovoru?“

Potom vzala malý stříbrný zvonek a zazvonila. Do místnosti vstoupili sluhové, aby šlechtičnám v honosných robách usnadnili usednutí ke stolu a obsloužili je. Když byly poháry nalité a občerstvení na talířích, vykázala Erendis sluhy pokynem ruky ze sálu.

„Omlouvám se, ale nadále se budeme muset obsloužit samy, protože to, co vám chci sdělit, není určeno pro cizí uši,“ řekla omluvně Erendis. „Jak jistě víte, situace ve Městě se za posledních několik týdnů velmi zhoršila. Můj manžel je přesvědčen, že Beregir Algatiren něco připravuje. Předpokládá však, že si Nômrim nic nezačnou do skončení podzimních dostihů. Nedovolí si porušit starou tradici.“

Erendis se na chvíli odmlčela a obě ženy ji napjatě sledovaly. Oběma už bylo více než zřejmé, že se nebude jednat o žádnou zdvořilostní návštěvu.

„Erindil netuší, co Beregir plánuje, ale obává se nejhoršího. Proto rozhodl, že se musí z hradu odvést a ukrýt nejdůležitější část královského archívu. Rhinardin Devren se svými úředníky již pracuje několik týdnů na tom, aby vytřídil ty nejdůležitější listiny.“

Erendis se opět odmlčela a bylo vidět, že obě její spolustolovnice se zarazily a zbledly. Po městě kolovaly všelijaké zvěsti, ale ani jedna z nich netušila, že situace je tak vážná.

„To opravdu nejsou dobré zprávy. Dobře, Výsosti, váš choť asi ví, co činí. Ale jak v té záležitosti můžeme pomoct my?“ zeptala se tiše Cellin.

„Erindil by si přál, aby totéž potkalo i část knihovny Celebríina paláce. Zemské knihy, kroniky a další dokumenty. Je tak zaneprázdněn, že on sám na něco podobného nemá čas. Paní paláce jste dnes vy, drahá Cellin. Můj choť by vás chtěl požádat, zda byste to mohla nějak diskrétně zařídit?“

Cellin pokrčila rameny a zdráhavě přikývla. „Pokusím se, ale víte, Výsosti, nepocházím z rodu Taurenů a nevyznám se v jeho minulosti ani v knihovně.“

„Chápu. Pošlu vám tam na několik dní Galinase, aby to vytřídil. Můžete to pak nechat uložit do truhel a připravit k odvozu?“

„Myslím, že to půjde. Za pár dní začnou trhy a slavnosti. Mohu dát většině služebnictva volno, budou nadšení. Nechám v paláci jen ty nejvěrnější, kteří to připraví.“

„Výborně,“ odpověděla Erendis. „A pro vás, Gwinel, váš bratr taky něco má.“

„Poslouchám, Výsosti?“ odvětila zvědavě švagrová.

„Jde o ty písemnosti, které musí opustit Dôrminar. Co myslíte, Gwinel, souhlasil by váš choť, aby se ty truhly uložily na přechodnou dobu na sídelním hradě Rodonasů? Říkala jste, že se vracíte na Khar. Mohla byste vaši cestu o pár dní odložit? Našlo by se pro ně ve vašem doprovodu místo? Přece jen to bude několik vozů.“

„To je naprostá samozřejmost, Výsosti. Pro Rodonase to bude čest, střežit část královského archívu.“

„Děkuji. Možná že Khar nebude do budoucna hostit jen královský archív.“

„Jak prosím?“

„Můj manžel trvá na tom, abych hned po dostizích i s dětmi opustila hlavní město. Bohužel Taurenové mají na jihu v Lônardu jen nevelké statky a k žádnému z nich nepřísluší hrad nebo tvrz, která by mu připadala dost bezpečná a důstojná.“

Gwinel na své židli překvapeně poposedla a uklonila se.

„Výsosti, jaká čest pro Khar! Hostit samotnou královskou dceru. V tom případě musím odcestovat co nejdříve. Nejlépe hned zítra, abych pro váš pobyt vše připravila.“

„Jen tolik nespěchejte, drahá Gwinel. Nezapomínejte na bratrovu prosbu. Bude vás doprovázet Devrenův syn, aby dohlédl na uložení těch písemností. Tuším, že se jmenuje Galahir. Nebude vám to vadit?“

Když Gwinel zaslechla jméno šlechtice, který ji měl doprovázet, přelétl jí tváří úlek, ale potom rozhodně zavrtěla hlavou. Kupodivu však nic neřekla. Erendis chvíli mlčela, jako by očekávala nějakou odpověď, potom jen pokrčila rameny a řekla: „V tom případě bych oba šlechtice ráda pozvala k našemu stolu, jestli souhlasíte. Už delší čas čekají v předsálí.“

Erendis vzala do ruky opět zvonek. Když se objevil komorník, řekla: „Vyřiďte panu rhinardinovi, že Erendis Valcamaren jej očekává.“

Když komorník odešel, otočila se Erendis k oběma příbuzným. „Drahé švagrové, domnívám se, že nás čekají velmi těžké časy. Mám předtuchu, že se to bude týkat především vás Gwenrim, stoupenců zelené, a potom nás Lunrim, nositelů modré. Máte-li mezi nimi své blízké, varujte je. Má-li kdo z nich statky mimo město, kam se může na přechodnou dobu uchýlit, ať v nebližší době Dôrminar opustí.“

Bylo vidět, že teprve nyní na obě ženy dolehla vážnost situace. „Pokusím se varovat své sestřenice Curuwen a Yannel. Nyannel, ta je na Ciberontu u svého muže, té určitě nic nehrozí. A co vy, Cellin, máte kam odejít? Propuknou-li ve městě nepokoje, nebude asi ani Celebríin palác dost bezpečným úkrytem,“ obrátila se Gwinel na švagrovou.

„Nevím. Jsem tady cizinka a jak uvedla Výsost, Taurenové žádné opevněné statky v Lônardu nevlastní. V prvním okamžiku mě napadlo, že bych požádala o pomoc paní Lewyan, kterou jsme dnes navštívily. Severní podhradí má vlastní hradby a říká se, že odtud vedou stezky do hor.“

Gwinel už nestačila odpovědět, protože se otevřely dveře, do komnaty vstoupili dva muži a Erendis se zvedla ze svého místa, aby je uvítala.

„Děkuji, rhinardine, že jste přijal moje pozvání, vážím si toho.“

Starší muž se hluboce uklonil a poklekl, aby Erendis políbil ruku.

Potom se postavil a řekl: „Arlé Avalim, Výsosti, i vám dámy,“ řekl kancléř a kývl hlavou směrem k oběma mladým šlechtičnám.

„Celý život jsem strávil ve službách rodu Valcamarenů, Výsosti, a tak je pro mě čest přijmout pozvání jedné z jeho dcer. Musím podotknout, že té nejkrásnější.“

Erendis se usmála. „Jste galantní muž, pane Devrene, a o vaší loajalitě ke královskému majestátu ani na okamžiku nepochybuji. A děkuji za vaši

lichotku, poslední dobou jsem si už odvykla slyšet něco podobného z mužských úst.“

„Váš choť je velmi zaneprázdněný, Výsosti, žijeme v těžké době.“

„Máte pravdu, že mého manžela jeho současné povinnosti velmi zatěžují. Neviděla jsem ho již několik týdnů. Dostávám od něj jen listy, jako kdyby trávil většinu svého času někde v cizině. Zřejmě tam svou choť nepostrádá.“

Z princeznina hlasu byla patrná hořkost a bolest. Její druhý sňatek byl především politickým rozhodnutím, které učinila pod otcovým nátlakem. Ten po smrti Belahira Algatirena trval na tom, že nový správce města musí být pokrevně spojen s královským rodem. Dal jí na vybranou mezi Belahirovým bratrem Beregirem a Erindilem, nejstarším synem královského komořího Gawrena Taurena. Otcovu naléhání odolávala několik let, odvolávajíc se na smutek, který držela po prvním manželovi. Jak se však situace ve městě zhoršovala, podlehla a rozhodla se pro Erindila Taurena. Sňatek sice naplnil, co od něj její otec očekával, ale jí samotnou šťastnou neučinil.

Vnímavý Devren postřehl jemný osten bolesti v princeznině odpovědi.

„Vaše Výsost musí být trpělivá. Věřme, že opět přijdou lepší časy, a potom na vás bude mít váš choť více času. Dovolíte, abych vám představil svého syna? Galahir Querrtaren.“

Erendis se lehce usmála a nabídla svou ruku k polibku i mladému muži, který doposud klečel na jednom koleni vedle svého otce.

„Je mi potěšením, pane Galahire, jste tu vítán.“

Mladý šlechtic se postavil a Erendis ukázala rukou ke stolu. „A mně dovolte, pánové, představit vám své švagrové, které jsem již seznámila s naším plánem. Cellin Goni, choť mého švagra Garlinda.“

Cellin se zvedla od stolu, popošla k nim a oba šlechtici se uklonili a políbili jí ruku.

Potom Erendis ukázala na druhou švagrovou. „Gwinel Tauren, manželka Aerhase Rodonase.“

Oba muži se opět uklonili a políbili Gwinel ruku. Erendis přitom neunikl ruměnec ve tváři její švagrové, ani dlouhý pohled, který jí věnoval Galahir, jenž podržel její dlaň ve své ruce déle, než by odpovídalo etiketě.

Tak na těch povídačkách něco bude, pomyslela si Erendis. Narážela na to, že i Gwinelin sňatek měl především politické pozadí. Její otec Gawren Tauren potřeboval přetáhnout na stranu Gwenrim silný a mocný rod Rodonasů, který kolísal mezi přízní k bílým a zeleným. K tomu posloužil sňatek mladičké kněžny a Aerhase, dědice rodových statků Rodonasů v Lônardu. Mladá kněžna by však prý ráda své srdce dala jinému. Bohužel Querrtarenové byli sice urozeným a prastarým rodem, ale bez skutečné vojenské moci. Erendis potřásla hlavou, aby zaplašila dotěrné myšlenky, a ukázala ke stolu.

„Posaďme se, přátelé. Myslím, že je čas, abychom podrobně probrali náš plán a vše, co s ním souvisí.“

Dôrminarský hrad, měsíc usínání 553 e. d.

„Nesouhlasím s tím, abychom brány města otevřeli tomu přivandrovalci, který si tak nabubřele říká Rômenkhôr, Pán východu. Já to nikdy nedopustím. Ne, dokud jsem pelenhirem. Město patří králi.“

Erindil položil ruce zaťaté v pěst na desku stolu a rozhlédl se po jednotlivých účastnících městské rady. Někteří sklopili zrak, jiní jeho pohled klidně opětovali, ale jen jeden z nich se mu drze a vyzývavě podíval do očí. Byl to Beregir Algatiren, správce Východní čtvrti a jeho věčný oponent v radě.

„Kdo z nich je vlastně na mé straně? S kým mohu počítat?“ napadlo Erindila, když sledoval dvanáct mlčících mužů.

Kancléř Devren Querrtaren, dále Elred Arash, vzdálený strýc krále Elenhira. Marlas Yaarit, správce Severní čtvrti, sice původem až z Hardazinu, ale vždy věrný stoupenec královské strany. Nesôm Tareen, velekněz Amânhîrova chrámu? Nebyl si tím starcem vůbec jistý. Na druhé straně jeho názor nepovažoval za důležitý. Weren z rodu Cantarenů, správce Nového města? Stejně jako Marlas byl manželem jedné z jeho sestřenic, bohužel ani za jedním nestála žádná vojenská moc. Jazýčkem na vahách byli Galor a Yaren, oba z rodu Melarocců. Jeden bahiard, vrchní soudce, druhý správce Severního podhradí, oba váhající a lavírující mezi ním a Beregirem.

Ti, kteří mlčeli a uhýbali očima, stáli na Beregirově straně. Nový správce Starého města Mapor Hastamir, kterého do úřadu nedávno prosadil právě Beregir, správce Přístavu Folduin Aras a pak dva zástupci měšťanského stavu Haidar a Elmar, původem z Nového města. Za nimi stály městské cechy. Nebyly to veselé počty.

Erindil zkusil zapůsobit na jejich čest. „Co vaše přísahy věrnosti Městu a rhinardôrovi? “

Žádná odpověď. Postřehl jen Beregirův spokojený úšklebek. Ten dobře vnímal tichou podporu, kterou v tomto shromáždění má. Však taky s většinou účastníků dlouho a naléhavě hovořil. Barvitě jim líčil, jaký prospěch je čeká, když se v radě podaří jeho plán prosadit, a svá slova vždy doprovodil tučným měšcem, ve kterém však nebyly obyčejné stříbrné celiardy, ale zlaté laurity, jimiž jej zásoboval jeho nový dobrodinec a pán. Všichni si přejí, aby obklíčení města už konečně skončilo. Potřeboval by nějakou záminku, kamínek, který uvolní lavinu, jež už je spadnutí.

Postavil se, aby dal najevo, že chce hovořit. Neměl svou řeč připravenou, ale spoléhal se na svůj vnitřní hlas, jak tomu říkal. Za poslední rok měl často pocit, že ho slyší ve své hlavě, jak mu radí a napovídá. Tušil, odkud přichází, ale nebránil se. Naopak se rád nechával vést, mnohdy s údivem sleduje splétání intrik, které jeho vlastními ústy zosnovoval jeho nový pán.

„Pelenhir má samozřejmě pravdu. Město patří králi…“

Beregir se krátce odmlčel a rozhlédl se po zúčastněných.

„Ale otázkou je, kde vlastník města vůbec je? Nikdo z nás už jej neviděl téměř rok. Nebo se snad mýlím? Všichni věříme, že neuprchl, jak o tom hovoří pomluvy, které se šíří dolním městem. Odešel tedy pro pomoc? Ale proč tedy do dneška nemáme žádnou zprávu? Pro koho už rok hájíme hradby Dôrminaru? Pro někoho, kdo není? Nebo pro někoho, kdo se ke svému městu nehlásí? Rhinardôr nás opustil. To je skutečnost, pánové. Zda dobrovolně,

nebo nedobrovolně, to by bylo na dlouhý rozhovor, ale jeho výsledek vůbec nic nemění na skutečnosti, že naše město je dnes bez panovníka. Myslím, že otázkou, kterou bychom si měli položit, je, zda nás tím současně nezbavil přísah, které nás vůči němu povinují? Jsme-li bez vladaře, není naším právem a povinností postarat se sami o sebe? O své rodiny, domy a statky?“

Beregir se na chvíli odmlčel a znovu se rozhlédl po tiché radě.

„Věřím, že se nikdo ze slovutných rádců nedomnívá, že je v naší moci Gortrogy porazit. Když nemůžeme vyhrát, pokusme se u všech bohů alespoň vyjednat důstojnou prohru. Prohru, která nás nepřipraví o všechno. A nic si nenalhávejme, čas už dávno není na naší straně.“

Zavládlo dlouhé ticho, jež přerušil Haidar, bohatý patricij, který v radě zastupoval kupecké cechy.

„Myslím, že pelerin Beregir promluvil velmi rozumně. Hledejme cestu, jak se s obléhatelem domluvit. Obklíčení trvá už skoro osm let a příslušníky všech kupeckých cechů ve městě už stálo stovky a tisíce hřiven stříbra na ušlých obchodech. Myslím, že i městská pokladna už zeje prázdnotou. Z čeho chce pelenhir platit vojáky na městských zdech? Vypsat další mimořádnou daň? Měšťané už nyní reptají, co budou dělat potom?“

Erindil se na Haidara podíval s nepřehlédnutelným pohrdáním a opovržlivě ohrnutými rty.

„Vy kupci a vaše cechy. Nikdy vás nezajímá nic jiného než obchody a váš vlastní prospěch. Máte vůbec čest v těle? Nebo se řídíte jen tím počítadlem, které je ukryté ve vašich prodejných hlavách? Kolik už jsi, Haidare, dostal od toho prokletého gortara zlatých lauritů? Myslíš, že se mi nedoneslo, koho navštěvují jeho vyjednávači s plnými měšci pádných důvodů?“

Erindil krátce šlehl pohledem po Beregirovi, ale hned se vrátil zpět k patricijovi. „Zrovna ty, Haidare, bys určitě s novou daní žádný problém neměl. “

Beregir se tvářil, jako by se ho Erindilovy narážky nedotýkaly. S nepřítomným úsměvem sledoval, jak se věci dávají do chodu. Do hovoru mezitím vstoupil kancléř Devren.

„Vážený pelenhire, domnívám se, že rada nikam nedospěje, pokud budeme napadat jeden druhého. Na našich bedrech neleží jen odpovědnost za sídelní město, ale i za pokračování vládnoucí linie královského rodu Valcamarenů.“

„Jaké pokračování, Devrene? Valcamarenové žádné dědice nezanechali. Narâk padl při obraně Efalrontu a žádný potomek po něm nezůstal. A pokud zmizel i Elenhir, žádní přímí dědicové královské linie neexistují,“ ozval se Galor Melarocco.

„Nemyslím, že slova vycházející z vašich úst, aendîrle, pocházejí i z vaší hlavy. Kde berete jistotu, že rodová linie Valcamarenů skončila s princem Erúdorem, řečeným Narâk? I kdyby to byla pravda, je tady pořád Elred, strýc vládnoucího krále,“ odvětil Devren a ukázal na vedle sedícího Elreda, starého muže, který již překročil kmetský věk.

„Elred? Co ten má společného s Valcamareny? Nemá náhodou přezdívku Arash? Po otci, sigkhârovi z Khaspiru!“ ozval se výsměšný hlas obrovského

muže, který seděl u stolu vedle Beregira. Byl to Mapor z rodu Hastamirů, věrný Beregirův přívrženec.

„A zapomněl jste, rhinardine, ještě na jeho synovce! Endil Nîfar, po otci Nevrin. To je opravdu koruna královského rodu! Jeden valach, který už nikoho nezplodí, a druhý blázen, který neví, na co to má! Tomu říkáte dědická linie vládnoucího rodu, Devrene? Děkuji, ale ani před Arashi, ani před Nevriny se sekery Hastamirů neskloní! Jim jsem nepřísahal!“

Elred po té urážce zbledl jako zeď za ním. Erindila naopak ta otevřená urážka přímo vystřelila z křesla.

„Hastamirové, věční zrádci! Od dob Avaldôra zrazují město a rhinardôra. Zapomínáš, Mapore, že moje žena je princezna z rodu Valcamarenů, a kdyby už tady žádný jiný dědic nebyl, tak můj syn v sobě nese polovinu královské krve. Nezapomínej, kdo je jeho matka!“

Někteří členové rady se na Erindila pohoršeně a překvapeně podívali. Maporova řeč byla hulvátstvím a urážkou, které však každý, kdo jej znal, očekával. Ale Erindilova vášnivá odpověď představovala vznesení nároku na čelenku enqaindorských králů, a to bylo příliš silné téma i pro váhající Erindilovi stoupence. Tohle Beregir nemohl nevyužít. Postavil se a opřel se dlaněmi o stůl.

„Stejný podíl královské krve v sobě nosí i Aldorovi synové, a dokonce i potomci pelerinů z Qarciloru, pelenhire. Má snad proto někdo z nich nárok na královskou čelenku? Již několik týdnů jsem obviňován, že mi záleží více na mých nîlparských statcích než na potřebách našeho města. Opakovaně poslouchám výtky, že vyjednávám s pánem Gortrogů. My Algatirenové jsme dokázali své statky obhájit. A co Taurenové? Co zbylo z vašeho honosného sídla, pelenhire? Nemusíte mi odpovídat, všichni to víme. Ruiny, ze kterých vás Gortrogové vykouřili jako štěnice.“

Erindil vztekle odsekl: „Stejně tak všichni víme, že Nîlpar je svobodný nikoliv díky odvaze Algatirenů, ale díky zdi, kterou postavil Azgarinzil a kterou hájí meče placené z královské pokladny!“

Beregir, jako by Erindilovu odpověď neslyšel, pokračoval: „Své panství neudrželi, a navíc všichni víme, že většina Taurenů z Města uprchla jako krysy z potápějící se lodi. Konečně utíkání, to vám jde! Nevzpomínáte na váš spěšný odchod z Amlôgranu, pelenhire?“

Beregir se výsměšně otočil na Erindila, který zbledl, ale neodpověděl.

Algatiren tak mohl v klidu pokračovat: „Gawren, hlava rodu, uprchl z Města ještě před odchodem krále i se svým druhým synem Garlindem. Slovutní členové městské rady! Dobře zvažte svá rozhodnutí. Přikloníte se na stranu rodu, jehož příslušníci vás opustili? Rodu, který nedokázal obhájit své panství, ale chce nám říkat, jak máme bránit Město? Kam myslíte, že jeho rady a vláda naše město dovedou? Skončí jako jejich hrad! V ruinách!“

Beregir se odmlčel a vyzývavě a drze se díval přes stůl, Erindilovi do očí. Věděl, že vyhrál. Cítil, že většina členů rady je na jeho straně.

Erindil se naklonil přes stůl a vztekle zasyčel: „Ty prokletý hade. Jsi vázaný přísahou, právě tak jako já. Ale já ji na rozdíl od tebe neporuším. Já mám čest!“

Beregir se ušklíbil. „Sahá po královské čelence a káže nám o cti a přísahách.“

Erindil se vztekle otočil a odcházeje se u dveří se zastavil a zahrozil pěstí. „Nebudu sedět u jednoho stolu se zrádcem a jeho nohsledy. Klíče od městských bran mám já. A dokud jsem živ, tak je Gortrogům nevydám. A varuji vás! Zničím každého, kdo se o to pokusí. Budu s vámi zacházet jako se zrádci. Nechám vypálit vaše domy a paláce.“

Potom rudý zlostí a ponížením opustil radu.

Chvíli bylo ticho, než se ozval Devren: „Myslím, že během tohoto setkání již nic neprojednáme. Odcházím.“ Zvedl se a následován Elredem, Werenem Cantarenem a velekněžem opustil sál.

Beregir rozhodil teatrálně ruce a s neupřímným úsměvem se obrátil k těm, co zůstali. „Jsme sami. Neříkal jsem to? Jsme sami a sami se o sebe musíme postarat. Není nikdo jiný, kdo by spasil Dôrminar, kromě nás. Co radíte?“

Haidar potichu pronesl: „Když nám klíče od Města nevydá dobrovolně, budeme si je muset vzít násilím. Když je vyhlášená válka, je lepší zaútočit první.“

Vedle něj se ozval zlověstný Maporův hlas: „Souhlasím. Myslím, že přišel čas, aby sekery Hastamirů opět ochutnaly krev Taurenů. Jako za časů Avaldôrových.“

Beregir se zlomyslně usmál a rozhodil ruce.

„Rada rozhodla. Je někdo ze slovutných rádců proti?“

Neozval se jediný hlas.

„Potom tedy zbývá jen určit čas. Kdy?“

„Blíží se čas podzimních dostihů. Tou dobou do Města přijíždí množství venkovanů z Lônardu a Nîlparu. Díky příměří s azrakhârem sem dorazí po dlouhé době i cizinci z Pomoří. Mezi nimi se naše družiny ztratí. Co myslíte?“ navrhl Folduin Aras.

Dar bohů

Arigdar, narbelon 553 e. d.

Toho dne to v ulicích a uličkách směřujících do přístavu hučelo jako v úle. Byl krásný, sluncem prosvětlený a vůněmi končícího podzimu prosycený den a v Arigdaru začínal pravidelný velký trh. Na rozlehlé tržiště se valily stovky lidí, kupců, řemeslníků, rolníků, kejklířů, muzikantů, ale i obyčejných čumilů a zlodějíčků. Každá kapka této bublající a přelévající se lidské řeky vzývala svůj šťastný den. Všechny až na jednu.

Tou jedinou kapkou byl rozložitý muž střední postavy, oblečený do obvyklého oděvu kupce z Pomoří. Ten se skládal z dlouhého kabátce bez rukávů, který mu sahal až ke kolenům a byl ušitý z drahého temně modrého sukna z tkalcovských dílen vzdáleného Tivaku. Pod ním měl muž oblečenou světlou lněnou košili s bohatě nabíranými rukávy. Kabátec byl v pase předělený koženým páskem s naleštěnými mosaznými ozdobami, na němž visel kožený kapsář a malá dýka. Na nohou měl šedé lněné nohavice zasunuté do špičatých kožených škorní. Kožený byl i klobouk zakrývající již řídnoucí hnědé vlasy, které rámovaly kulatou poctivou tvář snědou od slunce a ošlehanou větrem během dlouhých let strávených na kozlíku kupeckého vozu.

Muž se jmenoval se Tharnizir a byl váženým členem zdejšího kupeckého cechu. V Arigdaru se povídalo, že v celém Pomoří není jiného kupce, který by tak dokonale znal kraj od hornatého Orizainu na jihu až po Kameniny na severu, od Velké řeky na východě až po Hraniční kopce na západě. Když se svými cechovními druhy procházel tržiště, zkoumaje novinky dovezené z jihu, byl ve svém živlu jako ryba ve vodě. A byl to vždy on, kdo měl poslední slovo. Řekl-li, že zboží je dobré, mělo to cenu hřivny stříbra. Nebylo divu, že jej úcta jeho druhů těšila, a velký trh tak byl představením, které vynechával, jen byl-li nemocen nebo na cestách.

O to více bylo překvapivé, že si to právě v tuto dobu namířil pryč od tržiště. Jeho stažené obočí, pevně sevřené rty a oči zarytě sklopené dolů k dlážděné cestě svědčily o vnitřním zápase, se kterým si namáhavě razil cestu proti proudu té lidské řeky. Několika známým, jež potkal a kteří jej zaraženě pozdravili, v odpověď jen zamračeně zabručel cosi nesrozumitelného.

Jeho myšlenky se dnes kupodivu nevěnovaly obchodu, ale návštěvě, kterou měl dnes dopoledne vykonat. Pravda, jeho žena o tom mluvila už dlouho, ale Tharnizirovi byla ta představa tak proti srsti, že ji odkládal tak dlouho, jak jen bylo možné. Včera však džbán ženiny trpělivosti přetekl a Tharnizir po krátké hádce ustoupil a slíbil, že ji uskuteční hned následující den. Bylo to sice navýsost nepříjemné, ale vzpomínka na odměnu, které se mu včerejšího večera za mužné rozhodnutí dostalo od jeho mladé ženy, vyloudila na jeho tváři spokojený úsměv. Jeho dobrá nálada však vydržela jen do chvíle, než na obzoru zahlédl starý královnin palác. Někde v jeho blízkosti byl cíl jeho

dnešní cesty. Šel totiž k vědmě, hadačce, kartářce nebo jak se těmhle podivným ženštinám říká.

„Bohové, jak já tyhle šarlatány nesnáším. Pfuj, to je ale mrzutost," rozmrzele zabručel a odplivl si. Neměl je rád stejně jako všechno, co se nedalo vzít do ruky, zvážit, změřit a spočítat. A přesto měl nyní namířeno k podobné čarodějnici, aby mu pověděla, co ho čeká, a ještě hůř, aby se jí zeptal, jak splnit kýžené přání milované manželky. Ale co dělat, když jeho jinak úspěšný život s mladou a krásnou ženou mařila jediná věc. Byli spolu již tolik let, a bohové jim doposud nedopřáli potomka. Zkoušeli všechno možné. Různé byliny, lektvary, snad i k čárům by se byli uchýlili, jen kdyby jim to přineslo vytoužené děcko. Přes veškerou snahu, modlitby a bohaté dary položené na oltář Dâurkhorova chrámu v Arigdaru jim však nebesa nakloněna nebyla.

Tharnizir sám by se smířil s tím, že jejich manželství zůstane nenaplněné, ale nikoliv jeho žena. Její neutuchající touha a víra jí nedovolily spát a vedly ji ke stále novým pokusům a nikdy nekončícímu hledání. A tak nakonec přišla s tím, že ve staré čtvrti pod starým královninym palácem žije stará žena, která již mnoha nemocným od jejich trápení pomohla.

„Nemusíš jí přec všechno uvěřit," brumlal si pro sebe v rámci své samomluvy zasmušile Tharnizir a pomalu stoupal do svahu, na kterém stál Aranitelôn, dominanta Arigdaru.

„Když se ti to nebude líbit, dáš té čarodějnici, co si řekne, sebereš se a odejdeš domů. Pro ženu už se nějaká ta výmluva najde."

Nějakou chvíli bloudil sám úzkými spletitými uličkami staré čtvrti, kde jen občas potkal osamělého chodce spěchajícího do přístavu, než konečně dorazil na místo, které mu žena udala. Stál před ním starý dům, který jistě pamatoval lepší a vznešenější časy tohoto města, ale nyní s opadanou omítkou vypadal stejně omšele jako všechny domy okolo něj.

„U Gortara, to je ale zbořeniště," zasténal Tharnizir, a jako by čekal, že uvnitř nebude moci dýchat, zhluboka se nadechl slaného vzduchu, který sem vítr zavál. Potom váhavě strčil do rozvrzaných vrátek, aby opatrně nahlédl do temného dvora, který se za nimi otevíral.

Chvíli trvalo, než si jeho oči zvykly na přítmí, které zde panovalo. Se směsí zvědavosti a nechuti přehlédl prostranství, kde se povalovala stará kola od vozu, nepotřebné nářadí a další harampádí. Dvorek byl zarostlý divokými keři a hložím a bylo patrné, že zde již dlouhá léta nikdo nepřiložil ruku k dílu. Konečně na opačné straně zahlédl podloubí, které již vypadalo lépe udržovaně. To mu dodalo odvahu, aby již s větší jistotou přešel dvůr a vystoupal po schodišti, jež vedlo do patra. Zastavil se až před malými tmavými dveřmi neurčité barvy, které snad kdysi byly červené nebo hnědé. Položil ruku na kliku, zrezivělé panty zasténaly a potom se najednou ozval hlas, ze kterého mu přeběhl mráz po zádech.

„Trápí-li tě otázky, na které nenalézáš odpovědi, vstup!"

Celý se otřásl a stáhl ruku z kliky. S vypětím veškeré své vůle potlačil nutkání otočit se na patě a zmizet. Po krátkém zaváhání položil ruku na kliku podruhé a otevřel dveře dokořán. Hleděl do nevelké místnosti, kterou jeho zkušené oči bleskurychle prozkoumaly. Jako první mu přišlo na mysl, že tady

se pravidelně potkává bída s nouzí. V koutě skříň, na zdi několik polic s množstvím prapodivných věcí, v rohu za zatahovacím závěsem vytušil prosté lůžko a uprostřed stolek, u kterého seděla starší žena velmi tmavé pleti. Ta má v sobě určitě krev Dulginů, těch tmavých zlodějů z jihu, napadlo ho.

„Hledáš bohatství, štěstí, nebo moudrost?“ zeptala se žena.

„Jak víte, že něco hledám?“ opáčil popuzeně a nevrle se na ženu podíval.

„Všichni něco hledají, a nejvíce to, co už dozrálo. Přitom by stačilo natáhnout ruku. Ale to nikdo nevidí. Každý pobíhá jako blázen, žene se jednou za tím a pak zase za oním. Nevidí, neslyší, že to, co hledá, stojí přímo před ním. A přitom stačí jen poodstoupit a rozhlédnout se.“

Žena se na okamžik odmlčela a znovu se na Tharnizira zkoumavě podívala, jako by z jeho tváře chtěla vyčíst odpověď na otázku, kterou položila. Když spatřila jeho nedůtklivý výraz, povzdechla si: „Jenže ty nehledáš moudrost. Takže co to bude? Bohatství, nebo štěstí?“

„No víte… ehm,“ ošil se Tharnizir, který konečně našel odvahu překročit práh komnaty, ale netušil, jak začít. Vůbec se mu nechtělo vykládat té staré ženě, proč přišel.

„Já hledám…“

A vtom mu bleskl hlavou nápad.

„Já vlastně hledám oboje. Štěstí pro svou ženu a pro sebe bohatství. Vždyť víte, bohatý muž svým majetkem učiní ženu šťastnou.“

Žena se na něj se zájmem podívala, přikývla a rozložila si po stole karty. Prohlédla si je, znovu je shrnula a zamíchala a potom začala velmi pomalu vykládat jednu po druhé. Pokaždé, když kartu položila, dlouze a zkoumavě se na kupce podívala. Vypadalo to, jako by na každé kartě bylo něco zapsáno a ona to porovnávala s předlohou, která stála před ní.

Tharnizir přešlapoval pořád ještě na stejném místě, a protože mu to nebylo ani trochu příjemné, nervózně se zeptal: „Mohu se posadit?“

Žena mlčky přikývla, ukázala na trojnožku před svým stolkem a pokračovala ve vykládání. Tharnizir se posadil na nepohodlné rozvrzané sedátko a úkradkem si prohlížel vybavení místnosti. Přitom ostražitě koutkem oka sledoval i stařenu, která seděla zamyšleně za svým stolkem, na němž ležely rozložené karty a spousta dalších věšteckých pomůcek, o kterých Tharnizir netušil, k čemu se používají.

Pak vědma zničehonic promluvila: „Ty bohatství nepotřebuješ. Tobě poslední dobou chybí jen ta špetka pověstného obchodního štěstí. Jsi dobrý obchodník, který umí využít svoji šanci, ale ta správná ještě nepřišla. Nemám pravdu?“

Aniž čekala na odpověď, kterou bylo jen překvapené Tharnizirovo přikývnutí, pokračovala: „V Arigdaru nejsi příliš dlouho, takže jsi stále ještě nekápl na ten správný obchod. Ale věz, že už nejsi daleko od svého cíle. Ale jinak máš pravdu. Tvojí ženě skutečně chybí štěstí, ale to nespočívá ve velikosti tvého majetku. Mně karty ukazují, že jí chybí dítě?“

Stařena se odmlčela, zvedla oči a podívala se přímo do těch Tharnizirových, a jestliže ten doposud dělil svůj zájem mezi ni a podivné

vybavení místnosti, nyní se jeho oči zastavily a pomalu se s překvapeným výrazem spustily k jejímu stolku.

„To je ale čarodějnice, jak na to jen přišla?“ pomyslel si v duchu. Ačkoli nechápal, kde to na těch svých malovaných obrázcích může vidět, byl přes své překvapení kupodivu i potěšen. Rád platil za dobré zboží a tady to začínalo vypadat jako dobrý obchod.

„Vlastně máte pravdu,“ dodal si Tharnizir kuráže a se zvednutou bradou prohlásil: „Přišel jsem i proto. Chci, abyste nám poradila, jak přijít k potomkovi. Zkusili jsme všechno možné, ale bohové nám nepřejí.“

„To se mýlíš, kupče. Bohové vám přejí a ukazují to i karty,“ věštkyně přejela otevřenou dlaní nad stolkem s vyloženými kartami a pokračovala, „ale zkrátka ještě nenastal ten správný čas. Chceš-li bohatou sklizeň, musíš vše dělat ve správný čas. Sít, plít, zalévat i sklízet.“

Stařena sáhla po jakési tyčce, opatrně ji zapálila o hořící svíci a vložila ji do úzké stočené bronzové spirály. Chvíli sledovala tenký proužek vonného dýmu, který se z ní vinul, a potom pokračovala.

„Osud každého člověka je určen již před jeho narozením, ale nezasvěceným je cesta zrozence stejně nezřetelná jako tento proužek dýmu. Tobě bylo souzeno setkat se s tvou ženou, i když jsi ji hledal dlouho. Mám pravdu?“

Tharnizir mlčky přikývl a vědma pokračovala: „Karty mi ukazují, že je mladší než ty. A nyní jste oba na důležité křižovatce. Když se správně rozhodnete, bude vám souzeno obojí, štěstí i bohatství. Tak to zkrátka je, kupče. Osud vždy žádá vyplnění jistých podmínek, než otevře svůj vak štědrosti.“

Tharnizir se pousmál a odpověděl: „Podmínky? Sem s nimi. Povídejte. Podmínky, ty já vyjednat umím.“

Stařena se podivně usmála a její pronikavý pohled opustil proužek dýmu a vrátil se zpět k sedícímu Tharnizirovi. Ten ucítil, jak se do něj její oči zabodly a pronikají až do nejskrytějších zákoutí jeho mysli.

„Ale tohle není podmínka, o které by se dalo jednat, kupče. S osudem nemůžeš vyjednávat. Buď ber, nebo nech ležet. Jinou možnost nemáš!“

Ukázala zpět na karty na stole, jako by očekávala, že v nich Tharnizir umí číst. Jednu z nich pomalu pozvedla a ve světle svíce ji otočila k Tharnizirovi.

„Vidíš? Toto je karta lvího prince s holí, je na ní mladý muž a lev. To je symbol tvého budoucího syna.“

Když Tharnizir zaslechl, co říká, cukl obočím a obtížně polkl. Kartářka mu však neposkytla žádný čas, aby se s touto překvapivou zprávou vyrovnal.

„On bude jednou velmi silný muž, ale nyní je jeho karta obklopena kartami osudových nepřátel. Vidíš, tady a tady,“ řekla stařena a ukázala mu po řadě karty ďábla a smrti. „Lev je příliš mladý a ještě není připraven. Proto potřebuje pomoc. Je mu souzeno, aby ztratil své nejbližší. To stojí tady.“

Kartářka ukázala na tmavou kartu s mečem a růží.

„To je karta Žalu a ztrát. Další karty jsou už tvoje. Karty Rychlosti a Nadvlády. Ty říkají, že musíš jednat rychle a neváhat. Tvou ochranou bude

tvoje víra a tvé úmysly. Máš nyní právě tolik síly, kolik jí potřebuješ ke splnění úkolu."

Vědma se na chvíli odmlčela. Tharnizir si ji netroufal přerušit a neodvážil se zvednout z místa, a tak jen natahoval krk ke stolku, aby viděl na rozložení karet. Trvalo nějakou chvíli, než žena opět promluvila.

„Je třeba spěchat, protože čas kvapí a kruh se stahuje. Vaším údělem není vychovat syna vlastního, ale dítě, které potřebuje pomoc. To je tady a tady." Žena ukázala na kartu ženy sedící u jezera a rytíře na voze.

„Přesně tohle mladý lev nyní potřebuje. Královna s pohárem je láska, něha, mateřská péče, to je tvoje žena. Karta Vozu ukazuje na tebe a nový začátek, změnu a cestu. Nový osud dozrává a brzy si prorazí cestu. Kolo štěstí se brzy otočí ve tvůj prospěch. Za jedné podmínky."

Stařena opět zabodla svůj zrak do Tharnizirových očí a ten jen překvapeně zamrkal.

„Budeš-li připraven, kupče! To dítě je pod ochranou starých bohů a čeká jej velmi dlouhá cesta. Bude jej provázet milost Avalim a odlesk této milosti vždy padne na všechny jeho průvodce a ochránce."

Nyní zase bylo ticho na druhé straně. Tharnizir přemýšlel. „Mám se postarat o nějakého cizího spratka? Kdo ví, co to bude zač. A ti Avalim, to se mi taky nelíbí. Prý bohové! Kdo to kdy slyšel? Bůh je jenom jeden. Kde to ta zatracená ženská vyhrabala? Já chodím do Dâurkhôrova chrámu jako všichni. Dám oběť a dostanu odpuštění či požehnání. Je to jako obchod. Dáš, dostaneš. Jednoduché kupecké počty. Tak jací bohové?"

Žena se opřela o své křeslo a zamyšleně ho sledovala.

„A co se stane, když to neuděláme?" zeptal se opatrně Tharnizir, zvídavě zvedl obočí a pohladil si rukou bradu. Jeho napjatý výraz se nedal přehlédnout.

„Zkoušíš vyjednávat, kupče? Neslyšels, co jsem ti řekla? Ber, nebo nech ležet! Ale ty už nemáš ani tuhle volbu. Pro tebe už není cesty zpátky. Ty jsi svým rozcestím už prošel, když ses rozhodl přijít sem. Tím jsi uvedl do chodu události, které není v tvé moci zastavit. Vytáhl jsi klín zpod kola vozu, který stál na svahu, a ten se rozjel. Myslíš, že ho dokážeš zastavit?" odpověděla s náznakem výsměchu v hlase vědma.

„Tak to je tedy nadělení. U Dâurkhôrovy pěsti! Já to věděl, že sem nemám chodit. Měl jsem zůstat doma. Zatracené ženské pokolení," zoufal si v duchu Tharnizir a proklínal ženu sedící naproti němu, a aniž by si to přiznal, zahrnul do toho i svou milovanou manželku.

„Dobře, dobře, já se jen zeptal," zvedl Tharnizir na omluvu ruku, když se z toho otřesu vzpamatoval.

„A kde teda to dítě najdeme? A co to bohatství?"

„Získáš tak velký majetek, jaký bude potřebovat tvůj chráněnec. Ale věz, že to bude více, než si dnes dokážeš představit," řekla důrazným hlasem žena a lehce, téměř neznatelně se usmála. Pak však její starou tvář znovu zahalil háv vážnosti. „Dítě je daleko a čas kvapí, je třeba spěchat. Musíš se společně se svou ženou vypravit na sever do Bílého města..."

Tohle už bylo na Tharnizira moc. „Tohle že má být dobrý osud! Nejdřív nalezenec a abych pro něj jel snad až na druhý konec světa," pomyslel si,

vyskočil ze židle a vztekle vybouchl: „To mám jet do toho prokletého města tarkilů? Vždyť je to o život! To nevíš, že azrakhâr byl ještě nedávno ve válce s těmi, těmi…“ V zlosti nedokázal najít slovo vystihující jeho odpor a znechucení.

„Už není! A sedni si, kupče!“ srazila ho zpět na židli úsečná věta.

Vylekaný Tharnizir se posadil a i vědma se opět opřela do své židle.

„Myslíš si, ty hlupáku, že bohatství a štěstí dosáhneš, když budeš sedět doma na zadku? Pro to si musíš, holenku, dojít, to už bys mohl ve svém věku vědět.“

„Bílé město? To je určitě dva týdny cesty,“ letělo Tharnizirovi hlavou. Už zaslechl, že prý byla podepsána jakási dohoda, která umožnila obchod, a královští, jak byli nazýváni obyvatelé Bílého města, se zavázali azrakhârovi platit tribut. Snad prý už se odtud i někdo vrátil. A královští prý platí dobrým poctivým stříbrem. Kdo ví, třeba je to počátek obratu.

„Dobrá tedy! A jak tam to dítě najdeme?“ zkoušel Tharnizir vyjít ženě smířlivě vstříc.

Dočkal se však jen další strohé odpovědí: „Žádals ode mne radu a tu jsi dostal. Způsob si musíš najít sám!“

Tharnizir nebyl daleko od dalšího výbuchu.

„Ale to město je velké. To mám chodit od domu k domu a ptát se, zda tam nemají nalezence? Na to mi nebude stačit ani měsíc. Ještě nějaká rada v těch tvých kartách přece musí být!“ upnul se Tharnizir naléhavě na ještě před chvílí tak opovrhovaný způsob, jak získat odpověď. Žena pokrčila rameny a opět se sklonila nad kartami, aby je ještě jednou zamíchala. Bylo ticho. Stařena karty znovu vyložila na stůl a soustředěně se na ně dívala, pak zavřela oči, zavrtěla hlavou a na okamžik to vypadalo, jako by její duch opustil místnost. Tharnizir, který jako každý dobrý obchodník dokázal číst z lidských tváří, zahlédl v jejím výrazu nevěřícné překvapení.

Tharnizir už začínal být nepokojný, když vědma konečně opět otevřela oči a zamyšleně se na Tharnizira podívala.

„Ještě něco vidím, ale tomu znamení bys nerozuměl. Už jsem nevěřila, že někdy přijde,“ řekla a v ruce zvedla kartu, na níž byla vyobrazena mužská postava, v jejímž středu byla malá postavička jakéhosi boha. Tharnizir nechápavě pokrčil rameny, ale stařena jako by si jeho posunku nevšimla.

„Žádná karta nehovoří o tom, kde dítě najdeš. Cíl znáš. Jdi, měj oči otevřené a věř, že ti jsou bohové nakloněni, víc ti poradit nemohu. Ale něco zde pro tebe přeci jenom stojí. Je to varování. Vidíš, karta Vměšování. Nikdy nezapomeň, že to, co si tvůj chráněnec přinese, není tvým majetkem, ale jeho výbavou na cestu. Neuhlídáš-li to, ztratíš tím i ty sám. A kdo ví, jestli jen majetek. “

„To je všechno?“ zeptal se udiveně Tharnizir a trochu při otázce zvýšil hlas. Stařena jen mlčky přikývla.

„No dobře, víc už se tedy zřejmě nedovím. Kolik zaplatím za tvé rady?“ zeptal se Tharnizir a odepjal od pasu svůj váček s mincemi.

„Nic!“

„Nic?“ zopakoval překvapeně odpověď. Byl připraven na leccos, vnitřně rozhodnut, že pokud požadavek nebude přemrštěný, smlouvat nebude. Tohle však opravdu nečekal.

„Slyšels, kupče, že to dítě je pod ochranou a každý, kdo mu pomůže, bude po zásluze odměněn. To se týká tebe i mne. Ale bohové neplatí penězi, ti mění osud!“

„No tedy… Jak myslíte, to nebudu nic vnucovat,“ zakoktal Tharnizir, očividně vyvedený z míry. „A kdo jsou tedy ti, jak jste to říkala, Avalim?“

„Nevím, staří bohové, ale musí být velmi mocní,“ zamyšleně odpověděla žena a podívala se na své karty. „Slyšela jsem o nich už kdysi dávno, ale před časem mi je připomněla žena, která hledala pomoc pro nemocnou matku. Ta prý pocházela ze severu a držela se své staré víry. Mluvila o jakémsi proroctví, že vždy když padne na svět stín, Avalim pošlou na svět svého posla.“

V místnosti bylo najednou naprosté ticho a jen občas se ozvalo zasyčení svíce, jejíž vosk pomalu kapal na dřevěnou, puklinami posetou desku stolu.

Tharnizir se rychle otřepal. Neměl rád složité, nepochopitelné věci. Už dávno si stvořil svůj jednoduchý svět a do něj ani stará proroctví, ani podivní bohové nepatřili. Nechal se unést zvědavostí a už toho litoval.

„Dobře, jestli se neurazíte,“ řekl a položil na stolek stříbrný celebir. Potom se zvedl a u dveří se ještě otočil.

„Tak tedy velmi děkuji, a kdybyste někdy potřebovala pomoc, dům kupce Tharnizira v ulici u Severní brány je vám otevřen.“

Vzal za kliku a opatrně otevřel malé dveře. Když za sebou zavíral, ještě zaslechl stařenin mrazivý hlas: „Nezapomeň na kartu Vměšování, kupče, je to jeho dědictví, nikoliv tvé!“

Ráno následujícího dne již zastihlo Tharnizira na cestě. Seděl s manželkou na kozlíku bytelného kupeckého vozu a mířil po staré královské cestě na východ. Jeho žena v ranním chladu ještě podřimovala, zachumlaná do teplé přikrývky, a tak měl čas srovnat si v hlavě překotné události předchozího dne.

Když se vrátil domů, vše začerstva vyprávěl své ženě, kterou ani v nejmenším nepřekvapilo, že by se měla starat o cizí dítě.

„Já to tušila,“ byla její jediná odpověď. „Musíme vyrazit co nejdříve, nejlépe hned zítra ráno!“

Tharnizir po té odpovědi zkoprněl a nevěřícně zíral na svou ženu. Ta před ním stála jako bohyně osudu, skálopevně rozhodnuta podniknout tu nebezpečnou a dalekou cestu. Tušil, že všechny argumenty, proč tuto cestu nepodstoupit nebo odložit, jsou předem odsouzené k porážce. Hlavou mu prolétla naplánovaná obchodní schůzka, a tak zkusmo, opatrně pronesl: „To asi nepůjde, čeká mne důležité jednání, jde tam o moc peněz. Když nepřijdu, Zarkmuh už se mnou žádné obchody uzavírat nebude. Víš, jak je pro nás důležitý. Urazí se a…“

Větu nedokončil, protože jej zarazil manželčin přísný výraz.

„To máš možná pravdu, ale na druhou stranu mu nikdo v Arigdaru evrarské víno za tak dobré ceny neseženе. Nebo ano? Však on si to dvakrát rozmyslí. Zítra ráno odjíždíme!“ uzavřela rozhovor a začala se bez okolků poohlížet po místnosti a přemýšlet, co budou na tak dalekou cestu potřebovat.

Protože Tharnizir se stále nehýbal, povzbudivě se na něj usmála a smířlivě dodala: „Ale drahý, dobré obchody uděláš i v Bílém městě. Tam prý obchod už dlouho vázne. Budou mít zájem o naše zboží, uvidíš. A to, co tam nakoupíš, jistě tady dobře prodáš. Prý tam platí zlatem.“

Tharnizir se ještě pořád ani nepohnul a vypadal jako hotové ztělesnění nerozhodnosti. Serniphel to chvíli přehlížela, ale potom zvedla pohled od jedné ze zásuvek starého hnědého sekretáře, z něhož právě vyndávala jakousi změť oděvů.

„Slyšel jsi tu sudbu, drahý, že osud již nezastavíš? A že čas kvapí? Tak o čem chceš ještě přemýšlet?“

Její oči vyzařovaly takovou sílu a rozhodnost, že to Tharnizir vzdal a bez odpovědi odešel do stáje, aby připravil vůz a koně. Miloval v životě dvě věci, obchod a svoji ženu. Sám by nepřišel na další osobu, která pro něj měla stejnou cenu. Snad jen to vymodlené dítě, kdyby se jim ho podařilo najít, to by mohlo rozžehnout další plamínek v srdci, které jinak hořelo jen pro Serniphel. Vždy jí odporoval jen tolik, kolik bylo pro zachování jeho důstojnosti nutné, ale nikdy ne tolik, aby jeho žena měla pocit, že jí něco skutečně chce odepřít.

Zbytek dne a velkou část noci strávili balením a nakládáním zboží. Olivový olej z Orizainu, vlna ze západních Planin, lněné sukno a keramika z Merélosu. Dále pak golparské koberce, osttarská kořalka, několik vzácných sîwarských dýk a mečů, šperky z Tîvaru a další řemeslné výrobky, které měli ve skladu. Na Serniphelino naléhání Tharnizir naložil i soudky s evrarským vínem, několik sáčků vzácného koření z jihu, štočky ceněného khaspirského hedvábí a aksamitu z Tivaku, a dokonce i štoček gîvského zlatohlavu, vzácného brokátu se zlatými vlákny.

Když skončili, rozpačitě se díval na plný vůz. Stejně jako Serniphel věděl, že obchody v Arigdaru už se nějakou dobu nehýbají, a potřeboval by je postrčit trochou dobrého výdělku, který mu sliboval Zarkmuh. Teď mu nezbývalo než v hloubi své duše doufat, že se mu cesta do Bílého města obchodně vyplatí. Avšak rozhodnost jeho ženy a vidina potomka nakonec i v Tharnizirovi roznítily vzrušení z připravované cesty, a tak nad schůzkou se svým dlouholetým společníkem mávl rukou.

„Ale co! Nějak bylo, nějak bude a šikovný člověk se ve světě neztratí.“

Nyní tedy seděl na voze s opratěmi v ruce a v mlze jel vstříc neznámému.

„Jdi a věř, že to dobře dopadne!“ Tak nějak to včera slyšel. Koutkem oka se podíval na svou dřímající ženu. „Kdybych tě neměl tak rád, mohl jsem dnes večer sedět v hostinci a zapíjet dobrý obchod,“ zabrblal a přitáhl si těsněji plášť.

„Aspoň trochu toho štěstí by to chtělo, abychom někde cestou nenarazili na tlupu toulavých Dulginů. To by byla zatracená nepříjemnost.“

Cestu na sever měl naplánovanou na dva týdny. Celou trasu až k zemské hranici na řece Arî dobře znal, vždyť ji už tolikrát projel. Nejprve je čekalo několik dní po staré jižní královské silnici, která protínala krajinu rovnou jako mlat, jíž se odjakživa říkalo Planiny. Míjeli zde osamělé statky s typickými vahadly nad studnami i nevelké osady pastevců pasoucích zde stáda ovcí, skotu a koní. Nocovali v zájezdních hostincích, které stály podél cesty vždy na vzdálenost denního pochodu.

Na sklonku prvního týdne se nechali převézt přes Rhîdun a v dálce minuli velký říční přístav Merélos, Tharnizirovo rodné město. Jaká chuť ho přemáhala, aby zastavil a podíval se tam, kde se narodil a kde měl i všechny příbuzné. Bohužel měli naspěch, a tak pokračovali po silnici, nyní již přímo na sever. Krajina se změnila. Silnice přetínala malé pahorky, jež se svažovaly směrem k Velké řece. Opakovaně vyjížděli na táhlá úbočí a sjížděli do úvalů mezi nimi. Serniphel, která za svého života nebyla nikdy dál než v Arigdaru a znala jen Serndúnu a okolní rovinu, byla těmito malebnými vršky pokrytými háji tisů, cedrů, borovic, platanů a divoce rostoucích olivovníků naprosto uchvácená.

A bohové jim zřejmě opravdu přáli, protože za deset dnů cesty je nic neočekávaného nezdrželo. Byli již vzdáleni pouhé dva dny od zemské hranice, když se obloha zatáhla a začalo drobně mžít.

„Vypadá to, že teď už se dešti nevyhneme," zabručel nevrle Tharnizir a natáhl se dozadu do vozu pro svůj cestovní plášť.

Přejeli ještě pár pahorků, když na cestě dohnali osamělého poutníka, který kráčel stejným směrem. Serniphel zachytila jeho unavený výraz, a tak donutila nedůvěřivého Tharnizira, aby pocestnému nabídl místo na širokém kozlíku jejich vozu. Při vzájemném představení se z něj vyklubal potulný bard se zvláštním jménem, který cestoval stejně jako oni do Bílého města.

„Odkud cestujete, Yamine? Znáte Bílé město?" zeptala se Serniphel.

Pocestný se dobrácky usmál a odpověděl: „Z Merélosu, ctěná paní. To byla moje poslední štace. V Bílém městě mám rodinu. Vracím se na zimu domů."

Tharnizir se na něj podezíravě podíval a zabručel: „Tak ty pocházíš z Bílého města? A nevodíš nás takhle náhodou za nos, příteli? Jak by ses dostal do Pomoří, když byla hranice tolik let zavřená?"

Obličej pocestného se roztáhl v širokém úsměvu. „Drahý pane, to máte sice pravdu, ale to platilo celé ty roky jen pro obchodníky a vojáky. Kdo by se staral o toulavého pěvce? Víte, vojáci na obou stranách hranice se nudí a rádi si poslechnou nějakou neznámou baladu. Všichni jsou žádostiví novinek z druhé strany. Toulavý zpěvák je jako tažný pták, pro toho žádná hranice neplatí."

„A jak to tam vlastně vypadá?" zopakovala svou otázku Serniphel.

„Lônard se vám bude líbit, drahá paní. Krásná krajina, není tak suchá jako Planiny a jak je úrodná, pečlivě obdělaná! Tam je vesnic a statků nepočítaně. Jen počkejte, až uvidíte ty vinice a sady. Dôrminarská šlechta tam má letní sídla. Některá vypadají jako malé hrady..."

„A co silniční lapkové nebo Dulginové? Jak se tam cestuje? Je tam bezpečno?" skočil mu do řeči pochybovačný Tharnizir, kterému se

nezamlouval Yaminův veselý a bodrý tón. Pocestný se však po jeho otázce začal smát.

„Drahý pane, vidím, že jste nakažený těmi povídačkami kolujícími na jihu, které líčí panství dôrminarského pána skoro jako divočinu. V Lônardu budete cestovat bezpečněji než kdekoliv po celém Azrazinu. Dulginové se přes řeku ani přes hory na sever nedostanou, buďte bez obav. A místní lapkové? Pane, budete asi překvapen, ale na území krále se neloupí ani nekrade. Až překročíte Arî, hoďte za hlavu všechno, co jste o Bílém městě až doposud slyšel. Lži, nic než lži. Ale však uvidíte sami!“

„A to tvoje jméno je taky podivné. Yamin? To jsem nikdy neslyšel,“ pokračoval ve výslechu nepříliš přívětivě Tharnizir.

„To vám vysvětlím jednoduše. Narodil jsem se sice v Merélosu, ale rodiče tam přišli z jihu, z Khaspiru. Utekli jako mnoho jiných před nájezdníky z jihu. A tak to moje jméno, Yamin Shavi, pochází z Pětiměstí.“

Serniphel se na pocestného se zájmem podívala. „To asi znáte hodně pověstí? Je nějaká, kterou u nás v Pomoří neznáme?“

„Drahá paní, myslím, že jich znám víc než kdokoliv jiný. Balady z Pětiměstí, Pomoří i z Lônardu. Dám na to krk, že většinu z nich jste nikdy neslyšela. Kupříkladu takové Královnino proroctví. V Bílém městě je v posledních letech jednou z nejoblíbenějších pověstí. A v Pomoří ji nikdo nezná.“

Pěvcova odpověď probudila Serniphelinu zvědavost. „Říkáte proroctví… To zní tajemně. O čempak to je?“

„Celý ten dávný příběh začal na úsvitu čtvrtého věku za vlády prvního krále Obnoveného království. O něm se povídá, že se dožil tak požehnaného věku, že se prý už ke konci jeho panování vyprávěly legendy o jeho činech z mládí. I jeho jméno se ztratilo v mlze času, protože pověst jej nazývá prostě Králem, stejně jako jeho choť Královnou.“

„Kolik let trvalo to jeho panování?“ zeptala Serniphel.

Yamin se zamyslel. „To je těžká odpověď, drahá paní. Víme, hrdinské zpěvy nejsou kroniky a žádné letopočty neobsahují. A my zpěváci nejsme učenci. Ale čirou náhodou jsem na to kdysi zavedl řeč s jedním bakalářem v Evraru, kde je stejné vysoké učení jako v Bílém městě. Ten mi tvrdil, že Enqaindôr, jak mu v Bílém městě říkají, vládl rovných sto dvacet let.“

„Blábol jako všechny pohádky. Kdopak to kdy slyšel, aby se někdo dožil více jak stovky let?“ utrousil uštěpačně Tharnizir.

Serniphel však jeho nerudnou poznámku přešla bez povšimnutí.

„Já vždycky myslela, že Enqaindor je název království? To se král jmenoval stejně jako jeho říše?“

„Máte čirou pravdu pravdu, paní, ale jak vidím, neznáte dôrbat, ze kterého ten název pochází. Enqaindor se překládá do pomořanského nářečí jako Obnovené království. Ovšem Enqaindôr znamená Král Obnovitel.“

„A proč je to Královnino proroctví?“

„Protože jej vypráví královna svému vnukovi…“ Zpěvák se na okamžik zamyslel, jako by pátral ve své paměti. „Víte, už pár měsíců jsem jej

nepřednášel. Toulal jsem se celé léto po jihu, tam o něj lidé nestojí. Ale možná vydoluji z paměti začátek prvního sonetu…

Hluboko v černé tůni času čeká
to proroctví, zlá věštba na člověka,
že vrátí se soumrak do říše lidí
a svět ovoce kruté sudby sklidí.

Vrátí se čas zmaru, bloudění a běd,
zas ryk polnic královstvím bude hřmět,
muži pro čest svých králů jdou se bít
a země krev synů svých opět musí pít.

To z šera věků se znovu vrací ten,
jenž z vůle bohů do šera byl vyvržen,
byť za hradbou noci strávil celý věk.

On věděl, že jednou přijde temný den,
kdy zeď padne a on dostane se ven,
tak nikdy nepocítil lítost ani vděk.

Yamin se usmál na Serniphel, která na něj koukala široce rozevřenýma očima, a pokračoval:

Ten, co nezná žádnou lítost, žádný vděk,
je zván černým nepřítelem lidí,
a protože i dílo bohů nenávidí,
stín jeho zlé vůle padne na tvůj svět.

V tom šeru se zrodí nářek, pláč a zmar,
naděje a víra z lidských srdcí mizí,
už nezbývá než doufat v pomoc cizí,
zemi už nezachrání nic než boží dar.

Vidím soumrak padající na tvé město,
zrádce, jenž boj věrných mění v marné gesto,
slíbil věrnost a teď krade jako straka.

Vidím stát lva proti smečce divých šelem,
zahnaného do pasti, ač postavil se čelem,
a nad městem zní vítězný skřek draka…

Zpěvák se odmlčel a rozpačitě se usmál.

„Omlouvám se, paní Serniphel, nechal jsem se unést. Tohle je opravdu složitý zpěv, z velké části veršovaný, a já už jej tak dlouho nepřednášel. Musel

bych si osvěžit paměť ze svých poznámek. A navíc mi chybí loutna, s tou bychom se tři na kozlík nevešli.“

Serniphel se na něj vřele usmála. „To nevadí, Yamine. To nemusí být ve verších, mně určitě postačí to, co máte uloženo ve své paměti. Prostě jen vyprávějte, o čem to je. Že mám pravdu Tharnizire?“ řekla a obrátila se ke svému muži. Ten však jen něco nesrozumitelného zavrčel do kapuce svého pláště.

„Když to je, drahá paní, moc dlouhé povídání,“ ošíval se Yamin, kterému se do dlouhého příběhu bez posluchačů a zadarmo ani trochu nechtělo.

„No tak, Yamine, tak to zkraťte, alespoň kousek. Cesta nám bude lépe ubíhat,“ škemrala Serniphel. To ovšem rozhněvalo Tharnizira, který uhádl, co je příčinou zpěvákova otálení, a tak se do hovoru nevrle vložil.

„Podívej, zpěváku, vezeš si zadek zadarmo a šetříš si podrážky svých bot, tak nedělej drahoty. To, že moje paní chce pobavit, je jen malá splátka za pomoc, které se ti dostalo. Jestli se ti to nezdá, tak na téhle cestě je, myslím, dost místa i pro pěší.“

Yamin se na Tharnizira váhavě podíval, aby zjistil, jak vážně kupec svou hrozbu myslí. Stačil mu však jediný pohled do zamračené tváře, aby se ujistil, že ani trochu nežertuje. Drobné mžení navíc přešlo ve vytrvalý déšť.

„No dobře, když jinak nedáte… Mohl bych, myslím, zkusit vyprávět zkrácenou verzi té pověsti.“

„Výborně, Yamine, tak spusťte!“ přitakala Serniphel, zatleskala a radostně si na kozlíku poposedla. Zpěvák začal svým příjemným melodickým hlasem vyprávět.

Když se nachýlil králův čas, rozloučil se s manželkou a dětmi a usnul hlubokým spánkem, který ukončil jeho pouť po tváři Matky země. Královna po smrti milovaného muže předala vládu synovi a odešla daleko na sever do hájů svého lidu, aby zde čekala na vyplnění sudby. Byla jen zřídka navštěvována svými blízkými, a tak většinu času trávila sama ve stínu mohutných stromů, jež spolu s ní vzpomínaly na slávu jejího lidu.

Její syn, který jako druhý usedl na stolec Obnoveného království, je v letopisech zmiňován jako Hanwadôr. To jméno značí v pomořanštině Ztracený král, protože jako jediný z dlouhé řady vládců není uložen po boku předků v Síních vzpomínání v hlavním městě. I dny jeho vlády byly požehnané, ale jak už to bývá, po slavných časech následují období úpadku, která přichází pomalu a nenápadně. Právě za jeho panování se v Bílém městě poprvé objevili vyznavači Stínu. Říkalo se jim morzirim, ctitelé temnoty, a právě oni poprvé rozhlásili, že jednou přijde čas, kdy se vrátí Stín. Když se o tom Hanwadôr doslechl, vzpomněl si na matku a neprodleně se vrátil do sídelního města. Hned po návratu k sobě povolal svého syna.

„Synu, jsi následníkem králů, jejichž pokrevní linie začíná u těch, kteří žili, bojovali a vládli již na úsvitu tohoto světa. I v tvých žilách koluje krev hrdinů, z jejichž slávy zbyly už jen pouhé legendy. Věz, že čas klidu pominul a jako po krásném dni musí přijít soumrak, tak se po slavných dnech vrací doba soužení. Mým posláním bylo budovat království, které tvůj děd obnovil,

tvým úkolem bude připravit je na čas zkoušek. Já však musím ještě splnit důležitý úkol, na nějž potřebuji zbytek svých dnů. Proto ti předávám královské insignie s přáním, abys uchovával jejich velebnost, za níž tvůj děd bojoval a již jsem já ochraňoval.“

Poté předal následníkovi symboly královské moci – prsten, čelenku a meč. Když bylo po slavnostním ceremoniálu, jeho syn pravil: „Tvým údělem bylo budovat, mým je bránit. Řekni, otče, poraď, na co se mám připravit.“

Hanwadôr odvedl svého syna na vysoký ostroh nad městem, ze kterého bylo vidět daleko do kraje, a ukázal na sever. „Přestože oba pocházíme z rodu bytostí, jejichž moudrost dokázala obsáhnout minulost i budoucnost, není nám dopřáno tyto vědomosti sdílet. Nemám schopnost zření věcí budoucích. Odebereš-li se však na sever a najdeš svou babičku, jež před mnohými roky opustila svět lidí, dozvíš se více o cestě, po které se mají ubírat tvé kroky.“

Poté se Hanwadôr se synem rozloučil a provázen družinou svých rádců a učenců odjel kamsi na sever, kde prý zbudoval nejdokonalejší klenot stavitelského umění – Ael Medesgar, tajemnou pevnost Strážců. Od té doby jej již nikdo v hlavním městě nespatřil. Následník, maje na paměti otcova slova, skutečně na severu vyhledal svou babičku, od které získal následující proroctví.

„Svět stvořený zpěvem bohů je věčný z pohledu obyčejného člověka. Kdo nedohlédne konce ani začátku, nemůže pochopit příčiny vedoucí k událostem, které prožívá, a stejně tak netuší, co připravuje svými činy dalšímu pokolení.

Pouze síla skrytá v našich přáních a skutcích je tím, co přetrvá dobu našeho bytí. Jako jsou věčné trůny bohů, tak neustupuje i vůle Tvůrce temnoty, přestože byl již v dávných časech z tohoto světa vyvržen za Hradby noci. Temnota, kterou stvořil, však zůstává a je obsažena v každém zrnu našeho světa, stejně věčná jako světlo. Nezaniká, vždy si hledá nové stoupence. Stále činná, stále hledající nové služebníky, kteří se vždy znovu pokouší zbudovat její panství na tomto světě. Jak bylo předpovězeno, ve zdi se objevila trhlina, kterou začala do našeho světa proudit síla, jež stvoří nového Pána temnoty. Ale jako je jisté, že povstane nový Pán, je i nepochybné, že se objeví nový Král.

Ty však věz, že ten čas už přichází a nový Pán již vykročil. Ještě nějaký čas bude trvat, než získá tolik sil, aby světu předvedl svou moc. Ponoukán silami tryskajícími skrze trhlinu bude hledat v tomto světě magické klenoty, které by jeho moc znásobily. Ty by mohl nalézt ve tvém království. Zůstaly zde proto, že jejich poslání se ještě nenaplnilo. Než však přijde jejich čas, nesmí se dostat do nepovolaných rukou.

Každý muž tvého dlouhého rodu má v Kronice času předurčený úkol. Tvůj děd obnovil říši, tvůj otec vybudoval střeženou pokladnici a tvým úkolem je na východě postavil val, který bude odolávat tak dlouho, jak jen to bude možné. Věz však, že jednou i on padne.

Tehdy se jí vnuk zeptal: „Pověz mi, ty jasnozřivá, jež vidíš věci ještě nezrozené, který z mých následníků bude králem nejmocnějším a kterého čeká nejtěžší úkol?“

„Chceš-li obraz věcí budoucích, poslouchej. Andělé času si předávají žezlo a s nimi přichází soumrak prvého dne našeho Stvořitele. Vidím Stín, jak se pomalu, nepozorovatelně pokládá na sídelní město. Již tvého následníka čeká těžký zápas o dědictví předků. Tvé království však přečká první svár příbuzných bez úhony.

Teprve s tvým vnukem utrží království první těžké šrámy. Vidím nezkrotného lva, který odchází daleko na jihovýchod, aby odlákal nepřítele od doupěte. Přes svůj udatný zápas umírá mlád a jeho zásluhy nebudou v jeho domově nikdy oceněny.

Smutek, bědy a utrpení války přichází do jeho rodného kraje, ale uprostřed nich vyrůstá nový květ. Mladý lev, rozhodný a odvážný, který obnovuje slávu rodu, i když ani jemu není dopřán dlouhý život. On však porozumí svému úkolu a mnohé z jeho činů se ukážou jako důležité pro časy budoucí.

Další z tvého plémě bude lev, jenž přichází v záři slunce a tato záře svítí po celý jeho život. Jeho vláda se stane zenitem tvé říše a pro jeho lid to bude bohatýrský věk.

Další lev v řadě usedne na stolec stár a vládnout bude pouze krátce, přesto i on vykoná důležité činy.

S jeho dědicem však přijde nová pohroma, neboť on pohrdne svým dědictvím a zaútočí proti vlastní krvi. Zkázu, která bude jeho činy provázet, již nebude možné napravit.

Nedokáže to ani jeho následník, mocný válečník, který přes všechny své schopnosti jen zbrzdí všeobecný úpadek. Za jeho vlády se stará společenství a spojenectví začnou rozpadat.

Posledního z nich už čeká jen boj o přežití. Zřím lva, na něhož útočí smečka divokých psů. Přestože každého z nich by udolal, jejich spojené síle není schopen odolávat a je zahnán do pasti. To bude temná doba. Cítím, jak na město padá stín a svítí černé slunce. Lidé zoufají a jsou jako slepí, nerozeznávají pravdu od lži, světlo od temnoty. Budou to těžké dny plné beznaděje. Slyším vítězný skřek rudého draka, který se snáší do lvího doupěte. To bude znamení, že čas Stínu započal.

A v té temné době přijde na svět lvíče, které čeká úkol nejtěžší a nejtrpčí. Bude bloudit opuštěné a ztracené, vychováváno smečkou psů. Nebude tušit nic o svém původu a údělu.

Jako poslední zřím temné mraky, které přináší vítr z dalekého východu, a pod nimi se rodí nový lev, posel lepšího času…“

Pěvec se odmlčel a podíval se na své společníky, kteří od něj nemohli odtrhnout oči. Tharnizir, jenž předtím dával okázale najevo svou lhostejnost, na něj teď zíral stejně zaujatě jako Serniphel. Dokonce při jeho posledních slovech zatáhl za opratě a vůz na krátkou chvíli zastavil, aby si závěr proroctví mohl v klidu vyslechnout.

„Tedy Yamine, ty jsi to podal tak, že jsem chvílemi měla pocit, že na mě sahá smrt,“ přerušila ticho Serniphel a přitáhla si šál těsněji kolem ramen. „A kdy

má vlastně přijít ta doba, ten návrat Stínu? Doufám, že to bude trvat ještě hodně dlouho.“

Pěvec se usmál a odpověděl: „Děkuji za vaši chválu, drahá paní. Věčná škoda, že jsem vám nemohl přednést celou píseň ve verších i se svou loutnou. Myslím, že by vás to nadchlo ještě více. Co se týče vaší otázky, drahá paní, asi vás nepotěším. V Dôrminaru, nebo jak vy říkáte v Bílém městě, se povídá, že čas Stínu už začal.“

Oba manželé se na pěvce podívali a Tharnizir se nejistě otázal: „Vy žertujete, příteli? A kdo by jako ten Stín měl být?“

Pěvec pokrčil rameny. „To se právě neví, drahý pane. Morzirim říkají, že to je jejich pán Hirmor, ale jiní říkají, že to je Rômenkhôr.“

Když toho večera zastavili, aby se utábořili na palouku nedaleko cesty, protože v pohraničí už žádné hostince nebyly, Tharnizir a Serniphel seděli s Yaminem dlouho do noci u ohně a znovu se vyptávali na Bílé město. Dalšího dne však narazili na skupinu kejklířů a herců, která cestovala stejným směrem, a Yamin se s manželi srdečně rozloučil. Herecká společnost pro něj byla z pochopitelných důvodů zajímavější.

V poledne třináctého dne se konečně dostali na dohled Bílého města. Serniphel, naladěná Yaminovým vyprávěním, byla celá nedočkavá a pěvcovo vyprávění nabouralo i Tharnizirovu přezíravost a nedůvěru, a tak oba zvědavě vyhlíželi neznámé město. Vyjeli zrovna z řídkého lesa, když se před nimi objevila dlouhá bytelná pevnostní zeď, která v délce několika mil přetínala pláň mezi horami a jezerem, na jehož břehu město leželo.

Tharnizir zastavil povoz a překvapeně hleděl na obzor, kde se z roviny do výše tisíce stop zvedal skalní masív, na kterém byl jako úl přilepený hrad s rozsáhlým podhradím. Slunce jim stálo za zády a celý hrad vystavený z bílého gonnârského vápence, porfyru a mramoru zářil do dálky jako bílý maják.

„Bohové, to je nádhera, to snad ani nemohli postavit lidé,“ vydechla v úžasu Serniphel. Ani Tharnizir se neudržel, aby nesložil poklonu tomu stavitelskému skvostu.

„Neskutečné. Pamatuji se na otce, vyprávěl, že když byl on sám ještě dítě, bylo Bílé město hlavním sídlem říše, která prý na jihu sahala až po Tiru. Město Krále, říkával otec, když vzpomínal na staré časy. Nikdy nezapomenu na ty plamínky vzrušení v jeho očích, když vyprávěl o jeho skvostech a vznešenosti. Tehdy jsem mu nevěřil.“

Serniphel se na něj udiveně podívala. „Proč jsi mu nevěřil, když to viděl na vlastní oči?“

„Ale… Znáš staré lidi, Serniphel. Říká se, že starci s věkem dětinští, a když vypráví o svém mládí, vidí věci větší a skvělejší, než jaké byly ve skutečnosti. Asi bych se mu teď měl omluvit, protože tohle se opravdu nedá srovnat s ničím, co jsem až doposud na svých cestách spatřil.“

Tharnizir ohromeně vrtěl hlavou a Serniphel se na něj s úsměvem dívala. Ještě chvíli si vychutnávali pohled na město, načež Tharnizir pobídl koně a vyrazili k blízké bráně, aby zaplatili nevelké mýto a vjeli dovnitř.

Až za hradbami si uvědomili, jak obrovské tohle město je. Rozlehlá pláň mezi horami a jezerem byla přetnuta pásem opevnění na severu a na jihu. Tento ohrazený prostor měřil od severní hradby k jižní přibližně sedm mil a v nejširším místě čtyři míle od hor na západě k jezerním břehům na východě. Všude to jen kypělo životem.

Cestou míjeli paláce a letní sídla šlechty a bohatých měšťanů. Po levé ruce měli hrad s podhradími, které rozdělovalo široké pole kamenných sutin. Jak postupovali po dlážděné silnici, z obou stran lemované vzrostlými cypřiši, s údivem zjišťovali, že uvnitř hradeb stojí hned několik samostatných vesnic a městeček. Navzájem je oddělovaly rozlehlé volné plochy vyplněné zahradami, sady a vinicemi. Urazili přibližně tři míle od jižní hradby, když se před nimi objevila vysoká zástavba Nového města. Byla to největší městská čtvrť a tvořily ji vysoké, až čtyřpatrové měšťanské domy.

Tharnizir s nevěřícným údivem sledoval tento projev bohatství. V Arigdaru, kde žili, nebyl ani jediný měšťanský dům takto honosný a v rodném Merélosu by mu na jejich spočítání stačily dvě ruce. Tady jich byly jistě desítky. Když posléze dojeli na obrovské náměstí ve tvaru téměř pravidelného kruhu, jeho údiv ještě vzrostl. Náměstí lemovaly paláce, jejichž krása, honosnost a nádherné barevné fasády jim na krátký okamžik sebraly dech.

Když se konečně probrali z omámení, zjistil Tharnizir od kolemjdoucích, že jsou na Velkém trhu, kde se budou za pár dní u příležitosti Podzimních dostihů konat ty největší trhy. S uspokojením konstatoval, že Yamin nepřeháněl. Na doporučení místních pak zajel do jedné z postranních uliček západně od náměstí, kde si vybral hostinec honosící se jménem Králův kvítek. Zamlouval se mu, protože měl velký uzavřený dvůr, kde mohl nechat vůz i s nákladem zboží bez starostí, že jej bude v noci muset hlídat. Když se postaral o koně i zboží a ženu odvedl do nájemního pokoje, sešel do šenku, aby se vyptal, jak to tady chodí s obchodem.

V prostorném šenku sedělo několik mužů a tiše si povídali. O seznámení nikdo z nich nejevil zájem. Možná to taky byli cizinci, kteří přijeli do města za obchodem. Tharnizir si tedy sedl do kouta krčmy, odkud měl dobrý rozhled. Měl ze šenku dobrý pocit a v duchu se pochválil, že dobře zvolil.

Velká místnost, ač tmavší, působila čistě. Stálo zde šest velkých bytelných stolů obklopených lavicemi. Proti vchodu do místnosti byl v silném zděném sloupu u stěny domu zasazen velký krb s otevřeným ohništěm, kde se připravovala část pokrmů. Hostinský vypadal jako sympatický chlapík a co chvíli zmizel ve dveřích, které s krbem sousedily z levé strany. Tharnizir podle toho odhadl, že tam bude kuchyně a spíž. Vpravo pak na zdi visely police, ve kterých bylo uložené čisté nádobí, pečivo, ovoce a zelenina, které se podávaly k jídlu.

Netrvalo dlouho a u jeho stolu se zastavil hostinský, který se přišel zeptat, co si host bude přát k jídlu a pití. Tharnizir si objednal jen vodu a džbánek červeného vína, protože s jídlem se rozhodl počkat až na Serniphel, která po dlouhé cestě pečovala o svůj zevnějšek.

Hostinský jako majitel zájezdního hostince ihned poznal, že Tharnizir není zdejší, a tak se začal zvědavě, ale opatrně vyptávat.

„Odkudpak jste přijeli, cizinče, jestli se mohu zeptat?“

„Z jihu,“ opáčil neurčitě Tharnizir. Ačkoli se nezdálo, že by hostinský představoval nějakou hrozbu, nechtělo se mu prozrazovat, odkud jsou, a už vůbec nestál o to, aby se dostal na povrch důvod jejich cesty.

„Z jihu?“ nedal se odbýt hostinský. „Z jižního Lônardu? Nebo ještě dále? Až z Kamenin?“ otázal se nedůvěřivě hospodský a mimoděk se poškrábal kdesi vzadu na hlavě, až mu poskočila jeho tmavě rudá čepice. „Ale ne, co to plácám, to už dávno není královské území, odtud už sem poutníci dávno nejezdí. Nebo že byste byli odněkud z podhůří Sněžných hor? Tam se prý ještě hlásí ke králi. Odtud sem, pravda, občas nějaký pocestný zavítá.“

„No, máte pravdu, jsme od dolního toku Aringlernu,“ chytil se pomocné ruky Tharnizir. Občas při svých obchodních cestách zabloudil na okraj lesnatého a divokého pohraničí, který díky tomu trochu znal.

Hostinský, jako by ani nepostřehl Tharnizirovu odpověď, pokračoval dál. „Nedivte se, že jsem tak zvědavý. V poslední době do Města moc cizinců nepřijíždí a novinek a zpráv je poskrovnu. Pravda je, že poslední měsíce, co se mluví o dohodě s knížetem Taredem, je hranice průchodnější, a tak se tady objevili i kupci z jihu, ale bylo jich jen pár. Kdepak jsou ty časy, kdy to na Velkém trhu jen hučelo a člověk tady potkal kupce a pocestné odevšad, ze severu, východu i jihu.“

„A kdy začínají trhy? Slyšel jsem, že už brzy?“ snažil se Tharnizir převést hovor na jiné téma a doufal, že by se hostinský pro tentokrát mohl vzdát svého monologu.

Hospodský opravdu zarazil vodopád slov, podíval se na Tharnizira a místo hlavy si tentokrát poškrábal mohutný bok.

„Pozítří,“ odpověděl, „a máte štěstí, protože to budou velké podzimní trhy a ty každoročně doprovází i podzimní dostihy. Už jste někdy viděl dostihy v našem cirku, pane?“

„Ne, jsem v Bílém městě poprvé,“ přiznal se Tharnizir.

„Poprvé? Skutečně? A řekl jste Bílé město? To je zvláštní, slyšel jsem, že takhle se říká Dôrminaru v pomořanštině nebo jak říkáme my, v azrabatu. To by naznačovalo, že jste z jihu, až z Azrazinu? Je to možné?“

Tharnizir si uvědomil, že udělal chybu, a v duchu si umínil, že si bude dávat pozor na jazyk. Aby to napravil, jen zabručel: „No, chtěl jsem říct Dôrminar. Víte, narodil jsem se v Pomoří a ta moje huba si s katbatem moc nerozumí.“

Hostinský se přívětivě usmál: „Z toho si nic nedělejte, drahej pane. Tohle město už mělo takových pojmenování. Proto mu zdejší říkají úplně obyčejně Město. A jak se vám líbí?“

„Je skutečně velkolepé," odvětil Tharnizir, a aniž se musel snažit, zaznělo v jeho hlase okouzlení. „Je možné se dostat i do té části pod hradem?"

Hospodský znovu pozměnil polohu a rukou zaťatou v pěst se opřel o hranu mohutného tmavého stolu. V druhé třímal zapranou bílou utěrku, kterou mimoděk otíral jeho desku.

„Brány do Starého města se otvíraj při úsvitu a zavíraj při západu slunce. Do prvních dvou podhradí se cizinec dostane, ale dál už musíte mít povolení správce. To víte, je divná doba a od tý prohraný bitvy na Azgauladu to tady jde všechno z kopce," řekl smutně a pohlédl do okna na protější straně místnosti.

„Od bitvy? Jaké bitvy?" zeptal se překvapeně Tharnizir a divil se, že by přeslechl tak důležitou zprávu, která by hovořila o bitvě u Bílého města.

„Člověče, kde žijete?" opáčil ohromeně hostinský a ta otázka ho tak zaskočila, že si sednul na lavici naproti Tharnizirovi a utěrkou si otřel čelo, na němž mu vyrašilo pár kapek potu.

„U Gortara, odkud vlastně jste, člověče, že jste neslyšel o válce s Gortrogy?" Po chvíli začal už klidněji, přes složené ruce se natáhl k Tharnizirovi a začal vyprávět: „Víme, Azrazin, teda Pomoří po vašem, už je dlouho odtržený a zprávy se dnes šíří pomalu. Je to devět let, pane, co byla vojska krále poražena na bitevní pláni Azgauladu pod hradem Amlôgran. Ti prokletí Gortrogové, ty nám sem poslal sám Gortar! Zkrátka od tý bitvy to jde od deseti k pěti, a ke všemu se nám před rokem ztratil i král…"

„Král se přece nemůže ztratit?" přerušil jej udiveně Tharnizir.

„No to jsem se taky ptal, drahej pane. Jak se může ztratit král? Má hrad, má stráže, jak se může ztratit? No řekněte… A přesto už to bude skoro rok, co o něm nikdo neslyšel. Prostě zmizel, ztratil se jako mlha nad Dardúnem v pravý poledne. Někdo povídá, že šel pro pomoc, snad na sever, prej tam jsou ještě nějaký svobodný území. Ale jiní říkaj…" Hostinský se rozhlédl, naklonil se k Tharnizirovi a tiše dokončil větu „No, říkaj, že prý ho Rômenkhôr zaklel. Věřil byste něčemu takovýmu, pane?"

Tharnizir neurčitě pokrčil rameny, a tak se hostinský zase narovnal a vztekle bouchl sevřenou pěstí do stolu: „Kdyby si ho tak Gortar vzal, prokletýho Pána východu! Je čím dál hůř, pane, čím dál hůř. Kde tohle skončí? Nevěříte mi? Ale kdybyste to tady viděl tak před deseti dvaceti lety. Po řece i po cestách sem přijížděli kupci ze západu z Meziříčí, ze severu z Jezeří. Představte si to, když jsem byl malý kluk, ubytoval se tady kupec ze severu až z Nîltornu. Od něj byste slyšel věci! Ani věřit se to člověku nechtělo. Tam na severu je prý v létě v noci vidět jako ve dne. No řekněte, slyšel jste to někdy něco podobného? Prej bílý noci?"

Tharnizir udiveně zavrtěl hlavou a hostinský pokračoval: „Na tábořišti mezi Korunovační a Přístavní silnicí přebývaly karavany ze Sîwaru a Gîvy s těmi podivnými hrbatými zvířaty. A to mi můžete, pane, věřit, některé prý dorazily až z Elshirova léna. Panečku, těm trvala cesta i několik měsíců. A co jich bylo!"

„Hm," přitakal Tharnizir spíše pro sebe. Znal jen kraje na jihu. Jednou byl i v Hardazinu, kde daleko na jihu navštívil Pantu a Gyppar. Když však šlo o

sever, nedokázal si představit, jaké kraje se rozkládají dál za Bílým městem, a tak raději přikyvoval, aby nezkazil tak dobře nabytý dojem.

„A proč už nejezdí?“

„No to je právě to,“ vrátil se hostinský na začátek vyprávění a v jeho hlase se objevil bojovný a vzdorovitý výraz. „To ta zatracená válka. Po porážce Gortrogové obsadili celý severní Lônard, celý Traviny. Edhira, toho chattského samozvance, prý zahnali do moře a ten zrádce se zavřel v Nîthegornu. Však mu to taky všichni ve Městě přáli.“

Hostinský se na moment zlomyslně usmál.

„Povídá se, že už ovládli i stará léna na severozápadě. Abych to moc nenatahoval, váženej pane… Zkrátka jsme ztratili veškerý spojení jak se severem, tak se západem, a ke všemu ještě na jihu roztáhl ty svý pazoury azrakhâr, takže ani lodí po Dardúnu se nikam nedostaneme,“ zanaříkal hostinský a znovu chtěl praštit pěstí do stolu, ale na poslední chvíli si to rozmyslel.

„A co jsou zač ti Gortrogové? O nich jsem možná něco zaslechl,“ zeptal se Tharnizir, který si vzpomněl, že se kdysi do Merélosu doneslo pár zpráv původem z Pětiměstí. Jenže podle nich měli ti nájezdníci přicházet z jihu, a tak mu teď bylo divné, že by byli i zde na severu.

„Jo pane, to buďte rád, že jenom zaslechl, protože to jsou démoni,“ řekl hostinský šeptem a ohlédl se za sebe, jako by čekal, že tam některý z nich bude stát. Pak se naklonil ještě blíž k Tharnizirovi, který se přidal k této spiklenecké póze, a i on se nahnul přes stůl, aby lépe slyšel.

„Jezdí na koních a prý z nich nikdá neslezou, dokonce na nich i spěj a nejspíš se na nich i množí. Teda tady ve Městě je pořádně nikdo neviděl. A kdo je viděl, není mezi živejma. Ale můj synovec se zná s vojákem z městský stráže, co byl tehdá na azgauladský pláni. A ten říkal, že jezdí, jako by byli s těma koňma srostlí. Svým zajatcům uřezávaj hlavy, které nabodávají na kopí. A taky se povídá, že se živí krví koní. Zkrátka, pane, říkám démoni.“

„No a počkejte! Když jsou ti Gortrogové tak strašní, jak to, že se město udrželo?“ zeptal se zvědavě Tharnizir.

„Trůny Avalim,“ řekl důležitě hostinský a Tharnizir chápavě pokýval hlavou, aniž by za mák tušil, co si pod tím představit.

„A hlavně pane, pevnostní zdi…“

„Aha, už chápu,“ podotkl s ulehčením Tharnizir. Hostinský už ale pokračoval: „Protože ty, co jste viděl na jihu, když jste projel Lônardskou branou, jsou i na severu, ale zdvojený. Vnější je starší a nazývá se Elentarova. Vnitřní je vyšší a nazvaná je podle posledního krále – Elenhirova. Ten nechal postavit druhou hradbu po tý porážce od Gortrogů. Na druhé straně jezera je pak Azgarinzilova zeď, která končí až v horách západního Rhantu. Se zdmi si Gortrogové neví rady. Naštěstí zůstalo dost vojáků na to, aby je obsadili a udrželi,“ řekl hostinský s povýšeným úsměvem na velkých červených rtech, ale záhy mu tvář znovu povadla a objevil se na ní další záchvěv vzdorovitého hněvu.

„Ale přišli jsme o celý jih. Neměl ho kdo bránit, tak ho obsadili Nardinové. Pomoří i Kameniny i druhý břeh, celý jižní Nîlpar až po Pelengorn… Je to

k pláči! Deset let a z království, které kdysi sahalo od Gawridurnu na jihu po Brâdvinu na severu, zbyl dvorek, který král přehlédne z věže svého hradu od jednoho konce ke druhému!“

Tharnizir už byl z vodopádu hostinského hořekování unavený. Většinu jmen a názvů nechápal, a tak zkusil převést hovor na jiné, bližší téma.

„A pane hostinský, co trhy? O co je tady ve Městě největší zájem? Víte, jsem obchodník, tudíž jsem zvědavý, co bych tady mohl dobře prodat nebo koupit.“

Hostinský se na něj tázavě podíval. „Na podzimních trzích prodáte všechno. A co jste vlastně z jihu přivezl?“

Tharnizir se zamyslel a začal opatrně vypočítávat, co všechno se mu na vůz podařilo naložit. „Mám na voze dobrý olivový olej, hrnčířské výrobky a nejlepší sukno z Merélosu, zvláštní lehkou látku až z jihu, hedvábí se jí říká. Bronzové nádoby a zbraně z Hardazinu, několik soudků perlivého azrazinského, těžké sladké evrarské víno a…“

„Cože, pane, vy jste přivezl červené azrazinské a evrarské víno?“ skočil mu do řeči hostinský. „To tedy ani netušíte, co máte za poklad. Skutečně dobré červené se ve Městě platí zlatem. Drahý pane, za máz dobrého neředěného azrazinského se tady platí…“ Hostinský se včas zarazil, aby nevyzradil více než bylo nutné.

Vychytrale se na Tharnizira usmál a zeptal se: „Kolikpak byste chtěl za jeden soudek azrazinského? To je tak deset mázů?“

Povětří přátelského kibicování se rázem vypařilo, jako když mávne kouzelným proutkem. Tharnizir se na hostinského zkoumavě podíval a v duchu uvažoval. Za jeden máz dobrého červeného vína se v Pomoří běžně dával jeden stříbrný celebir. Co když si řekne totéž, ale v dobrých královských stříbrných, které obsahovaly dvakrát tolik stříbra?

„Vám bych ho, pane hostinský, dal za deset celiardů,“ odpověděl váhavě.

Hostinský ani nemrkl okem a obratem se zeptal: „A soudek evrarského?“

Tharnizir protáhl hlas: „No, víte, evrarské je dražší. Lisuje se z obzvláště pečlivě vybraných hroznů. Co byste řekl na patnáct celiardů za soudek?“

Hostinský přikývl. „Dobrá, platí. Vezmu od vás dva soudky azrazinského a soudek evrarského za osm zlatých casterů. Plácneme si?“

Tharnizir se na něj udiveně podíval. Osm zlatých casterů bylo hotové jmění, za tyhle peníze by na jihu nakoupil deset soudků toho nejlepšího vína. Tenhle obnos mu zaplatí všechno víno, co z jihu přivezl. Natáhl ruku.

„Platí! Až bude po večeři, vezměte pacholka a zajdeme spolu do dvora, kde mám vůz. Vyberu vám to nejlepší z toho, co jsem přivezl. Samozřejmě můžete ochutnat. Letošní sklizeň byla výjimečná a v Pomoří se říká, že to bude nejlepší víno od té doby, co azrakhâr obsadil ostrov Orizain.“

Hospodský přikývl a asi by ještě pokračoval v příjemně se vyvíjejícím rozhovoru, kdyby se neozval jeden z hostů, který chtěl dolít. Ve stejném okamžiku se objevila i Serniphel. Hospodský se zvedl, mrkl na Tharnizira a spěšně odešel k vedlejšímu stolu. Vypadal spokojeně, zřejmě si už dlouho s nikým tak zasvěceně nepopovídal.

Tharnizir pak většinu novinek opakoval při večeři ženě a s nadšením jí řekl, kolik utržil za tři soudky vína. Serniphel, která ho se se zájmem poslouchala, jen přikývla.

„Vidíš, já ti říkala, že tady na severu uděláš dobré obchody."

Tharnizir zamyšleně přikývl a s nadějí v hlase řekl: „Jestli to takhle bude pokračovat dál, budeme si moci za to, co tu utržíme, pořídit další povoz. Bylo by šikovné, kdybych mohl posílat Dolgira pro některé zboží samostatně."

Tharnizir zmínil svého dlouholetého sluhu a nejraději by pokračoval v rozvíjení svých kupeckých plánů, ale Serniphel zajímalo něco úplně jiného. To však byly otázky, na které odpověď neznal. Nedalo se tedy dělat nic jiného než čekat, co přinesou další dny.

Trhy byly plné lidí a Tharnizir udělal opravdu skvělé obchody. Na víně a suknu vydělal tolik, že to předčilo všechna jeho očekávání. Štoček gîvského zlatohlavu prodal jednomu šlechtici za neuvěřitelnou hřivnu stříbra. Teď už chápal, proč s ním hostinský uzavřel obchod tak rychle. Na trhu dostal za zbylý soudek evrarského ještě skoro dvakrát tolik, pět zlatých casterů. Koření z jihu mu kupující jednoduše vyvažovali stříbrem. Prodal tady vše, co přivezl, a za ceny, které si v Arigdaru nedovedl ani představit. Ve městě vládl již několik týdnů nepokoj, mezi lidmi byla cítit nejistota. Nikdo nevěděl, co bude, a tak se dělaly zásoby. A jak to už v takových časech bývá, ceny zboží stoupaly, protože poptávka výrazně převyšovala nabídku.

Pokud však šlo o tajný důvod jejich cesty, nezískali zatím ani jediný náznak toho, že by se měl účel jejich cesty naplnit. Ačkoliv byli honosným a bohatým městem okouzleni, oba měli pocit, že zůstávat tu déle, než bude bezpodmínečně nutné pro naplnění sudby staré vědmy, není dobrý nápad. Tharnizir byl netrpělivý, a kdyby bylo po jeho, už dávno by seděl na kozlíku svého vozu a mířil na jih. Serniphel však byla rozhodnutá čekat.

Sedmý den večer jako obvykle seděli v šenku a večeřeli. Když byli obslouženi všichni hosté, rozneslo se jídlo a ustal ten největší shon, přisedl si k nim jako každý večer hostinský Unger.

Za těch několik společně strávených večerů si je mimořádně oblíbil. Málokdo byl totiž tak trpělivý, aby snášel jeho nekonečná vyprávění o starých časech a mudrování o tom, kam spěje království dnes. Byl však hotovou studnicí zpráv a novinek a Serniphel s Tharnizirem měli občas dojem, že se zná snad s každým obyvatelem města osobně. A když konkrétní osobu náhodou neznal, jistě vypátral ve své paměti někoho, kdo dotyčného znal, bydlel v protějším domě nebo aspoň ve stejné ulici nebo čtvrti. Vypadalo to, že Serniphelina trpělivost je nekonečná, když dlouho do noci poslouchala, přikyvovala a vyptávala se, a to i tehdy, když už ospalý Tharnizir klimbal nad džbánkem vína. Stále doufala, že některá z Ungerových zpráv rozechvěje její srdce a naznačí jí, že sudba se začíná naplňovat.

I dnes si tedy Unger sedl naproti Serniphel a Tharnizirovi, sundal čepici a svou nepostradatelnou utěrkou si setřel pot z čela a hlavy se začínající pleší.

„Uf, to byl ale dnes den! Necítím nohy, už neudělám ani krok! Ani kdyby přišel sám pelenhir, tak se nezvednu! Tolik hostů jako poslední dva dny už jsme neměli ani nepamatuju," prohlásil odevzdaně, ale veselé jiskřičky v jeho očích ho usvědčovaly ze lži. Spokojenost z plného šenku z něj jen čišela.

„Tak to je každý rok. Podzimní trhy a poslední dostihy roku přitáhnou zájemce ze širého okolí. Ale panečku, měli jste to vidět před takovými deseti lety, to se sjížděli hosté opravdu z daleka, ty cizokrajné tváře a oděvy, to už se tady dnes nevidí," neodpustil si svou obvyklou poznámku na staré dobré časy. Potom se však rozhlédl a spokojeně dodal: „Ale co. Hlavně že se lidi baví. Pak zapomenou na starosti a na nějaký ten tharner se nekouká. A co vy? Obchody jste prý udělali dobré? Pan Tharnizir říkal, že málem prodal i opratě ke svýmu spřežení. Už jste měli čas podívat se do cirku? Viděli jste dostihy?" přerušil dotazem svůj monolog a obrátil se na oba stolovníky.

Tharnizir jen s plnou pusou zavrtěl hlavou a hleděl si talíře, a tak ho Serniphel jako obvykle zastoupila.

„Kdepak, pane Ungere, strávili jsme celý den na tržišti, takových lidí a kupců, vždyť by to byl hřích sedět někde v cirku, když je všude tolik zboží a tolik možností pro dobré obchody. Prodáno máme a taky jsme rádi na oplátku nakoupili něco, co můžeme prodat u nás doma. A víte, popravdě řečeno... My těm dostihům moc nerozumíme. Já sama nechápu, proč lidi kolem toho tolik nadělají. Toho hluku a výskotu. Bylo to slyšet až na tržiště, mám pocit, že bych tam ohluchla," odpověděla Serniphel, aby hned připojila otázku. „Ale pokud vím, vy jste taky veškerý čas strávil v hostinci?"

Unger přikývl a přitakal: „To máte pravdu, paní Serniphel, za tři dny tady šikovnej člověk udělá tržbu jako jindy za celý měsíc. Ale na dostihy jste se podívat měli! Alespoň se jděte podívat zítra, až se budou vyhlašovat vítězové. To jde ze Starého města k cirku velkej průvod, to je vám taková sláva a nádhera! Každičkej cech, co jich jen ve městě je, má v průvodu vlastní zástupce, nesou se tam praporce a erby a těch pánů a šlechticů, to se jen tak nevidí. Však tu včera povídal jeden od městský stráže, co slouží na merelosské bráně, že tolik ozbrojenýho lidu, co dorazilo během posledních dnů, už prý dlouho neviděl. Jako kdyby byla vyhlášená zemská hotovost. No, každej rok je to přehlídka nádhery a moci jako za starých časů. Buďte si jistá, že zítra si to nenechám ujít ani já!"

„A co ti jezdci a jejich příznivci?" zeptala se Serniphel. „Všimla jsem si, že skoro každý člověk měl na paži nebo čapce přivázaný barevný šátek. Přemýšlela jsem, co to asi znamená?"

I Tharnizir po té otázce zvědavě zvedl oči od talíře, protože ani on nerozuměl všem těm symbolům a barvám.

„Mohu to vysvětlit, ale musím upozornit, je to na dlouhé povídání," odvětil důležitě Unger a rozhlédl se po krčmě, zda se jeho pomocníci starají o plné džbány a talíře jeho hostů. Když se ujistil, že je vše, jak má být, mávl na jednoho ze svých pomocníků, aby mu přinesl pohár vína, potom se pohodlně opřel a spustil pěkně od počátku.

„Dnes už nikdo už neví, jak dlouho se dostihy pořádají. Dědek mýho otce, a ten se dožil vysokýho věku, ať mu Avalim dají lehké spočinutí, mi jako

malému chlapci vyprávěl, že dostihy se pořádají od tý doby, co Město stojí. Ale jednou jsme tady měli nějakýho učenýho bakaláře, který pracoval ve městě v archívu a ten vyprávěl, že poprvý se prý pořádaly už v době Bědných roků…“

„Co to jsou ty Bědné roky?“ přerušila jej Serniphel.

„Bědný roky?“ odpověděl otázkou Unger a na chvíli se odmlčel. Snažil se vzpomenout na vše, co o nich kdy slyšel. „Je to tak dávno, že pověstem o tý době už lidi ve Městě ani nevěří. Tenkrát prý odešli z království poslední neldrian…“

„Cože, copak tady někdy žili elfové? To jsou jen báchorky,“ přerušil Ungera pro změnu Tharnizir. Ale Unger se nenechal zviklat.

„Ale jo, drahej pane, za řekou v nîlparských lesích, v Bukovině. V tý elfský řeči prý neldor znamenalo buk a podle toho se jim říkalo neldrian. Bejvalo jich tam docela hodně, ale po těch událostech Bědných roků se odstěhovali na sever.“

„Dobrá, a co se tehdy vlastně stalo?“ vrátila se k původní otázce Serniphel.

„Celý svět se prý tehdá změnil. Jak napovídá ten název, byl to čas běd a utrpení, paní Serniphel. Všechno začalo, když přišlo zemětřesení, o pár měsíců později se v na východě otevřel Gortimog a na severu Balchorud. Sopky,“ doplnil Unger na nevyřčenou otázku v Serniphelinýh očích.

„Prý tenkrát několik měsíců nesvítilo slunce a zimu, která potom přišla, do tý doby nikdo nikdy nezažil. Sníh ležel až do konce května. Tehdy prý taky Grâginâaw, Ďáblova čelist, přehradila Dardún. Není divu, že potom přišel hlad a pomřelo vám tehdá moc lidu. Na jihu prý moře zaplavilo obrovská území.“

Serniphel s pochopením přikývla: „Aha, to znám, u nás tomu říkáme Roky velké vody.“

Unger souhlasně přitakal: „No jo, někde voda, jinde oheň. Celou Ayu to prej postihlo. V pověstech se říká, že už potom nikdy nic nebylo jako dřív. I království bylo tenkrát bez krále, protože král Bregedôr se tehdy nevrátil z tažení na jih…“

Vtom se hostinský odmlčel a vypadalo to, že jej na jeho vlastním vyprávění něco zarazilo. Tharnizir se Serniphel se na něj zvědavě podívali. Unger zamyšleně pokýval hlavou. „Tak mě napadlo, že to je podobný jako dnes. Taky jsme bez krále, který zmizel, a taky jsou těžký časy. No, doufejme, že tentokrát tak hrozná doba nepřijde.“

Chvíli bylo ticho, až se Unger rozpačitě zeptal: „Kde jsme to vlastně skončili? Jo, už vím, dostihy. Zkrátka, na konci Bědných roků, než na trůn nastoupil Bregedôrův syn Azgarinzil, se tady dvakrát ročně scházeli tři regenti, kteří spravovali říši v době následníkovy nezletilosti. No a při tý příležitosti chtěli dopřát lidu nějakou zábavu. Proto se začaly pořádat dostihy. Bylo to prej i na paměť princezny Gothwin. A od tý doby se konají pravidelně dvakrát do roka, jednou na jaře a pak před zimou. Jsou to závody jak jezdců, tak dvojspřeží. Původně se účastnili zástupci tří stran, tedy tří barev, přičemž každá symbolizovala jednu část království. Tehdá se ještě běžně používal dôrbat, královská řeč, z níž pocházejí i názvy jednotlivých stran.“

„Dobře, a co tedy znamenají? Mluvíte o třech, ale pokud vím, my jsme viděli jen dvě, zelenou a bílou,“ zeptal se zvědavě Tharnizir.

Unger si poposedl a začal vypočítávat.

„Asi nejsilnější stranou jsou Gwenrim – zelení. Ty zastupují dva rody, na severu to jsou Nevrinové a tady u nás na jihu Taurenové. Zvláště ti druzí bývali mocným rodem a jejich poslední kníže Gawren byl hârrdin – komoří, což byl nejvyšší královský úřad. Z týhle strany pochází i současný správce města Erindil Tauren.

Nômrim – bílí, ti měli vždy svý stoupence v rodu nîlparských Algatirenů, jimž již po staletí patří úřad pelenhirů. Tady ve Městě jsou při dostizích jejich příznivci nejpočetnější stranou.

Lunrim – modří, ti vždy zastupovali královský rod Valcamarenů. V království pak Dôrminar a Hardazin, který většinou střežili pelerinové z Merélosu a Osttaru. Všichni měli v erbu modrou. Ale to už je dávno. Dnes už nemají ve Městě skoro žádné příznivce, s výjimkou Querrtarenů. Na dostizích jsou dodnes, ale jen z úcty ke královskému domu."

Tharnizir překvapeně zvedl obočí. „Copak Osttar někdy patřil tarkilům?" vyhrkl, ale vzápětí by se nejraději plácl přes pusu. Serniphel po něm sekla vyčítavým pohledem, ale Ungera se to nijak nedotklo.

„To si pište, pane Tharnizire. A jinak ten starej název, tarkil, znamená v katbatu králův příznivec. Copak vy ho v azrabatu používáte taky?"

Tharnizir přikývl a cosi nesrozumitelně zamumlal do talíře. Serniphel se na Ungera usmála a rychle trapnou situaci zamluvila.

„A co další barvy, pane Ungere?"

„No a poslední jsou – co to říkám – byli Narurim – červení. Tuhle barvu asi viděl naposledy na dostizích můj dědek. Vedli je dva rody, Oroinarenové a Yontarenové, kteří vždy zastupovali stará severozápadní léna. Od Války barev už ale nemají ve městě žádné zástupce, a tak je na dostizích neuvidíte," dodal zamyšleně Unger.

„Při každých závodech se město vždy rozdělí do dvou táborů, na bílé a zelené. Ale v posledních letech už z toho zůstává zdravý rozum stát. Bílí i zelení utvořili klany, každý má svého vůdce a už došlo i k šarvátkám a pranicím. A to si představte, nejen během dostihů, ale i v průběhu roku, třeba i kvůli jednání v královský radě," pronesl smutně hostinský.

Jeho výklad upoutal několik dalších hostů, kteří nebyli zdejší a požádali, zda by si nemohli přisednout ke stolu. Tak se kolem hostinského utvořila skupinka posluchačů a jeden z nich se zeptal: „Během trhů jsem přes tržiště viděl projíždět nějaké jezdce. Vypadali moc divně, jak to říct, jako by to nebyli lidé. Vysocí, dlouhé černé vlasy, černé oči a tvářili se velmi povýšeně. Ti také patří k nějakému klanu?"

Několik posluchačů včetně Serniphel souhlasně přikývlo. Tharnizir se přitom na ni podíval se zdviženým obočím, protože on sám si nikoho takového nevšiml. Hostinský se zamračil a znechuceně se rozhlédl kolem sebe.

„Vím, o kom mluvíte. Už jsme je tady od léta viděli několikrát. Jeli přes Velký trh do Starého města a potom zase zpět do Přístavu, že ano? Poslové samotnýho Rômenkhôra. Jezdí vyjednávat se správcem města. To kvůli nim tu máme poslední měsíce tak ponurou náladu. Říkám vám, jak tu sedím, že to

jsou poslové špatnejch zpráv a zlejch událostí. Stačí, když se na ně podívám. Víte, co se říká, jakej sluha, takovej pán!“

„A správce by se s nimi chtěl dohodnout? S nepřáteli?“ padla z rostoucího kruhu mimoměstských posluchačů další otázka.

Ale místo Ungerova hlasu se od vedlejšího stolu ozval jiný. Byl to celkem mladý štíhlý chlapík, který v ruce třímal malou sklenku jakési místní pálenky.

„Už vás chvíli poslouchám, a jestli tady pan hostinský dovolí, něco bych k tomu dodal,“ otočil se muž tázavě k Ungerovi. Ten lehce pozvedl obočí a zkoumavě se na mladíka podíval. Nerad se vzdával pozice vypravěče a znalce před touto zvědavou společností, která dělala tak dobře jeho ješitnosti. Potom však přitakal, protože si všiml, že muž má na kabátci erb Taurenů. Jeho zvědavost zvítězila nad ješitností, jelikož správně předpokládal, že host bude mít nejspíš novinky, ke kterým se zde dole pod hradem posluchači běžně nedostanou. Muž se obrátil k posluchačům.

„Není to tak jednoduché, jak to na první pohled vypadá, ale zkusím vám to vysvětlit. Jmenuji se Galinas a sloužím jako písař v posledním podhradí. Mám na starosti archív krásné paní Erendis a myslím, že my, kteří tam pracujeme jako sloužící, jsme do věci přece jenom více zasvěceni. Jak pan hostinský řekl, Nômrim i Gwenrim bývaly původně jen dvě strany stoupenců při dostizích. V jejich čele stojí Taurenové i Algatirenové, jejichž rivalita pamatuje snad ještě dobu Elshira Krutého. Opravdové příčiny už nezná nikdo kromě jich samých a jejich kronikářů.“

Jelikož bylo jasné, že to nebude krátký hovor, písař si od vedlejšího stolu přitáhl židli a usadil se mezi posluchači. I hostinský Unger si na své židli zvědavě poposedl, protože z Galinasova krátkého proslovu a jazyka postřehl, že tohle bude opravdu učený člověk.

„Podle toho, co vím a co se povídá v domě pana Erindila Taurena, Nômrim nemohou zapomenout Gwenrim jednu starou křivdu nebo to, co za křivdu považují. Odehrálo se to v době Bědných roků, když kníže Gwenrim Olandir, syn regenta Flandira, vyhrál v souboji o ruku dcery regenta Arantara, který byl synem Ariona, strýce krále Bregedôra. Jmenovala se Dairdînel a pocházela přímo z královské linie Valcamarenů. Svému muži přinesla věnem provincii Nîllôn, na kterou si odjakživa dělali nárok Algatirenové. Tím sňatkem se rod Taurenů pozvedl na nejvýznamnější rod Enqaindoru. Samozřejmě hned po královském. To Algatirenové, z nichž pocházeli téměř všichni pelenhirové a kteří svou pokrevní linii považují za třetí nejstarší v Enqaindoru po Valcamarenech a Querrtarenech, nemohli přenést přes srdce.

No jen posuďte sami. Flandir držel úřad královského komořího. A to je nejvýznamnější úřad Enqaindoru po královském stolci. Jeho syn Olandir si vzal Dairdînel a s ní získal severní Nîllôn, kde odjakživa vlastnili velké statky Algatirenové. Ti se tak stali jeho vazaly. Navíc jej král povýšil do úřadu tegardina, královského maršálka, což znamenalo i správu Východního valu. Druhý Flandirův syn Orrondir dostal za ženu dceru třetího regenta Rovegila Oroinarena Maenriel a stal se pánem celého Allôrionu, tedy Jezeří, jak mu říkáme v běžné řeči. A aby toho nebylo málo, Flandirova mladší sestra Tinglorien se provdala za Azgarinzila, a stala se tak královnou Enqaindoru.

Taurenové a jejich příbuzní Nevrinové tak měli ve své správě celý východ říše a nebylo tehdy mocnější šlechty.

Přirozeně, rostla-li v Dôrminaru vážnost Taurenů, bylo to na úkor Algatirenů, kteří dělali všechno pro to, aby je o ten vliv připravili. Rostoucí nevraživost mezi oběma rody hrozila přerůst až v občanskou válku. Tu se po své korunovaci pokusil zažehnat král Azgarinzil, když poctil rod Algatirenů mnohými výsadami, mezi jinými i tím, že rozhodl o zařazení barvy jejich korouhve, tedy bílé, do pořadu pravidelných dostihů. Tak vznikla strana Nômrim."

Mladý písař skončil složitý výčet jmen a pokrevních linií, ze kterých nebyl nikdo z posluchačů příliš moudrý, Serniphel s Tharnizirem už vůbec ne. Jen hostinský si obdivně povzdechl: „Teda panečku, vy se ale vyznáte, mladý muži! Já to tušil, jen co jste otevřel ústa. Ta uhlazená mluva. Jak nějakej šlechtic nebo bakalář z vysokýho učení. To mi, milej pane, budete muset někdy zopakovat, něco tak složitýho si já jen tak napoprvý nezapamatuju"

Galinas se chvále skromně usmál a odvětil: „Milerád, pane hostinský, vy mi dáte dobrou večeři a já vám zprávy z podhradí, to bude dobrý obchod. Jen nevím, kdy se sem dolů zase dostanu, dostihy nejsou každý den."

„Nevadí, pro vás budu mít stůl vždy volný!" velkoryse odpověděl Unger a už se v duchu těšil, jak mladého písaře důkladně vyzpovídá a jak bude poté nabytými znalostmi ohromovat své známé.

Do hovoru se z jiného konce místnosti vmísil další posluchač, který se nahnul přes vysoké opěradlo lavice, v ruce drže cínový kalich s vínem.

„Výborně, pane písaři, všechna čest vašim znalostem historie, ale já si stejně myslím, že teď více než o staré spory jde o první místo ve státní radě. Vždyť kdo dnes ve městě zůstal? Nikdo neví, co se stalo s králem ani s následníkem. O Narâkovi se říká, že na severu padl. Gawren, královský komoří, zmizel. Arehil, královský maršálek, jakbysmet. Zůstal tu jen pelenhir a kancléř Devren."

„V tom má prsty Rômenkhôr, ten je všechny zaklel, aby získal tohle město," ozval se z kruhu posluchačů neznámý hlas. Jiné hlasy ho však vzápětí okřikly: „Dej pokoj, ty sýčku, to jsou povídačky, které šíří Hirmorovi služebníci. Takovým povídačkám přece normální člověk neuvěří!"

„Jistě," s úsměvem přitakal písař a potom se obrátil zpět na muže, který ho oslovil, a pokračoval ve vysvětlování.

„Máte pravdu, že o to jde teď především. Zatím je správcem Erindil, ale Beregir má ve státní radě silné postavení a ví, jak přetáhnout jednotlivé rádce na svou stranu. Je to zkušený vyjednavač a poslední dobou se zdá, že získává stále více přívrženců. Problémem města je, že obchody tu váznou kvůli obklíčení, ve kterém jsme už více jak osm let. A měšťané a kupci, kteří jsou z obchodu živi, na tohle slyší. Konečně i šlechtici potřebují prodávat úrodu ze svých statků. Pro ně všechny je dohoda s Rômenkhôrem lákavá. Erindil se snaží, ale neumí přesvědčovat, a tak je v radě stále osamocenější. A stín královy vůle již za dobu jeho nepřítomnosti hodně vybledl!"

Hovor běžel dál a stočil se směrem, který už byl jak Tharnizirovi, tak i Serniphel naprosto nesrozumitelný. Nerozuměli místním sporům, nevyznali

se ve jménech, šlechtických titulech, názvech úřadů, a popravdě ani nestáli o to, aby něčemu rozuměli. Stůl však obklopil kruh vášnivých posluchačů a řečníků, a tak nebylo možno jednoduše vstát a odejít. Nezbylo než sedět a předstírat zájem. Už bylo hodně pozdě, když se od okna ozval znepokojený hlas jednoho ze stolovníků.

„Bohové, podívejte! Na hradě se něco děje, jsou tam vidět ohně!“

Všichni se chvatně přesunuli k nejbližšímu oknu, ze kterého se dala zahlédnout silueta Starého města, a jejich pohledy zamířily vysoko k hradu. A skutečně. Ve tmě byla v nejvyšší čtvrti a nahoře na cimbuří vidět světla pochodní a zář, jako by tam něco hořelo. Jako mávnutím kouzelného proutku, se nálada v šenku změnila.

Místní už si zvykli na rvačky, které často přerostly v šarvátky, během nichž si nikdo nemohl být jist, jestli se jemu a jeho blízkým vyhnou. Ale ještě nikdy se jejich dějištěm nestalo Staré město, a už vůbec nikdo by je neočekával v horních čtvrtích, které obývala šlechta a nejbohatší měšťané. Tharnizir a Serniphel dobře vnímali napětí a obavy, které se přítomných zmocnily. I oni se s pocitem nepokoje dívali z okna a stejně jako ostatní nemohli spustit oči ze světel pochodní a několika požárů, které se pomalu šířily od hradu dolů do spodních čtvrtí města.

Netrvalo dlouho a přiběhl hostinského syn Umaril, celý vyděšený, oči navrch hlavy. „Ve Starém městě se něco děje! Brány nahoru do města jsou prý zavřené, ale je slyšet křik. Lidé, co odtud přišli, říkají, že bránu obsadily bílé pláště a jsou tam s nimi nějací cizinci. Prý se bojuje o poslední podhradí!“

Zprávy všechny přítomné ochromily a v šenku zavládlo ticho. Tharnizir se podíval na manželku a poté se svorně otočili směrem k hostinskému. Ten zbledl a zlostně praštil rukou do stolu.

„Já tušil, že se něco semele! Ti Nômrim! Od té doby, co zmizel král, mluvili do všeho! To nám ještě chybělo. Dvakrát prokletý Beregir! Ne nadarmo se o něm povídá, že je Hirmorovým vyznavačem! Ten sem ještě přivede i ty černé démony.“

Několik hostů se na něj vyděšeně podívalo, neboť Unger vyslovil něco, o čem nebylo radno ve městě mluvit. Ten se však vyzývavě rozhlédl kolem sebe.

„No, co koukáte! Do dneška se to každej bál říct a dělal, že to nevidí. Teď budeme sklízet to, co jsme si svou nečinností nadrobili.“

Potom se otočil, pomalu přistoupil k Tharnizirovi a Serniphel a položil jim ruce na ramena.

„Přátelé, vám mohu poradit jen jedno. Vás se to netýká, a proto byste se měli ihned sbalit a co nejdříve odjet. Tady to teď pro cizince nemusí být vůbec bezpečné.“

Pak se znovu otočil kolem dokola, jako by nevěřil vlastním očím, že všichni kolem něj ještě stojí a čekají na jakési rozhřešení.

„No, co koukáte? To nemáte rodiny a domy, o které se musíte starat?“

Kolemstojící se konečně probrali z omámení. První se vytratil mladý písař, který prohlásil, že se musí dostat nahoru do města, aby zjistil, co je s jeho paní. Ostatní jej zrazovali, že je to příliš nebezpečné, ale nedal si říct. Po něm začali ve spěchu brát své věci z lavic a stolů i ostatní a jeden za druhým mizeli ve tmě

za dveřmi krčmy. I hospodský se kamsi ztratil, a tak v šenku zůstali stát jen Tharnizir a Serniphel, jejíž znepokojený obličej manžela nenechával na pochybách o tom, co má udělat.

„Zítra za úsvitu odjíždíme!“ prohlásil pevně a Serniphel tentokrát neodporovala. Zvedli se a v tichosti odešli balit. Když bylo vše připraveno, šli si ještě na chvíli lehnout. Vyrazit do neznámého města v noci nemělo smysl, navíc brány vnějších zdí byly přes noc zavřené. Celý zbytek noci však nemohli zamhouřit oka. I přes zabedněná okna k nim doléhal vzdálený křik a povely, které potvrzovaly, že nepokoje už se přenesly i na čtvrtě pod Starým městem. Chvílemi zaslechli hlučné hlasy ozbrojenců tak blízko, že se třásli obavami, aby nevrazili i do hostince a nedostali se tak až k nim do komnaty.

Bylo těsně před svítáním, když Tharnizir vyvedl své koně ze stáje a zapřáhl je do naloženého vozu. Serniphel už seděla na kozlíku, když se objevil hostinský, aby jim popřál šťastnou cestu. Rozloučení bylo krátké a věcné.

„Lidičky, dávejte na sebe pozor, ani netušíte, jak jste mi za těch pár dnů přirostli k srdci. Po Korunovační silnici jet nemůžete. Všechny hlavní cesty jsou prý hlídané. Umaril vás vyvede na zadní cestu, která jde mezi vinohrady a letními statky. Ta snad bude volná. Hlavně dávejte pozor, až budete křižovat Korunovační silnici. Ať vás Vasinar provází! Barlé ni Avalim!“

Serniphel zamávala, Tharnizir pobídl koně a vůz vyjel ze dvora na ulici. Před nimi šel Ungerův syn s lucernou. Všude bylo mrtvolné ticho, všechna okna byla zavřená a v žádném nebylo vidět světlo. Od jezera se rozlévala hustá mlha a ve vzduchu byl cítit kouř. Když je Ungerův syn dovedl k poslednímu stavení Nového města, otočil se a bez rozloučení upaloval zpět.

Tharnizir se za ním s povzdechem ohlédl. Byli sami. Zdejší cesty neznal, a tak měl strach, aby v ranním šeru a husté mlze udržel správný směr. Obavy, že mohou kdykoli narazit na ozbrojence a zaplést se do nějaké šarvátky, mu na klidu také nepřidaly. Nebylo tedy divu, že se na klikatící se silnici ztratil. Když si to uvědomil, přitáhl opratě, aby zastavil spřežení. Potom si stoupl na sedátko kozlíku, aby našel nějaký bod, podle něhož by se mohl zorientovat. Přes hustou mlhu však nic neviděl. Sedl si tedy zpět, pevně objal Serniphel třesoucí se chladem a úzkostí a odhodlaným hlasem pronesl: „Musíme počkat, až se rozední a zvedne se mlha, pak snad najdeme cestu. Zatím se někde schováme.“

Pobídl koně a vjel s povozem mezi stromy, které kousek od nich tvořily malý hájek. Otočil vůz směrem, kterým tušil silnici, a sestoupil, aby uklidnil koně. Po chvíli se vrátil na kozlík k manželce. Dlouho seděli tiše beze slov, přičemž Serniphel ho pevně držela za ruku. Ani jednomu nebylo do řeči. Jen koně občas zastříhali ušima a zafrkali, jinak zde panovalo ticho. Hvězdy a měsíc podle kterých by mohli odhadnout, kdy přijde svítání, nebyly vidět. Zdálo se, že v té všeobjímající mlze se zastavilo všechno, i čas. V té těžké chvíli úplně zapomněli na to, proč vlastně do Bílého města přijeli.

Pak se v dálce ozval dusot koňských kopyt a posléze v mlze zahlédli i mihotavé světlo pochodní. Slyšeli výkřiky a dolehlo k nim i zvonivé řinčení zbraní. Celá potyčka, kterou mohli oba poutníci schoulení na kozlíku v závoji

mlhy a kouře jen tušit, se odehrávala na cestě, po které před chvílí přijeli. Nebylo divu, že se k sobě vystrašeně přitiskli.

Tharnizir si až bolestně uvědomoval vlastní nemohoucnost. Co kdyby sem teď přišli ti ozbrojenci? Nemohl by dělat vůbec nic. Jen těžko ovládl svou chuť utéct, nechat povoz povozem a ukrýt se v tom nejtemnějším houští. Přitáhl k sobě Serniphel ještě pevněji a potlačil v sobě náhlý příval zoufalství. V tom okamžiku bezmoci si vzpomněl na slova vědmy, která mluvila o mocných bozích, kteří ochraňují poutníky plnící jejich poselství. Tiše začal odříkávat jakousi rychle vymyšlenou modlitbu: „Bohové, mocní Avalim, postarejte se o nás, pomozte nám, ať bez úhony vyjdeme z této zkoušky, slibuji, že se vám odvděčím a naplním vaši vůli."

V následujícím okamžiku se rozhrnulo křoví, které zakrývalo povoz, a před nimi se objevila postava. Tharnizir se ženou leknutím ztuhli. I neznámá postava se zastavila. Ta chvíle, kdy se vzájemně překvapeně sledovali, se zdála být nekonečná. Neznámý byl oděný do dlouhého pláště se širokou kápí, kterou měl spuštěnou hluboko do tváře.

Když se ozval jemný ženský hlas v jakési jim neznámé řeči či nářečí, jejich strachem stažená hrdla jim nedovolila odpovědět. Jen seděli na kozlíku svého vozu a s děsivým očekáváním hleděli na tajemnou postavu. Ženský hlas se ozval znovu, tentokrát v běžné řeči, které už oba porozuměli.

„U všech bohů, jste dobří, nebo zlí? Patříte ke Gwenrim, nebo Nômrim?"

Třebaže měl Tharnizir stále ještě stažené hrdlo, pomalu a potichu ze sebe vysoukal krátkou odpověď.

„Nejsme zdejší. Byli jsme tu jen na návštěvě. Vracíme se domů."

„Odkud jste?"

„Z Arigdaru," odpověděla Serniphel, než ji Tharnizir stačil zarazit.

„Ze země Mořského pána?" V ženském hlase bylo cítit překvapení a následovalo krátké ticho, které přerušil hluk přicházející od cesty. Žena se otočila za hlasy, to samé udělal i Tharnizir. Bylo zřejmé, že postava stojící před nimi je někdo, koho ti na silnici hledají.

„Je to vůle Avalim!" zaslechli tiše ženský hlas, v jehož tónu bylo patrné zoufalství.

„Dobří lidé, postaráte se o dítě?" Navzdory zlomenému hlasu zazněla tato otázka velmi důrazně. Otázka neznámé ženy jako by probudila Serniphel. Spadl z ní všechen strach a připomněla jí účel jejich cesty. Najednou ucítila příliv síly a odvahy.

„Jistě, proto jsme přijeli."

Teď bylo na neznámé ženě, aby se vyrovnala s překvapivou odpovědí. Zarazila se, ale hlasy, které se blížily od silnice, provázené stále se zvětšujícím hlukem, jí nedávaly příliš času na otálení. Obešla tedy povoz, zastavila se u skloněné Serniphel a rozevřela plášť. Ta teprve nyní uviděla, že pod ním ukrývá, zabalené spící dítě. Neznámá jej políbila na obličej, na němž byly tmavé šmouhy prachu. Na malou dětskou tvářičku ukápla slza. Spící dítě zavrnělo. Ozval se tichý hlas, který v neznámém jazyce odříkal cosi, co znělo jako modlitba. Poté žena zvedla hlavu a tiše předala dítě do náručí Serniphel,

která na krať oučký okamžik zahlédla bledou tvář a plavé vlasy schované v černé kápi. Potom ucítila pevný stisk jemné ruky na předloktí.

„Dávám vám to nejdražší, květ svého rodu. Kéž Avrahîré provází každý váš krok. Odvezte ho a opatrujte ho prosím jako vlastního a slibte mi, že dokud nedospěje, Město jej nespatří!“

Pak se natáhla k Tharnizirovi a zpod pláště vyňala plátěný balíček. Podívala se na něj a chtěla promluvit, ale hlas jí selhal, a tak zaslechli pouze vzlyk, ve kterém rozeznali pouze dvě slova: „... jeho dědictví...“ Tharnizir tiše přikývnul a ukryl balíček do svého pláště.

Znovu se ozvaly hlasy, které byly tentokrát slyšet velmi blízko. Jen pár desítek kroků od nich zaslechli kletbu a zvuk lámaného dřeva. Žena se poplašeně ohlédla. Naposledy se podívala na Serniphel pevně svírající uzlíček, v němž spalo malé dítě, a na okamžik jí křečovitě sevřela ruku. Serniphel se ten dotyk navždy vpálil do paměti. Byl více než jakákoliv slova, cítila v něm bolest, zoufalství, ale i poslední naději ženy, které se právě vzdala svého dítěte.

Neznámá se otočila a rychle se protáhla křovím, které zakrývalo povoz i koně. V bezprostřední blízkosti vozu se ozval drsný mužský hlas: „U Gortara, tady někde přece musí být!“

Tharnizirovi i Serniphel ztuhla krev v žilách. Pak se ale kdesi stranou ozval hlasitý výkřik. Byl to hlas, který okamžitě poznali. Stejně tak i zbrojnoši, kteří se za ním s pokřikem rozběhli. Křik a hluk začal slábnout a spolu s dusotem koní se během pár chvil ztratil v mlze. Zbylo jen ticho.

Ačkoliv celé setkání trvalo jen několik krátkých okamžiků, Tharnizir i Serniphel měli pocit, že uběhly celé hodiny. Nehybně seděli a strnule se zírali kamsi do prázdna, kde právě neznámá žena s největší pravděpodobností obětovala vlastní život pro záchranu malého tvorečka, kterého Serniphel držela v náručí.

Na tváři se jí zaleskly slzy, když třesoucím se hlasem po chvíli promluvila: „Myslíš, že ji našli?“

„Nevím,“ odpověděl Tharnizir, netuše, co jiného by na to měl své ženě říci. Uvnitř si byl jistý, že ji už našli, a nechtěl si ani představovat, co ji čeká. Pohladil Serniphel po mokré tváři, setřel jí slzy a mlčky pohlédl na dítě. Poté sestoupil z kozlíku a šel se opatrně podívat k cestě, aby se po chvíli vrátil s tím, že už je tam klid. Mlha ustupovala a slabé ranní světlo se rozlévalo kolem.

„Stát tady dál nemá smysl. Vyrazíme! Avalim, veďte mě, ať nezbloudím.“

Tharnizir pobídl koně. Když spřežení dorazilo na první křižovatku, zaváhal. Vzápětí však, ke svému úžasu, zaslechl uvnitř své hlavy naléhavý hlas, který mu radil směr. Protože během následující jízdy nepotkali živou duši, s každou další křižovatkou rostla jeho důvěra a jistota. Ještě jednou krátce zaváhal, když přejížděl hlavní silnici mezi Starým a Novým městem, ale i ta byla pustá a liduprázdná. Nějakou dobu ještě drkotali po vedlejších cestách, než je hlas navedl na hlavní silnici vedoucí k Lônardské bráně. S uspokojením zjistili, že stejným směrem míří mnoho dalších povozů i pěších. Všichni cizinci se snažili opustit nebezpečné město a jediným spolehlivým směrem byl jih. Jejich vůz se zařadil do proudu spěchajících. Přítomnost dalších lidí jim dodala alespoň malý pocit jistoty a bezpečí.

Když konečně dorazili do blízkosti hradební zdi, blížil se čas, kdy se běžně otevíraly brány. Strážní však vypadali zmateně, protože nedostali žádný pokyn, jak postupovat. Z davu čekajícího u brány se začaly ozývat výkřiky požadující její otevření. Velitel stráže po chvíli váhání vydal pokyn a zástup se dal okamžitě do pohybu. Strážní jen namátkou a nahodile kontrolovali jednotlivé povozy. Vůz, v němž seděl muž středního věku s mladou ženou, která v náručí chovala dítě, u nich nevzbudil nejmenší podezření, a tak jej bez okolků, s přáním šťastné cesty nechali projet bránou.

*Pár mil za branou Tharnizir zastavil povoz a pustil opratě. Sestoupil z kozlíku, opřel se o vůz a podíval se zpět. Teprve nyní na něj padla únava a vyčerpání z toho, co v posledních hodinách prožili. Z horních pater podhradí stoupalo pár sloupců dýmu, ale jinak město vypadalo stejně, jako když do něj před pár dny přijížděli.

Serniphel si stoupla vedle svého muže a stále pevně držela dítě. Tharnizir na ně pohlédl, krátce odhrnul plátěnou přikrývku z malého obličeje a zjistil, že se dívá do velkých zvědavých zelených očí. Dítě se probudilo, a protože vidělo jen neznámé tváře, dalo se do pláče. Serniphel je začala houpat a snažila se je utišit.

„Vypadá jako chlapec, myslím, že by mu mohl být tak rok nebo něco více," řekla se šťastným úsměvem. Tharnizir přikývl a unaveně se na ni usmál.

„Ta vědma měla pravdu. Avalim nar tauri! Jedeme domů!"

PŘÍBĚH POKRAČUJE...

Děkuji ti za tvůj čas, který jsi věnoval tomuto příběhu.

Pokud tě zaujal, mám pro tebe časově omezenou nabídku. Jednotlivé díly této ságy lze běžně zakoupit za 149,-Kč. Nyní se můžeš rozhodnout a zakoupit buď první díl nebo kompletní sestavu všech čtyř doposud vydaných knih (V časech stínu, Z prachu cesty, Jednou tě najdu, Neviditelný nepřítel) vždy se slevou 50%!

Aktivní odkazy tě dovedou na konkrétní prodejní stránku:

- V časech stínu
- Sága komplet

Nákup můžeš provést i přes webové stránky www.yorran.cz.

Yorrân